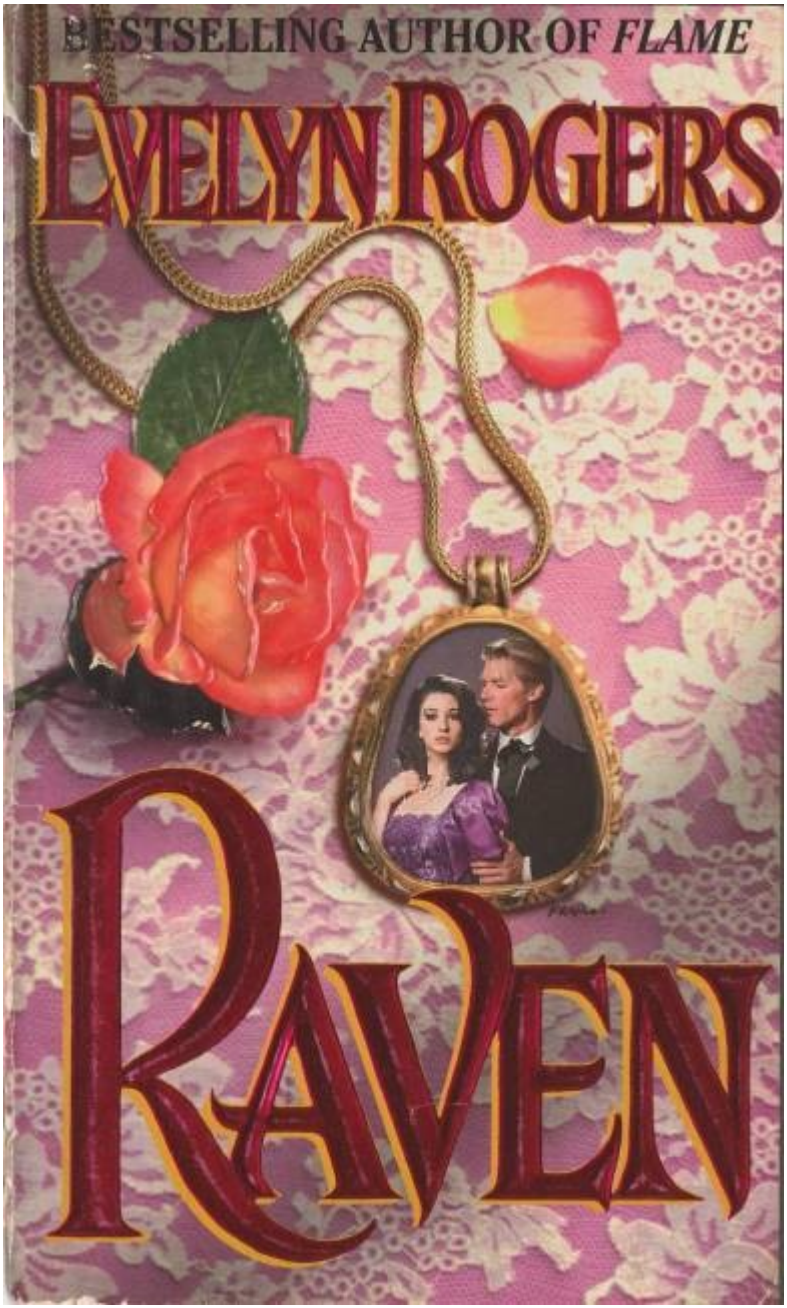
BESTSELLING AUTHOR OF *FLAME*
EVELYN ROGERS
RAVEN

Evelyn Rogers

Raven

Pentru fratele meu, Jim Graves
şi surorii mele Loretta White,
cu dragoste şi mulţumiri.
N-aş fi reuşit fără ajutorul vostru.

Evelyn Rogers

Raven

roman

traducere din limba engleză de
Petrea Alexandra

EIS POL

1995

Raven
Copyright © 1995 by Evelyn Rogers.

Reprinted by arrangement with Zebra Books an imprint of Kensington Publishing Corp.
All rights are reserved by the Author

ISBN 973 – 97102 – 4 – 7

Impasul

— Este Parisul, nu-i aşa? – spuse ea, deodată. Ceva despre Paris. Amy a izbucnit în plâns când mi-a spus că ai plecat acolo.

I se înceţoşară privirile.

— O coincidenţă. Devine sentimentală uneori.

— Este foarte rar sentimentală, dar emoţiile ei sunt ascunse şi asta mă îngrijorează cel mai mult. Este friabilă. Şi toate lucrurile friabile tind să se sfărâme.

— Ah, este foarte clar. Ai cotrobăit în biroul meu ca să afli mai multe despre sora mea…

— Am vrut să aflu mai multe despre tine.

Putea sesiza, mai mult ca sigur, adevărul spuselor ei.

— Te fascinez, nu-i aşa?

Începuseră din nou să se ia peste picior.

Mai mult decât îţi imaginezi.

— Eşti un bărbat dur.

— Aşa sunt eu întotdeauna când mă apropii de tine.

Stătea atât de aproape de ea, încât îi simţea aroma de lemn de santal, mirosul de funingine de pe teren, mirosul caracteristic al lui Marcus însuşi.

— Nu există niciun pic de sensibilitate în sufletul tău? – îl întrebă ea.

— Nu, nicio fărâmă. Nu am suflet.

O luă în braţe; nu putea să se desprindă, chiar

dacă ar fi vrut.

Îi privea buzele, umflate încă acolo unde-l lovise şi bărbia puternică, marcată de cicatrice. Purta oare semnul altei femei? Probabil. Nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Se termină aşa întotdeauna între noi – spuse ea.

Începu să zâmbească.

— Este singura soluţie ca să-ţi înăbuş acuzaţiile.

Privirile lor se întâlniră, în sfârşit.

— Dar cu lucrurile pe care voiai să mi le spui, cum rămâne? Crezi că vreau să le aud?

— Nu ştiu ce vrei.

Îşi apropie buzele de ale ei.

— Asta?

Apoi mai apăsat:

— Sau asta?

O strânse mai tare.

— Sau, poate asta.

Capitolul 1

Raven sări din pat ţipând.

Mâini invizibile se întindeau după ea în beznă, mâini care ameninţau să-i facă rău, care simbolizau moartea. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, cu pântecul fierbinte şi încordat, se lupta să-şi înăbuşe al doilea ţipăt. Trebuia să scape… trebuia…

Se trezi brusc şi ţipătul se transformă în oftat. Legănându-se, văzu realitatea în umbrele înconjurătoare. Visele o opreau… nimic mai mult…

visele şi vântul care se strecura pe fereastra deschisă a camerei sale adăpostite, familiare.

Îşi duse mâna la inimă. Ce proastă fusese să se sperie atât de rău. Dar pericolul i se păruse cât se poate de real. Cu ochii închişi, revăzu imaginea norilor brăzdaţi în roşu, care se mişcau să-i îmbrăţişeze trupul gol, s-o mângâie, să-i aprindă pasiunea. Şi apoi, o uniformă de yankeu sau un soldat, apărând în ceaţă.

Dar el era acolo, aşteptând să lovească. Un mic strigăt îi scăpă de pe buze. Gânduri de noapte, îşi spuse ea, cutremurându-se. Reveniseră s-o bântuie, după doi ani.

O învălui ruşinea. Era 1876, nu 1863 şi era o fată bătrână de douăzeci şi şapte de ani, nu o copilă. Pe o alee, în spatele casei sale, un soldat îi răpise inocenţa; dar asta se întâmplase de mult. De ce mai visa încă la el?!

Şi, de ce, ah, de ce simţea această încordare ciudată în stomac şi o căldură care i se răspândea în vene?!

— Raven, strigă Angel prin uşa dormitorului, te simţi bine?

Vocea surorii ei o făcu să tresară. Strecurându-se la loc, în pat, se băgă în aşternut, străduindu-se să-şi învingă teama şi ruşinea.

— Raven! – strigă Angel din nou.

Blestemându-şi slăbiciunea, inspiră adânc, să se calmeze. Nu era laşă şi nici fricoasă. Şi, mai ales, nu cerşea niciodată mângâieri de la nimeni, nici măcar de la iubita ei familie. Nu obişnuia să se confeseze

nimănui.

Dar acum avea nevoie de prezenţa dragii sale surori. Cu Angel lângă ea, în loc să se gândească, putea să se prefacă.

— Intră! – strigă ea.

Angel păşi peste prag şi razele lunii învăluiră camera, căzând peste părul ei lung, auriu. Parcă era o fantomă, în timp ce înainta spre pat în cămaşa ei albă. Deşi îi bătea inima să-i sară din piept, Raven începu să zâmbească. Angel era atât de bună, atât de dulce, atât de scumpă, încât prezenţa ei lumina întunericul.

Răsuflând uşurată, Raven se aranjă sub pătură, aşteptând ca bunătatea surorii sale să-i alunge visul. La douăzeci de ani ai ei, Angel era cea mai tânără dintre fiicele familiei Chadwick, complet diferită de Raven. Era blondă, în timp ce Raven era brunetă; mică şi puţin plinuţă, în timp ce Raven era suplă şi înaltă; blândă, spre deosebire de firea dură a lui Raven. Timidă şi optimistă, în timp ce Raven vedea totul în negru.

— Ai ţipat – spuse Angel.

— Am visat urât, atâta tot.

Raven îşi dădu la o parte de pe faţă un mănunchi de bucle negre, răvăşite şi îşi sprijini perna de spătarul de fier. Apoi netezi patul, să-i facă loc lui Angel.

— Probabil din cauză că am mâncat porc la cină…

— Dar eu n-am avut nimic – zise Angel îngrijorată.

— Poate că eu am mâncat prea mult.

— Tu nu mănânci niciodată prea mult. Tata spune că eşti slabă ca un fus.

Angel se încruntă.

— Şi să ştii că are dreptate.

Ce scumpă era, se gândi Raven, cuprinsă de afecţiune, la fel de blândă şi drăgăstoasă la douăzeci de ani cum fusese la doi.

Cu toate acestea, nu era mai bine privită de nobilimea din Savannah decât celelalte fiice şi odrasle ale negustorului irlandez şi soţiei sale de origine nobilă, engleză. Toată lumea spunea că fetele din familia Chadwick nu-şi cunoşteau lungul nasului.

Cu alte cuvinte, trebuiau să se ţină departe de fiii neînsuraţi ai vechii aristocraţii. Dar nu era vina familiei Chadwick că fiii lor – nababi – patronau magazinul. Înainte de căsătoria lui Elaine Chadwick, roiseră în jurul ei ca nişte muşte la miere. Acum era rândul surorii sale mai mici, deşi, în afară de zâmbet, nu le acorda mai multă atenţie.

Însă era de ajuns, se gândea Raven, ca să atragă bărbaţii de la mile întregi.

— Pari înfierbântată – spuse Angel, pipăind obrazul lui Raven. Dar ai febră.

— Ţi-am explicat că a fost doar un vis urât, atâta tot.

— Nu dai niciodată importanţă necazurilor tale.

— Dar eu n-am necazuri. Sunt cea mai dură, puternică, loială şi de încredere, ai uitat?

Începu să zâmbească.

— La fel ca un câine credincios.

— Cine recită din Shakespeare mai frumos decât orice actriţă din lume şi cine cântă mai dulce decât o

pasăre? Ar fi trebuit să rămâi la Charlestown vara trecută, cu trupa aceea de actori.

Raven ridică din umeri.

— N-a mers.

— De ce? Nu ne-ai spus niciodată…

Pentru că directorul voia să mă violeze.

Raven se cutremură când îşi aminti. Ţâşnise din umbrele scenei pustii. Pentru o clipă, se întorsese în copilărie, la frageda vârstă de paisprezece ani. Însă, spre deosebire de momentul acela cumplit, nu se întâmplase nimic rău. Dar ea se speriase şi fugise.

Călătoria ei la Charlestown fusese prima şi singura ocazie când încercase să devină actriţă. Şi, în ciuda ambiţiilor sale, bănuia că era şi ultima. Beneficia de o mică moştenire care i-ar putea transforma visele în realitate, dar n-avea curajul. Se simţea în siguranţă în Savannah şi nu va pleca de acolo.

— Poate o să încerc în altă parte – spuse ea, ştiind că n-o să încerce. După ce mama şi tata se vor întoarce din voiajul lor.

— Tata este ca un copil. A fost atât de mândru de darul primit la aniversare. Şi când te gândeşti că sunt de treizeci de ani împreună şi se poartă ca doi îndrăgostiţi. Chiar săptămâna trecută i-am prins…

Angel o întrerupse, îmbujorându-se.

— Nu contează. Erau în spatele magazinului şi nu ştiau că este cineva pe-aproape.

Pe urmă amuţi, încruntându-se.

— Te preocupă ceva? – o întrebă Raven.

Angel încercă să zâmbească.

— Îmi citeşti gândurile la fel de uşor ca piesele tale. Probabil că nu este nimic, dar mama mi se pare îngrozitor de tăcută în ultima vreme. Am întrebat-o azi dacă s-a întâmplat ceva şi a spus că nu.

Raven remarcase şi ea acest fapt, dar considera că n-avea rost să sporească îngrijorarea lui Angel.

— Atunci, trebuie s-o crezi. La fel ca şi tine, mama n-ar fi în stare să mintă nici măcar ca să-şi salveze viaţa. Probabil că-i este dor de nepotul ei din Texas. I se pare că se află de partea cealaltă a pământului.

Angel desenă un cerculeţ cu degetul pe cuvertură şi apoi îşi privi sora cu ochi serioşi, gânditori. Deci acesta este adevăratul motiv al vizitei sale nocturne, se gândi Raven.

— Sau poate că este îngrijorată pentru că se va întoarce în Anglia după treizeci de ani. Poţi să-ţi imaginezi că mama a fost alungată de undeva? Ce prostie! Şi numai fiindcă s-a îndrăgostit de tata. Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească?

— Era un irlandez sărac. Pentru familia Pickering, era ca un ciumat.

Angel se aşează mai confortabil în pat.

— Nu ştim prea multe despre familia mamei, nu-i aşa? Nu m-a preocupat până acum, dar, în ultima vreme, de când a hotărât să se întoarcă…

Se întrerupse, în timp ce stătea cu privirile pierdute în lumina lunii.

— Sunt sigură că totul va fi minunat când o să se întoarcă!

Dar, chiar şi cea mai optimistă din familia

Chadwick, părea nesigură.

— Bineînţeles că o să fie – zise Raven.

Nu era obişnuită să ridice moralul celorlalţi.

— Atunci de ce verişoara ei n-a răspuns la scrisoarea pe care i-a trimis-o?

Pentru că, *i-ar fi putut răspunde Raven*, Elizabeth Pickering Bannerman, soţia celui de-al unsprezecelea Conte de Stafford şi ruda preferată a mamei, se considera prea importantă ca să corespondeze cu soţia unui negustor inferior.

— Poate că scrisoarea s-a pierdut pe vapor – spuse ea. Şi, la urma urmei, ce contează dacă ne sfidează? Tata spune că dacă el şi mama nu vor fi bineveniţi, vor vizita Londra ca oricare alţi turişti americani şi apoi se vor întoarce acasă.

Angel nu părea convinsă, iar Raven o luă de mână.

— În ceea ce mă priveşte, nu avem nevoie de alţii. Cui îi pasă ce gândeşte fiecare?

O cuprinse brusc melancolia.

— Să presupunem că, într-o zi, te-ai îndrăgosti şi te-ai lăsa răpită de un om de jos.

— Eu n-aş face-o – zise Angel. Ar trebui să fie la fel de onorabil, curajos şi bun ca Sfântul Patrick, ca să mă convingă să plec de acasă.

— O să rămâi fată bătrână, ca mine, dacă o să aştepţi un sfânt din ceruri.

Nu era prima oară când discutau în contradictoriu pe această temă. Angel îşi înăbuşi un căscat.

— Du-te la culcare – spuse Raven. I-am promis mamei că o să-mi termin rochiile mâine şi aş vrea să te

ocupi tu de magazin, mâine după-amiază.

— Bineînţeles – zâmbi Angel. Eşti atât de frumoasă, Raven. Eşti brunetă, misterioasă şi ai cei mai minunaţi ochi din lume. Deşi ai ales cele mai simple modele din catalogul Butterick, ai selectat materialele cele mai viu colorate din magazin. Vei arăta superb. Nu te mai gândi la mine. Vei vedea că o să apară un bărbat frumos, o să te privească şi…

— Ieşi! – îi porunci Raven.

Angel se îndreptă spre uşă şi apoi se opri.

— Într-o zi… – începu ea.

— Ieşi afară, copilă afurisită ce eşti! – exclamă Raven, luându-şi glasul lui Lady Macbeth şi prefăcându-se că se ridică din pat. Nu contează cât de frumos ar fi; dacă îndrăzneşte să facă altceva decât să mă privească, îi trag un pumn în nas.

Rămasă singură, se întrebă cât timp o să continue să se apere, acum, când nu mai era un copil.

O cuprinse neliniştea. Era foarte posibil să fie atacată din nou, mai ales dacă se aventura iarăşi departe de casă. Bărbaţii n-o priveau cu admiraţie şi sfială amestecate cu dorinţă, ca pe sora ei. O considerau o viitoare actriţă şi îşi dădeau frâu liber pornirilor carnale, considerând părul, ochii negri şi pielea ei tuciurie drept semne ale unei femei lascive. Dar se înşelau.

De când fusese agresată pe alee, îşi găsea liniştea şi consolarea în lectură. Hotărâse de mult că n-o să se căsătorească. Şi nu-şi imagina că ceva – sau cineva – ar putea să-i schimbe părerea.

Mama ei încercase din când în când să-i explice cu blândeţe că nu trebuia să se teamă de sentimentele ei, mai ales dacă se îndrăgostea de un bărbat. Dar ei îi era uşor să vorbească. Îl avea pe tata. Şi nu ştia de soldat.

Doar tata ştia şi nu vorbea niciodată despre asta. Pentru Raven amintirile erau atât de cumplite, încât şi le izgonea din memorie. Doar că, uneori, îi reveneau în vis. Oare de ce o chinuiseră noaptea aceasta? Păreau un semn rău, o prevestire că o pândea o nenorocire.

Dar nu i se putea întâmpla nimic rău, atât timp cât stătea în căminul ei iubit şi protector, visând roluri faimoase, pe scene la fel de faimoase şi hrănindu-se cu jocuri de copil. Mama avea dreptate. Se temea de propriile ei sentimente.

* * *
*

Era o zi neobişnuit de caldă pentru luna noiembrie. Raven muncea toată dimineaţa la tejghea pentru a servi numărul constant de clienţi care frecventau Magazinul de Produse şi Stofe Chadwick.

După prânzul de la ora două, servit alături de ceilalţi membri ai familiei la un restaurant din apropiere, se instală în salon să termine de tivit rochiile începute cu săptămâni în urmă. Era înconjurată de mormane de mătase roşie, verde şi liliachie. Fiindcă nu găsise cutia de lucru a mamei sale la locul ei obişnuit, lângă balansoar, se duse să caute aţă.

O găsi alături de cămin, în dormitorul părinţilor. Tot

acolo găsi şi o scrisoare, vârâtă sub un morman de fire.

Studie timbrul englezesc şi scrisul copilăresc de pe plic: *Anne Pickering Chadwick (Savannah, Georgia, SUA).*

Deşi era o zi caldă, o cuprinseră fiori – îi reveni tristeţea pe care o simţise noaptea trecută şi-i tremura scrisoarea în mână. Scrisoarea mamei, ascunsă în camera mamei, descoperită din întâmplare. Raven înţelegea, mai mult decât oricine din familie, ce important era să nu te amesteci în treburile altora. Conştiinţa îi spunea să pună scrisoarea la loc fără s-o citească.

Dar venea din Anglia şi era datată în ultima zi din septembrie. Mama, singura care nu avea niciodată secrete, o ascunsese timp de două luni.

Uitându-se pe fereastra deschisă, la după-amiaza neobişnuit de blândă pentru acest anotimp al anului, se gândi la mama ei, care lucra, undeva pe-aproape, la caracterul ei hotărât şi blând în acelaşi timp, la izolarea pe care şi-o impusese în ultima vreme.

Verişoara Elizabeth… contesă de Stafford… fusese odată ca o soră pentru mama. După ce-i muriseră ambii părinţi, începuse să-i fie dor de ea şi îndrăznise chiar să-i scrie, după atâta timp.

Şi acum, apăruse această scrisoare pe care o ascunsese.

Să fi fost de la contesă? Atunci de ce nu spusese nimic despre ea? Probabil că primise veşti proaste. Mama nu minţea niciodată. Poate că era prea îngrijorată dacă ajunsese să se comporte aşa.

Indiferent dacă spunea sau nu, avea nevoie de ajutor din partea familiei sale. Iar Raven era mai presus decât orice o Chadwick. Prin urmare, se hotărî să deschidă plicul înainte să o mustre conştiinţa şi s-o îndemne să-şi vadă de lucru.

În partea de sus a paginii, erau gravate cuvintele STAFFORD HOUSE, 22 BOLTON ROW, LONDRA. Aşa cum bănuise, conţinea răspunsul la scrisoarea mamei, răspunsul despre care spusese că nu-l primise niciodată. Mesajul era foarte simplu, fără semnătură, scris într-un stil asemănător celui de pe plic.

Nu mai scrie şi nu mai lua legătura cu noi, altfel vei muri.

Ignorând privirile trecătorilor, Raven îşi strânse mantia şi înaintă pe cărarea străjuită de porni a parcului din apropierea casei sale.

Vei muri.

Cuvintele îi răsunau din ce în ce mai tare în urechi, cu fiecare pas. Nu trecuse nicio oră de când deschisese scrisoarea, dar mesajul i se întipărise în minte.

Viaţa mamei fusese ameninţată de cineva atât de laş încât nici nu avusese curajul să se semneze. Draga de mama, tăinuise un lucru atât de cumplit. Împărtăşind durerea mamei sale, Raven bănuia de ce nu mărturisise nimănui acest fapt. Nu voia ca tata să-şi facă griji sau să renunţe la călătoria pe care o plănuia de atâta timp.

Visul fusese într-adevăr un semn rău, o prevestire pentru timpurile grele care se profilau la orizont. Deci,

ce-ar trebui să facă oare? Să lase lucrurile aşa cum erau? Să se prefacă neştiutoare? Imposibil. Mama avea nevoie de ajutor.

„Mă duc la magazin s-o întreb” – îşi spuse ea.

Dar mama va fi şocată să afle că scotocise în lucrurile ei.

„O să discut cu tata”.

Şi mai rău. Era la fel de oribil să destăinuie secretele mamei fără permisiunea ei.

Această dilemă o apăsa ca un bolovan pe suflet. Nu putea să uite. O obseda mereu aceeaşi întrebare – ce trebuia să facă oare?

„O să mă duc acolo şi o să le spun snobilor acelora nesuferiţi că acela care se va atinge de mama va avea de-a face cu mine”.

Mare lucru! Halal ameninţare! Şi, în afară de asta, cum să ajungă la Londra? Nu mai îndrăznea să se ducă nici măcar până la Charlestown.

Nu, la Londra era absolut imposibil. Chiar dacă era oraşul lui Shakespeare, casa lui Drury Lane, locul unde se afla Lyceum şi alte lucruri despre care citise pe parcursul anilor. Va rămâne să ducă o viaţă liniştită în Savannah şi aici trebuia să rămână.

— Domnişoara Chadwick, vai ce surpriză!

Uimită, îşi ridică privirile să vadă silueta mică şi îndesată a lui Harold Gash, cel mai renumit bancher din Savannah, sprijinindu-se în bastonul cu mâner de fildeş. Avea obrajii mâncaţi de vărsat şi ochii mici, spălăciţi; dar cu jobenul şi haina lui neagră, cu revere de catifea, arăta cel mai de vază cetăţean al oraşului.

— Domnule Gash – spuse ea dând din cap şi pregătindu-se să treacă de el.

— Ce noroc că ne-am întâlnit – spuse el, blocându-i drumul.

Îşi pipăia mustaţa şi perciunii cu mâna înmănuşată.

— Mă gândeam la tine, tânără domnişoară. Avem de discutat unele probleme.

Cuvintele lui erau destul de inofensive, dar Raven ştia din experienţă că trebuia să fie suspicioasă. Deşi zâmbea bonom, prezenţa lui o stânjenea.

— Sunt un om ocupat, domnişoară Chadwick. Sper că puteţi să-mi acordaţi câteva clipe, mai mult ca sigur.

Se uita spre o bancă din parc.

— Mă gândesc la moştenirea ta, deşi mică, într-adevăr, pe care ai încredinţat-o băncii mele.

— S-a întâmplat ceva?! – tresări ea, alarmată.

— Vei vedea cu ochii dumitale.

Raven se întristă. Bineînţeles că se întâmplase ceva. Pe moment nu se putea gândi la nimic bun.

În timp ce-l însoţea pe Gash la bancă, o cuprinse o presimţire neagră. Clădirea era goală. Plecaseră toţi funcţionarii.

— Sunt în vacanţă – îi explică Gash, ducând-o într-o cameră mare, din spate. Când închise uşa în urma ei şi răsuci cheia în broască, se întoarse spre el, îngrozită.

— Domnule Gash – începu ea, oprindu-se când îl văzu rânjind.

Începu să-şi deschidă încet haina.

— Scuză-mă că am încuiat uşa, dar n-aş vrea să

fim deranjaţi.

Îşi aruncă la întâmplare haina, jobenul şi bastonul. Raven se uită la uşă. Cheia dispăruse.

— Aş vrea să plec acum. Putem discuta altă dată.

— Aşază-te, te rog – îi spuse el, indicând o canapea de lângă perete.

Raven studie camera dintr-o privire. O fereastră cu draperiile trase, pereţi închişi la culoare, mobilă din piele, un birou mare, rafturi cu dosare şi cărţi – totul foarte ordonat şi la locul lui… în afară de zâmbetul bancherului.

Şi sclipirea din ochii lui apropiaţi.

Raven încerca să-i abată gândurile.

— Vă refereaţi la moştenirea mea…

Gash râse amuzat.

— Este în siguranţă. Însă, nişte investiţii bine plasate i-ar putea spori valoarea.

Îi privea gura şi hainele. Fata îşi strângea mantia în jurul ei.

— Eşti actriţă, Raven, o femeie de lume. Sper că nu te deranjează că-ţi spun Raven, nu?

Se apropie de ea.

— Să-ţi scot haina.

— Prefer să nu mă dezbrac.

— Deocamdată. Tatăl tău este foarte norocos că are asemenea femei frumoase sub acoperişul său.

Raven se gândi la doamna Gash, o femeie înfumurată şi impunătoare. Era, de asemenea, una dintre cele mai mari snoabe din oraş. Nu călcase niciodată în magazinul Chadwick, lăsând astfel de

îndeletniciri în seama servitorilor.

Dar privirile care se oglindeau în ochii soţului ei demonstrau că nu era chiar atât de grozavă.

Bancherul se duse să-şi toarne un pahar cu whisky.

— Pot să te servesc? – o întrebă el.

Fata clătină din cap

— Vreau să plec.

— Nu încă.

Dădu băutura peste cap şi puse paharul de-o parte.

— Ajunge. Dacă beau prea mult, îmi stric plăcerea.

Raven încerca să-şi stăpânească panica.

— Vă rog, domnule Gash, deschideţi uşa.

— Nu încă – repetă el. Ştiai, draga mea, că tatăl tău solicită împrumuturi din când în când? Le achită, bineînţeles, dar, într-o zi, s-ar putea să-l refuz.

Raven ştia să recunoască o ameninţare.

— Dacă mă atingeţi, o să…

I se frânse glasul.

Nu ştia ce o să facă.

— Eşti cu adevărat încântătoare, draga mea.

Se apropie. Erau cam de aceeaşi înălţime, dar bărbatul avea cel puţin cincizeci de kilograme în plus. N-ar avea rost să opună rezistenţă.

— Şi experimentată, sunt convins – continuă el. Nu face pe virgina cu mine, Raven. Nicio femeie care pleacă de acasă să joace pe scenă nu este neprihănită. Mai ales una care se aventurează cu un bărbat într-un birou gol.

Îi atinse obrazul.

— Arăţi ca o demimondenă. Mă înfierbânţi.

Se trase de lângă el, frecându-şi faţa. Teroarea coşmarului revenise, doar că, de data aceasta, bancherul era real, nu un vis.

— Să ştii că o să ţip… – zise ea.

— Sper că de plăcere. Şi, în afară de asta, n-o să te audă nimeni. Clădirea are ziduri groase şi suntem singuri.

Îşi scoase haina şi începu să-şi deschidă vesta. Gâtul lui zbârcit şi roşu atârna peste gulerul tare şi îşi lingea buzele cu o limbă mică, rozalie.

Raven se cutremură.

— Dă-mi pelerina – zise el pe un ton dur. Hai, scoate-o.

— Dacă mă violezi, o să spun tuturor.

— Să te violez? Ce limbaj foloseşti, draga mea!… şi cine te-ar crede? Aş susţine că ai cerut favoruri speciale pentru tatăl tău, în schimbul favorurilor oferite de tine. Toată lumea ştie că irlandezii se pretează la orice.

Îi simţea răsuflarea fierbinte. Mirosea a friptură de vacă, usturoi şi o colonie oribilă, care semăna cu duhoarea trandafirilor ofiliţi.

Închise ochii. Ah, Doamne, se întâmpla din nou, striga o voce în interiorul ei. Pentru ea, sexul era legat de violenţă şi moarte. Ceţuri întunecate, roşiatice, îi pluteau pe dinaintea ochilor. Îşi desfăcu buzele, dar o sonerie îi amuţi strigătul.

— Fir-ar să fie – bombăni bancherul.

Soneria răsună din nou.

— Stai aici – îi porunci el. Îi tremura mustaţa de furie. Mă întorc imediat.

Rămasă singură, în camera încuiată, se repezi la fereastră şi dădu draperiile la o parte. În ciuda eforturilor ei frenetice, îi fu imposibil să o deschidă. Se folosi de bastonul bancherului să spargă geamul şi apoi se strecură cu grijă prin spărtură, ieşind pe aleea pustie, în spatele băncii. Fără să se uite înapoi, se grăbi să ajungă pe o stradă alăturată, mai luminoasă.

Acasă, totul era liniştit. În salon, înconjurată de mormanele viu colorate ale rochiilor ei neterminate, dădu frâu liber lacrimilor. Visul… scrisoarea… banca… toate formau un lanţ zdrobitor. Visul va reveni. O ştia în inima ei.

La fel ca şi Harold Gash, cu ameninţările lui la adresa ei, a situaţiei financiare a tatălui ei dacă nu se supunea dorinţelor sale. Niciodată, îşi spuse ea. În cel mai bun caz, se va pune într-o situaţie neplăcută; iar în cel mai rău, tatăl său va fi confruntat cu falimentul.

Şi toate, numai din cauza ei… dacă rămânea. Dorise să trăiască pentru totdeauna în Savannah, dar totdeauna se dovedea a fi o perioadă foarte scurtă.

Vei muri. Pentru o clipă, şi-ar fi dorit să moară, într-adevăr.

Dar numai laşii procedau aşa. După ce i se uscară lacrimile pe obraji, hotărî ce avea de făcut. Oricât de imposibil i se păruse în timpul nopţii, trebuia să-şi ia rămas bun de la iubita ei casă părintească.

La Londra va scăpa de Gash. Şi va putea pregăti terenul pentru mama ei. Mai erau doar câteva luni

până când părinţii ei vor pleca în călătoria lor mult aşteptată. Cel mai greu va fi însă până îi va convinge că-şi dorea într-adevăr să plece.

Doar era actriţă, nu? Aşa că venise timpul să se folosească de talentele ei.

Capitolul 2

Teatrele aveau darul să răscolească desfrânarea lui Marcus Bannerman.

Chiar şi într-o aripă pustie a Lyceum-lui, într-o dimineaţă rece şi umedă de ianuarie, purtând în aer parfumul ultimelor reprezentaţii, simţea o încordare familiară în vintre.

Legături trecute, urmăriri trecute. Şi le amintea prea bine, aşa cum ştiuse că o să şi le amintească. Timp de aproape un an evitase zona teatrelor londoneze cu aceeaşi încăpăţânare cu care altă dată le frecventa. Dacă n-ar fi Amy, nu s-ar afla aici, azi.

— Ai grijă, Marcus.

Ridică din sprâncene spre bărbatul în costum negru de lângă el.

Simon Normandy, talentatul regizor al Teatrului Lyceum, îi zâmbi cu subînţeles.

— Una din fostele tale… însoţitoare se află în culise.

— Vrei să spui, o femeie?

— Exact – răspunse regizorul, dând din mână. Nu-ţi spun când trebuie să apară.

Deşi Normandy era cu zece centimetri mai scund

decât cei un metru optzeci ai lui Marcus, avea braţe lungi şi gesturi dramatice, care cuprindeau toată scena. Trăsăturile sale erau bine conturate, încadrate de o claie de păr creţ, castaniu, şi ochi care sclipeau inteligenţi şi plini de umor. Era prieten cu Marcus de ani de zile şi, cu toate că viaţa îi despărţise, rămăseseră în bune relaţii.

— Ştii, aici eşti o adevărată legendă – adăugă Normandy.

Marcus protestă râzând.

— Să ştii că nu glumesc – spuse Normandy, Îmi amintesc de noaptea de după reprezentaţia lui Hernie al VIII-lea, când le-ai demonstrat artiştilor cum trebuie jucat un rege ticălos. A fost foarte instructiv. Te fâţâiai pe scenă, în teatrul întunecat, citând din Dumnezeu ştie ce operă. Cred că ai inventat mare parte din dialog. Ai făcut femeile să-şi smulgă hainele de pe ele!

— Eram cu toţii sub influenţa brandy-ului.

— Nu te subaprecia, prietene. Nu-ţi rezistă nicio femeie. Eu sunt un soţ şi un tată mulţumii dar tu eşti un exemplu de admirat.

Omul exagera… Totuşi, Marcus nu regreta zilele acelea tihnite, de dinainte să moară unchiul său şi să-i lase moştenire o mulţime de datorii şi responsabilităţi. Vremuri bune, într-adevăr, şi acum va apărea una din fostele lui iubite.

Îl cuprinse o nostalgie amestecată cu dorinţă. Din păcate, toate iubitele se puteau încadra în categoria „foste”. Pentru un bărbat care trăia într-o casă plină de femei, statutul de celibatar era o adevărată ironie.

Avea nevoie de o soţie şi asta cât mai grabnic. Nu de una apetisantă, ci de o femeie bogată, dornică să se mărite cu un nobil sărac. Candidatele de pe lista sa păreau să prefere respectabilitatea şi nu pasiunea, atât în privinţa lor, cât şi a partenerilor. Actriţele – cel puţin cele pe care le cunoştea – nu intrau în discuţie.

Bătându-şi jobenul de faldurile pelerinei; încerca să ghicească cine va apărea din culise.

— Althea Innocent – zise el, amintindu-şi de roşcata cu acest nume.

Althea avea nişte mâini dibace, care ar face să se înroşească şi un marinar.

— Exact! – exclamă Normandy.

Trecu pe lângă Marcus să aprindă o lampă cu gaz pe peretele de lângă el, aruncând o lumină palidă asupra cutiilor şi cuferelor împrăştiate, a eşafodajului înalt, a frânghiilor şi uşilor deschise din coltul îndepărtat, care ducea în culise.

— Este la croitorie, cu una din cusătorese. Premiera piesei a fost noaptea trecută. Vrea ca rochia să fie mai decoltată.

— Deci a fost eclipsată pe scenă, nu-i aşa? Normandy se cutremură.

— Îngrozitor! Şi încă de camerista franceză, care nu spune nicio replică. N-a suportat deloc bine acest şoc.

Marcus înţelegea îngrijorarea prietenului său. Althea era o stea frumoasă, pasionată, a scenei londoneze. Făcuse multe cuceriri, dar, la cei treizeci şi cinci de ani ai ei – la fel ca şi Marcus – resimţea

trecerea anilor şi se revolta. Îşi amintea foarte clar ce-i spusese când o ameninţase că legătura lor care dura de şase luni se încheiase.

Să dea Dumnezeu să-ţi putrezească măruntaiele în trupul tău oribil şi să distrugă apendicele de care eşti atât de mândru.

La Althea nu exista nimic echivoc. Cuvintele pe care i le aruncase cu aproape un an în urmă îi mai răsunau încă în urechi.

Se străduise să taie orice legătură cu lumea artistică. Lui Althea îi plăcea să facă dragoste la fel de mult ca şi lui, dar pretindea de asemenea daruri scumpe şi atenţii pe care Marcus nu i le mai putea oferi. Respectabilitatea devenise ţelul său. Fusese obligat să se schimbe.

Dar, fir-ar să fie, viaţa îşi pierduse farmecul. Ar prefera o femeie cu sânii goi la pieptul lui în locul cămăşii stânjenitoare a datoriei.

Îşi alungă imediat acest gând. Prea mulţi oameni depindeau de tăria şi judecata lui şi, mai ales, de buhul lui nume. La fel ca şi Althea, slăbiciunile vor rămâne de domeniul trecutului.

— Ar fi înţelept să mă retrag, spuse el.

Normandy încuviinţă din cap.

Un foşnet de tafta întrerupse liniştea scenei, astupând şuieratul lămpii cu gaz…

— Sunt prins în capcană – zise Marcus când actriţa se năpusti pe uşă.

— Retuşurile trebuie terminate până la ora patru, azi după-amiază – zise Althea Innocent pe un ton

poruncitor. Dacă nu, o să ajungi în stradă.

Cu ameninţarea plutind în aer, ochii ei verzi de pisică învăluiră scena, oprindu-se asupra celor doi bărbaţi. Chiar şi în semiîntuneric, Marcus distingea machiajul aplicat cu grijă, care îndulcea trăsăturile ei vulgare. Rochia verde, în ton cu ochii, avea un decolteu adânc, era strânsă pe talie şi lungă, iar părul roşiatic fusese prins într-o masă de bucle, sub pălăria cu pene, care o înălţa, ascunzându-i formele pline.

— Cussie! – zise ea când se întoarse spre ei.

Marcus se strâmbă.

— Cussie?! – îl întrebă Normandy în şoaptă.

— Mă tem că da – zise Marcus, privind-o pe actriţă.

Se concentrase asupra decolteului vizibil îngroşat. Sânii ei mari se clătinau în timp ce mergea. Îi studia, cuprins de amintiri plăcute.

Se opri în faţa lui, atingându-şi taftaua verde de pelerina lui neagră. Buzele ei pline se lăţiră într-un rânjet şi-i sclipiră ochii.

— Ştiam că o să te întorci.

Marcus se mişcă uşor şi, din colţul ochiului, zări o siluetă în umbră, deplasându-se prin faţa cortinei, spre dreapta. O femeie – se gândi el. Altă iubită? Oare era încercuit?

Îşi alungă din gând prezenţa noii venite.

— Arăţi foarte bine – zise el, făcând o scurtă plecăciune.

Althea pufni.

— Haide, pisoiaşul meu. Doar nu ţi-ai epuizat subiectele de conversaţie. Ai putea, de exemplu, să-mi

descrii unul din caii pe care pariezi.

Pe care pariam, se gândi Marcus oftând, amintindu-şi de altă plăcere pierdută.

— Nu pot adăuga nimic în plus faţă de ce-ţi arată oglinda – zise el.

— Zău, Marcus, ar fi trebuit să devii diplomat. Arăt oribil.

Îşi învârti o buclă pe obraz.

— Afurisita asta de umezeală. Nu pot să-mi aranjez părul.

Se uită la Normandy.

— Simon, dragul meu, fii un iepuraş drăguţ şi ocupă-te de croitoreasa aceea obraznică. I-am cerut un lucru cât se poate de simplu şi se poartă ca şi când aş fi pretins o nouă garderobă. Şi ştii foarte bine că n-aş face aşa ceva cu zece ore înainte să se ridice cortina.

Marcus îşi amintea că făcuse exact acest lucru anul trecut, dar prefera să tacă. Din legăturile sale cu sexul opus învăţase cel puţin un lucru, şi anume că tăcerea era de aur.

Regizorul ridică din umeri spre Marcus, ca şi când ar fi vrut să-i spună „*Îmi pare rău*, *dar te las singur*”.

Marcus îşi pipăi buzunarul de la vestă.

— Îţi mulţumesc că ai găsit brăţara surorii mele. Era sigur că o pierduse aici, la începutul săptămânii.

— Pentru puţin, milord – zise Normandy.

Adoptase o atitudine formală acum, când nu mai erau singuri.

— Cred că s-a stricat închizătoarea.

— O s-o dau la reparat.

Marcus ştia ce mult însemna această bijuterie pentru singura sa rudă apropiată. Sigur, nu se aştepta să-i fie recunoscătoare că i-o găsise. Recunoştinţa era un sentiment pe care nu şi-l mai împărtăşiseră în ultimii cinci ani.

Dând din cap spre Althea, Normandy se îndreptă spre culise şi dispăru pe uşă.

Actriţa puse o mână pe braţul lui Marcus.

— Trebuia să scap de Simon – zise ea, umezindu-şi buza inferioară. Avem atât de multe de discutat între patru ochi.

— Althea, am venit aici ca să iau brăţara surorii mele. Întâlnirea noastră a fost pur întâmplătoare.

— Eu aş spune că aşa a vrut soarta. Doar Cussie al meu n-a uitat nopţile petrecute împreună. Şi zilele. Erai ca un leu, cu coama ta blondă, superbă şi câte lucruri îi cereai micuţei tale leoaice! Ai fost un băieţel rău că m-ai supărat, dar ştiam că o să revii.

Îi sclipeau ochii, atentă.

— De ce a durat atât de mult?

Marcus îi dădu mâna la o parte. Îi venise mult mai greu să o facă decât şi-ar fi imaginat.

— Eşti o femeie frumoasă, Althea, şi meriţi pe cineva mai bun ca mine.

— Prostii. Iarna trecută mă invidia toată Londra…

Se opri, ca şi când ar fi vorbit mai mult decât trebuia.

— Bineînţeles, am fost asaltată de admiratori, dar niciunul – se jură ea, punându-şi două degete pe piept – nu avea farmecul tău.

Îl privi mai jos de talie.

— Nici nu se puteau compara.

Îl luă din nou de braţ. De Althea era la fel de greu să scapi ca de o hârtie de prins muşte. Se lipea de tot ce atingea.

— Atunci, trebuie să cauţi mai departe.

Ţipătul actriţei cutremură pereţii. Marcus tresări. Se fâţâia pe dinaintea lui, foşnind din faldurile rochiei. Penele pălăriei se clătinau în ritmul paşilor ei.

— Niciun bărbat nu m-a insultat în asemenea hal de două ori. Deci, îmi spui să caut în altă parte. Află că eşti un ticălos, un şarpe mincinos şi scârbos, un vierme, un şacal care îi atacă pe cei neajutoraţi…

Se opri să respire şi Marcus se întrebă dacă n-ar trebui dă-i dea o explicaţie pentru aceste caracterizări. Ticălos, şarpe şi vierme era de acord, dar şacal… parcă mersese cam prea departe.

— De data aceasta – zise ea pe un ton sonor – eu voi fi cea care te părăsesc. Să nu încerci să mă cauţi vreodată, pentru că n-are niciun rost.

Trecu mândră pe lângă el, îndreptându-se spre scările care coborau de pe scenă în sala întunecată. Îi plăceau întotdeauna ieşirile grandioase, îşi aminti Marcus, recunoscător că nu-i blestemase măruntaiele şi mai ales apendicele cu pricina.

Femeia pe care o zărise cu câteva minute în urmă rămăsese tăcută, lângă cortină. Ieşi din umbre, înspre lumina aruncată de lampa cu gaz. Era înaltă, brunetă, cu părul negru, prins la spate. De fapt, era îmbrăcată toată în negru.

Oprindu-se lângă ea, Althea se uită peste umăr.

— Ce norocos sunteţi, înălţimea Voastră. Mi-aţi găsit deja o înlocuitoare.

Apoi, se întoarse spre noua-venită, grăbindu-se s-o apostrofeze:

— Ce deşirată eşti. Ai oase bune, dar te asigur că bărbaţii preferă carnea matură. Nu-ţi dau mai mult de o lună.

Rotindu-şi poalele, coborî repede scările şi luă un mantou căptuşit cu blană de pe un scaun din primul rând. Foşnetul taftalei se auzea din ce în ce mai încet, pe măsură ce se îndepărta.

În liniştea care se lăsase, Marcus privi femeia şi ridică din umeri.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru ieşirea domnişoarei Innocent. Este foarte stresată în ultima vreme.

— Ştiu. De fapt, se ştie foarte bine care este cauza supărării sale. A ţinut s-o precizeze tuturor.

O americancă, se gândi Marcus, şi încă una cu o voce plină, guturală. Făcu un pas înainte, s-o studieze mai atent.

Deşirată?! Nici vorbă. Ochi negri, la fel ca părul, piele măslinie, obraji proeminenţi, o bărbie hotărâtă. Cu alte cuvinte, o ţinută regală care i se părea nu numai atrăgătoare, dar şi incitantă. Îi era imposibil să-şi ferească privirile.

Începeau să-l cuprindă vechile dorinţe. Îi rânji provocator.

— À mai spus, de asemenea, că relaţia noastră n-ar dura mai mult de-o lună. Însă Althea a subestimat

foarte mult farmecul dumneavoastră, domnişoară…

Ochii femeii se dilatară alarmaţi, ca şi când ar fi ameninţat-o. Oare o mai întâlnise vreodată pe vremea când se distra la întâmplare? O ofensase în vreun fel? Nu prea obişnuia să jignească femeile, dar, în trecut, obişnuia adesea să frecventeze populaţia feminină din Kensington fără să-şi aducă aminte cu cine avusese de-a face.

Dar numai un inconştient ar fi uitat această femeie.

Gene groase, umbrind obrajii frumos formaţi. Când o privi din nou, observă că se liniştise şi îşi luase o figură gravă. Femeia avea o bărbie cu adevărat sfidătoare.

— Prezentările nu sunt necesare – zise ea. Poate voi practica profesiunea teatrală a domnişoarei Innocent, dar nu mă interesează să fiu o leoaică.

O actriţă, se gândi el. Acum un an ar fi urmărit-o până când devenea… Cel puţin, pentru un timp. Fiind la curent cu ultima modă, îi studie boneta şi pelerina modestă. Se pare că nu prea avea succes în carieră. Totuşi, dorea să fie actriţă. Ardea de ambiţie. Doar că n-o interesa să devină…

Ce spusese? Leoaică. Marcus se gândi o clipă.

— Ah, da, una din comparaţiile alese din menajeria lui Althea.

Se uită la degetele albe ale femeii, care strângeau pelerina. Ca şi când s-ar fi temut să nu i-o desfacă şi să profite de ea.

— Nu te îngrijora – îi spuse el pe un ton iritat. Am

renunţat să mai posed actriţe, mai ales pe aceste podele de lemn. Sunt foarte tari pentru genunchi.

Îşi ridică bărbia imperceptibil.

— Dacă vă imaginaţi că mă tem, înseamnă că aveţi o părere prea bună despre dumneavoastră – zise ea, cu mai multă sfidare decât convingere.

Deşi era de obicei un om stăpânit, Marcus se înfurie. Suportase mai întâi atacurile lui Althea, iar acum, această americancă se purta ca şi când l-ar fi considerat un diavol în persoană, înnebunit după sex. Nu venise decât ca să ia o brăţară pierdută şi să viziteze un vechi *prieten*, atâta tot.

În ciuda existenţei sale retrase, mai păstrase totuşi în suflet imboldul vremurilor apuse. Se apropie până când simţi aroma proaspătă de săpun a pielii ei şi sclipirea mânioasă din ochii săi negri, remarcabili.

— Dacă nu-ţi convine să fii leoaică, atunci ce rol ţi-ar fi pe plac?

Îi mângâie obrajii. Fata tresări, dar rămase pe loc.

— Un pisoi care toarce? – o întrebă el blând, încălzindu-i obrazul cu respiraţia lui. Unul cu gheare, care să umple de sânge spatele unui bărbat când stai întinsă sub el?

— Ah!

Îi dădu mâna la o parte.

— Să ştii că am gheare. Şi am, de asemenea, destulă minte să-mi dau seama când sunt luată peste picior. Dacă te grăbeşti, sunt sigură că o să o prinzi pe domnişoara Innocent. Sau altă păpuşică înnebunită de dragoste, care să-ţi aprecieze avansurile. Mie îmi

ajunge deocamdată câţi bărbaţi am.

Îl privi din cap până-n picioare.

— Încă unul ar fi inutil.

Îi făcu loc să treacă şi Marcus clătină din cap, dezgustat de amândouă. Punându-şi jobenul pe frunte, o privi o clipă, dar indiferent ce-ar fi spus, s-ar fi făcut şi mai rău de râs.

Dracu’ să le ia pe toate femeile, se gândi el când făcu o plecăciune în semn de rămas bun. Coborând treptele scenei câte două deodată şi îndreptându-se spre ieşire, se minună cât de mult se schimbase într-un an.

Raven urmări pelerina fâlfâitoare care dispărea în bezna teatrului, ascultând zgomotul paşilor şi scârţâitul uşii. Îşi strânse braţele în jurul ei, şi, pentru a mia oară de când coborâse din vapor, pe cheiul de la Portsmouth, acum o săptămână, se întrebă de ce plecase de acasă.

Mama. Răspunsul era întotdeauna clar şi puternic. Mama şi faptul că nu putea duce o viaţă liniştită în Savannah.

Bun, îşi spuse ea, îşi găsise o justificare pentru faptul că se afla aici, dar ce anume o făcuse să reacţioneze atât de ridicol acum? Fusese nepoliticoasă şi apoi provocatoare, ca şi când ar fi avut o duzină de iubiţi, gata să se caţere în patul ei. Nu prea o prindea rolul de Raven Desfrânata.

Numai bărbatul care o provocase era de vină.

Semăna cu Harold Gash; doar că era mai manierat

şi ameninţător. Începuse destul de politicos, cu un zâmbet care topise probabil multe inimi feminine. Înalt, lat în umeri, încrezător, avea o faţă osoasă, aproape copilăroasă, în ciuda cicatricei subţiri, verticale, din bărbie.

Da, copilăroasă, cu excepţia ochilor incredibil de albaştri, insolenţi, îndrăzneţi şi atenţi. Nu era actor, ştia sigur, dar avea ochi de actor, reflectând ceea ce voia să transmită.

Şi voise să-şi bată joc de ea. Nu l-ar fi lăsat niciodată să observe că fusese şocată. Nu ştia de ce avusese acest efect asupra ei, dar, din clipa când se apropiase, îşi pierduse stăpânirea de sine.

Londra, asta era problema. Naivă, ca şi Angel, îşi imaginase că va găsi o versiune puţin mai mare a orăşelului Savannah. Cât de mult se înşelase... Oraşul era murdar, aglomerat, zgomotos, învăluit permanent într-o ceaţă gălbuie. Cel mai rău era mirosul – o duhoare acră de canalizare, oameni nespălaţi şi cărbuni, arşi în milioane de focuri. Ce n-ar da să respire aerul curat al Georgiei! Şi să vadă zâmbetul liniştitor al celor din familia Chadwick.

În schimb, era privită cu lăcomie de necunoscuţi, care-i făceau avansuri mult mai evidente decât îndrăzniseră vreodată cei de-acasă. Acesta din urmă – acest Cussie – nu fusese primul care să-i arunce priviri lascive. Dar o afectase cel mai mult.

Actriţa îi spusese înălţimea Voastră. Oare îl ironizase? Sau avea într-adevăr un titlu nobiliar, ca verişoara Elizabeth, Contesă de Stafford? Deoarece nu

discutase niciodată cu mama ei despre asta, îşi imagina că un conte trebuia să fie palid, tras la faţă, cu chelie, cu un aer eteric... sau cu o gură încordată, poruncitor, auster.

Bănuia că una din aceste caracterizări s-ar potrivi unui personaj atât de ilustru. Erau urâţi şi degeneraţi, pentru că se căsătoreau în ciuda gradului de rudenie. La fel ca animalele pe cale de dispariţie, cei din înalta societate de ambele părţi ale Atlanticului se împerecheau unii cu alţii.

În orice caz, niciun aristocrat nu putea fi înalt, frumos, graţios, dar atletic în mişcări, cu o coamă de păr blond atârnând neglijent pe fruntea înaltă.

Şi cu un zâmbet mult prea prietenos întipărit pe buze şi în priviri. Nu intrase nimeni ca el în magazinul familiei Chadwick. Şi era atât de diferit de Harold Gash, încât nici nu păreau să aparţină aceluiaşi sex.

Ceva tresări în sufletul lui Raven, ceva asemănător gândurilor nopţii... Dar era imposibil. Această spaimă n-o cuprindea în timpul zilei. Iar faptul că tindea s-o acapareze, era destul ca să-i oprească inima în loc şi s-o facă să tremure. Nu mai avea paisprezece ani şi nu mai era inocentă şi, în plus, nu venise tocmai din Savannah ca să cadă victimă trecutului ei.

Trebuia, în primul rând, să-şi găsească o slujbă, mai ales din punct de vedere practic. Le spusese părinţilor că se va întoarce acasă când va epuiza moştenirea. Dacă şi-ar găsi o slujbă, şi-ar prelungi şederea.

Se va angaja undeva şi apoi se va ocupa de

scrisoarea care ardea în buzunarul ei. Scrisoarea pe care o luase fără să ştie mama ei.

Fără să le dezvăluie ce ştia, încercase să-şi convingă părinţii să renunţe la călătoria lor planificată.

— N-are rost să zgândăriţi vechi răni – spusese ea.

— Suntem destul de maturi şi conştienţi ca să suportăm consecinţele, fetiţo – îi răspunsese tatăl ei.

Consecinţe? „*Vei muri*” nu prea se încadra în această categorie.

Într-o seară, înainte să plece în Anglia, o văzuse pe mama ei aruncând un plic gol în foc, crezând că distrugea scrisoarea. Raven tăcuse, întrebându-se dacă hotărârea ei nu însemna că înşelase şi mai amarnic încrederea mamei sale. Însă ştia doar că trebuia să se lămurească de una singură, dacă mama ei prefera să ignore ameninţarea. Prin urmare, îi anunţase că va pleca în Anglia, cu câteva luni înaintea lor. Poate că, într-un fel, ar fi trebuit să-i mulţumească lui Harold Gash că o forţase să treacă la acţiune.

— Mi-aţi insuflat curajul să caut ce doresc. Până o să ajungeţi acolo, voi juca pe scena Lyceum-ului.

Se miraseră, mai ales mama ei, dar îi asigurase că n-o s-o viziteze pe verişoara Elizabeth, pe nobilul ei soţ sau alt Pickering. Se va concentra asupra carierei sale.

Ah, câte minciuni. Se va angaja cât mai repede şi apoi se va duce direct la Bolton Row.

Vei muri. Trebuia să-şi reamintească de scrisoare zi şi noapte. Mama va afla până la urmă ce făcuse. Şi tata. Spera însă că vor înţelege.

Raven se întoarse când auzi paşi în culise. De-ar fi

Simon Normandy. I se spusese, de la casierie, să ia legătura cu el. Era adjunctul vestitului director al Lyceum-ului, Henry Irving, şi cel mai în măsură s-o ajute, dacă putea.

Îşi netezi părul, îşi aranjă boneta şi, prefăcându-se că zâmbeşte încrezător, se îndreptă spre lampa gălbuie dinspre scenă.

Capitolul 3

Peste o săptămână, Raven stătea dinaintea Casei Stafford, o clădire palidă, de piatră din Bolton Row – Mayfair. *N-o s-o vizitez pe verişoara Elizabeth*. Minciuna îi răsuna în urechi, dar nu atât de tare încât s-o facă să plece.

Un cartier de oameni bogaţi, se gândi ea, complet diferit de pensiunea ei din Soho şi cât se poate de potrivit pentru Contele de Stafford şi contesa sa. Mama fusese aici când era mică. Oare ce-o s-o aştepte acum, când se întorcea?

Grilaje din fier forjat protejau zidurile şi stâlpi dorici flancau uşa sculptată. În mijlocul ei era fixat un cap de leu din aramă, cu care vizitatorii îşi anunţau venirea.

Nu era un semn prea primitor şi ceaţa cenuşie care o învăluia, o pătrundea până la oase.

Ce bine era dacă mama ar fi corespondat cu iubita ei verişoară. Auzise de ea o singură dată, când îi trimisese o scrisoare prin care o anunţa de moartea tatălui ei. Cel puţin era singura scrisoare de care ştiau

cu toţii. Poate că însăşi Contesa de Stafford scrisese cuvintele *vei muri*.

Raven îşi strânse pelerina de lână şi îşi dădu la o parte o buclă răzleaţă, încercând fără succes s-o prindă sub beretă. I se accelerase pulsul. Dar scrisoarea din buzunar o împiedica să se repeadă după trăsura din care tocmai coborâse.

Tata intenţiona să se ducă direct la Casa Stafford şi să spună că dorea să o vadă pe Lady Stafford. *Pur şi simplu*, spusese el, şi Raven va face exact la fel. Ropotul copitelor şi scârţâitul hamurilor din piele şi al arcurilor răsunau în aerul după-amiezii în timp ce se îndrepta spre uşă. Ridică falca leului şi o lăsă să cadă.

Oare pe cine o să întâlnesc? Ce fel de primire o aştepta înăuntru? Se temea că va fi la fel de puţin prietenoasă ca şi atitudinea lui Simon Normandy şi a celorlalţi directori de teatre londoneze.

Nu reuşise să-şi găsească o slujbă. Şi, fără nicio logică, dădea vina pe aristocratul arogant pe care-l cunoştea doar sub numele de Marcus. Dacă nu punea la socoteală şi diminutivul Cussie, care i se potrivea mai bine. O tulburase inexplicabil şi-i făcuse o impresie proastă lui Normandy şi celorlalţi directori la care se dusese în săptămâna aceea.

Toate acestea trebuiau să se schimbe.

În inima ei, ştia că numai că era de vină. Îl lăsase pe Cussie s-o tulbure. Slavă Domnului că n-o să-l mai vadă.

Trecuse un minut şi se pregătea să bată din nou, când uşa se deschise scârţâind.

Un bărbat cu păr grizonant, în uniformă de majordom, o întâmpină cu o privire întrebătoare. Sprâncene groase, cenuşii, se ridicaseră deasupra unei perechi de ochi căprui, pătrunzători, iar faţa lui ridată îi amintea lui Raven de acel demn şi auster bancher din Savannah.

— Lady Stafford, vă rog – spuse Raven.

Majordomul se arătă şi mai uluit.

— Lady Stafford?

— Exact – zise Raven, întrebându-se ce greşise oare. Este acasă?

O rafală de vânt o lovi de la spate, umflându-i pelerina şi împingând-o prin uşa deschisă unde nu fusese încă poftită.

Majordomul se dădu la o parte să-i facă loc să intre şi apoi închise uşa. Se uită la mâinile ei înmănuşate, dar nu avea nicio carte de vizită, aşa cum se obişnuia.

— Spuneți-i că Raven Chadwick, fiica lui Anne Pickering, se află aici.

Majordomul ezită pentru o clipă, iar apoi se îmbună:

— Domnişoara Anne?

Raven se învioră încurajată de privirea lui caldă.

— Aţi cunoscut-o?

— Servesc această familie de când eram copil… Oh, Doamne!

Raven ar fi vrut să-i pună o mie de întrebări despre copilăria mamei sale, dar majordomul îi făcu semn să aştepte şi străbătu holul în goană, luând-o în sus, pe scări.

Cercetă tavanul sculptat, candelabrul de cristal, scara în spirală, lămpile cu gaz, şuierând pe pereţii lambrisaţi. O masă singuratică, cu picioare drepte, stătea sub una din lămpi, iar în mijlocul ei era un platou de argint pentru cărţile de vizită ale oaspeţilor care ştiau cum să se prezinte într-o casă aristocrată, spre deosebire de ea.

Totul era elegant, dar mai simplu decât se aşteptase. Unde erau portretele strămoşilor, armurile, piesele masive de mobilier pe care le asocia cu decorul victorian? Şi unde era ameninţarea care se aştepta să plutească sub acest acoperiş modern?

Umezeala se condensase pe faldurile pelerinei sale şi se scurgea pe podea. Se mişcă nervoasă. De ce dura atât? În Georgia se gândise la acest moment, imaginându-şi cum o să intre în casa din strada Bolton Row nr. 22 şi o să ceară să i se spună cine voia să-i facă rău mamei sale. Dar, o dată ajunsă în Anglia, nu i se mai păruse atât de uşor. Şi, în afară de asta, acum îi venea mai uşor să fie politicoasă decât certăreaţă.

Majordomul s-a întors să-i ia pelerina şi a dus-o sus, în living-room. Îşi netezi poalele rochiei verzi de zi. Era modestă – cu decolteu pătrat, talie naturală, fără niciun pic de dantelă pe mânecile lungi. Avea doar o mică bandă încreţită pe marginea fustei drepte, terminată cu o scurtă trenă, dar compensa prin culoare.

Angel avusese dreptate când apreciase materialul ales. Culoarea vie, deosebită, arăta superb. Probabil că gustul ei dramatic o făcuse să-l aleagă. Nu-i păsa dacă

atrăgea atenţia asupra sa, era clar.

Când intră în dormitor fu din nou mirată să vadă ce simplu era mobilierul… câteva cuverturi pe sofa şi scaune, fără franjuri şi ciucuri ca în camera ei de la pensiune, şi fără ciucuri de cristal agăţaţi de lampă. Un mic pian dreptunghiular în colţul îndepărtat şi un covoraş chinezesc cu un model delicat şi pastelat, ale cărui culori se asortau cu vasul de porţelan de pe cămin confereau camerei căldură şi graţie.

— Domnişoara Raven Chadwick – o anunţă majordomul, iar apoi se retrase, închizând uşa în urma lui.

Raven o privi uluită pe tânăra care stătea lângă foc, cu o carte în mână. Delicată, cu păr blond, încadrând o faţă cu trăsături fine, cu ten palid-rozaliu şi ochi mari, albaştri, îi amintea lui Raven de un trandafir englezesc.

Pentru o clipă, Raven avu impresia că seamănă cu cineva cunoscut, dar când o privi mai bine, constată că se înşelase.

— Nu eşti Lady Stafford – zise ea, iar apoi îşi dădu seama că fusese o constatare prostească.

— Şi mă bucur că nu sunt – zise tânăra. Lady Stafford a murit acum opt ani.

Nu-i de mirare că mama n-a mai primit nicio veste de la ea.

— Îmi pare rău – îi răspunse ea pe un ton fals. Elizabeth Pickering era verişoara mamei mele şi cea mai bună prietenă a ei. Am fost convinsă că o s-o cunosc, în sfârşit.

Tânăra o privi interesată.

— Lady Stafford era mătuşa mea prin alianţă. Soţul ei, răposatul conte, şi tatăl meu erau fraţi.

Se încruntă.

— Numele acesta, Chadwick... N-am mai auzit de el.

— Şi contele a murit? – se interesă Raven, mai întristată ca oricând. Bunica mea a murit înainte ca mama să plece din Anglia şi verişoara Elizabeth i-a scris de moartea bunicului. Dar am crezut că mai are rude care să-şi amintească de ea.

Tânăra stătea în picioare, înaltă şi înţepenită, iar Raven o studie mai atent. Avea o rochie din caşmir, cu o bordură galbenă de serj şi un jupon plisat, asortat la culoare. Părul ei auriu, cu cărare pe mijloc, era prins la spate într-o cascadă de bucle care cădeau din mijlocul capului până la ceafă. Avea în jur de douăzeci de ani, dar nu mai mult de douăzeci şi cinci, însă, în ciuda delicateţei sale, gura încordată şi duritatea din priviri arătau că duce o viaţă nefericită.

Sau, poate că Raven interpreta greşit atitudinea ei rigidă. Avea obiceiul să caracterizeze oamenii, ca şi când ar fi fost nişte personaje dintr-o piesă.

Tânăra o privi deodată cu ochii măriţi de uimire.

— Chadwick. Bineînţeles. Ce prostie din partea mea. Frederick a spus ceva despre mama ta, dar n-am fost atentă. Eşti fiica femeii aceleia care a căzut în dizgraţie, nu-i aşa? Cea care a fugit în America, cu irlandezul acela îngrozitor.

Vorbele ei o răniseră şi-i fu imposibil să se abţină.

— Îmi pare rău de tot ce-ai auzit. Tata este cel mai minunat om din lume.

Spre surprinderea ei, tânăra zâmbi.

— Ai perfectă dreptate – zise ea, fără să se simtă deloc stânjenită. N-ar trebui să plec urechea la bârfe, mai ales eu. Sunt Amy Bannerman, sora actualului conte. Mama ta a plecat cu mult înainte să mă nasc eu.

Raven o privi mirată.

— Lady Amy? – întrebă ea.

— Nu chiar. Tata a fost fratele cel mic al răposatului conte. A murit cu mulţi ani în urmă, fără titlu şi fără bani. Aşa că eu sunt o simplă *domnişoară*.

Trase de şnurul clopoţelului, care atârna lângă scaunul ei.

— Ia loc, te rog. Sun acum să ni se aducă ceaiul.

Se pare că domnişoara Bannerman trecea repede de la o stare la alta, hotărî Raven, iar sinceritatea ei era de-a dreptul alarmantă. Uşurată, trase aer în piept, pentru prima oară de când bătuse la uşa acestei case. De-abia se aşezase pe sofa când se deschise uşa şi apăru o femeie scundă, grasă, cu păr grizonant, rochie neagră şi ochi cenuşii, mari, pe o faţă rotundă şi zbârcită, cu un zâmbet bonom.

— Frederick a spus că fiica lui Annie se află aici. Este adevărat?

O privi pe Raven.

— Doamne Sfinte – zise ea, ducându-şi la obraz degetele grase. Are tenul lui Annie, care era atât de blondă, dar trăsăturile... oh da, trăsăturile sunt exact cum îmi amintesc.

— Mătuşă Cordelia, ea este Raven Chadwick, aceasta este sora răposatei mele mame, domnişoara Cordelia Halstead.

— Raven[1] – zise Cordelia. Numele ţi se potriveşte perfect.

— Tata l-a ales, când a văzut părul meu negru.

— Oh da, tatăl tău.

S-a apropiat de sofa s-o studieze pe Raven.

— A fost urât din partea lui că a răpit-o pe Annie a noastră. Sigur, nu eram rude de sânge. Probabil că eşti tare derutată. Nici eu nu mi-am revenit bine, de fapt.

În timp ce femeia continua să vorbească, Raven sesiză un iz de gin şi observă roşeaţa din obrajii ei. Şi, dată fiind starea în care se afla, nu era de mirare că mătuşa Cordelia nu-şi revenise. Dar avea o fire blândă, bonomă, care o făcea pe Raven să uite de gin.

Uşa se deschise şi se închise din nou. De data aceasta, femeia care intră era înaltă şi subţire, aproape uscată, îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase, la fel de simplă ca a lui Raven. Părul negru, brăzdat de fire albe, era dat pe spate şi răsucit într-un coc, la ceafă. Îşi ţuguiase buzele, iar ochii ei palizi şi ageri scrutau camera.

— Mătuşa Irene – zise Amy. Presupun că Frederick ţi-a spus şi ţie de vizitatoarea noastră.

Irene, se gândi Raven, uşurată. În sfârşit, cineva de care auzise de la mama ei. Verişoara Irene Pickering, sora necăsătorită a lui Elizabeth. Mama nu-i

1 Corb (engl.) (n.t.)

păstra o amintire prea plăcută. Fără să explice de ce, spusese numai că Irene era o persoană foarte reţinută.

Se ridică s-o întâmpine pe verişoara mamei sale şi, deci, şi a ei, întrebându-se dacă va fi primită cu un zâmbet, o îmbrăţişare sau chiar un sărut pe obraz. Din câte ştia, Irene şi fratele ei, Ralph Pickering – dacă mai trăia – erau ultimele rude de sânge ale mamei sale.

Irene Pickering nu se urni din loc.

— Semeni cu tatăl tău – zise ea.

— Ah nu, Irene – protestă Cordelia imediat. Are nasul şi bărbia lui Annie şi este mândră şi stăpână pe sine, la fel ca mama ei.

— Pah! – exclamă Irene. Ţi s-a tulburat memoria. Este o irlandeză brunetă, atâta tot. Ce te aduce aici, fetiţo? Presupun că ai venit din colonii.

Lui Raven îi stăteau pe buze cuvinte amare, dar le înghiţi cu un zâmbet.

— M-a atras teatrul englez. Visez să ajung pe scenă de când eram mică.

— Pe scenă?! – ziseră toate trei într-un glas.

— Da, pe scenă – le răspunse Raven.

— Vai de mine! – exclamă Cordelia, înăbuşindu-şi un sughiţ.

— Ce neplăcut! – spuse Irene, ţuguindu-şi buzele.

Dar Amy îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Ce minunat! Fratele meu va fi furios.

Irene îi aruncă o privire otrăvită tinerei şi apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre Raven.

— De ce Dumnezeu ai ales să devii o astfel de femeie?

— Vorbiţi ca şi când…

— Nu-i nevoie să fii vulgară, domnişoară Chadwick – o întrerupse Irene. De fapt, este cam acelaşi lucru.

— Ai jucat vreodată într-o piesă? – se interesă Amy. Vreau să spun, în America. Oh, este prea minunat ca să găsesc cuvintele potrivite.

Raven se simţea ca o minge aruncată dintr-o parte într-alta, între dezaprobarea lui Irene şi încântarea lui Amy. Şi nu ştia ce-i displăcea mai mult.

— Am evoluat foarte puţin în afara căminului părintesc.

Sosirea ceaiului o scuti de comentarii. Abia când se aşezară Amy şi Raven pe scaunele de lângă foc şi cele două femei mai în vârstă pe sofa, ţinând în mână ceşcuţele cu ceai şi farfurioarele cu pâine cu unt, se deschise din nou discuţia.

— O actriţă! – spuse Amy cu ochii sclipind de încântare. Ce minunat! Şi ce curajoasă eşti că doreşti să-ţi începi cariera la Londra.

— Ah! exclamă Irene. Eu una i-aş spune prostie, dacă nu chiar mai rău.

Cordelia sorbi din ceai şi se strâmbă.

— Ai ceva aranjat pentru mâine seară? – o întrebă Amy.

— Nu – răspunse Raven.

— Mare parte din londonezi se află la ţară, în vacanţă, dar o să dau o mică recepţie. Pe urmă se va dansa. Te rog să nu mă refuzi.

Raven bănuia că această invitaţie ascundea multe motive, care nu prea aveau legătură cu ospitalitatea.

Totuşi, şi ea avea la fel de multe motive ca să accepte.

În rest, s-au mulţumit să discute despre familia ei şi viaţa pe care o duceau la Savannah. Şi considera că nu greşea dacă accentua importanţa Magazinului Chadwick, fără să amintească de aerele de superioritate abordate de nobilimea locală faţă de negustorul irlandez şi familia lui, care locuiau într-o casă de scânduri, în spatele magazinului.

Dacă mama şi tata veneau aici, trebuia să-i prezinte într-o lumină cât mai favorabilă.

În faţa unei audienţe atât de interesate, le descrisese repede pe cele două surori ale ei – roşcata Flame[2], care locuia acum în Texas, şi dulcea, blonda Angel, de douăzeci de ani, care rămăsese acasă – fără să-şi ascundă dragostea pe care o nutrea faţă de ele.

Mătuşile se arătară interesate mai ales când le explicase cum tatăl ei îşi botezase fiicele după culoarea părului lor.

— Ce frumos! – exclamase Cordelia.

— Ce ciudat! – spusese Irene.

Dar Amy nu făcuse niciun comentariu, adâncită în gânduri.

Când Raven încercase să pună întrebări, la rândul ei, fusese întâmpinată cu rezervă. Chiar şi când pomenise de o posibilă vizită a părinţilor ei, la vară, nu primise altceva decât răspunsuri politicoase, în orice caz nimic care să indice posibilul semnatar al scrisorii mamei sale.

2 Flacără (engl.) (n.t.)

Trebuia să-şi dezvolte talentele de detectiv, îşi spuse ea peste o jumătate de oră, în timp ce mergea prin ceaţa groasă, spre Picadilly, sperând să găsească o birjă.

Fără să ştie cum ar fi trebuit să se îmbrace pentru o asemenea ocazie, Raven alese o rochie roşie, de mătase. Doar un volan şi panglica de dantelă prinsă în jurul decolteului o deosebeau de simplitatea celei verzi. Ar fi preferat o toaletă mai impresionantă, dar era bine şi aşa.

Şi singurele bijuterii erau cerceii cu perle ai mamei sale, vârâţi în bagaj în ultimul moment, la insistenţele lui Anne. Mănuşi albe, lungi până la marginea mânecilor scurte, bufante şi îşi schimbase cizmele grosolane cu pantofi negri, de satin.

Ajunse la Casa Stafford mai târziu decât intenţionase, dar fusese greu să găsească o birjă într-o asemenea noapte senină de sâmbătă, când londonezii ieşiseră la plimbare, în oraş. Domnişoara Bannerman spusese că majoritatea londonezilor erau la ţară. Dar se referise probabil la cei din lumea bună. În această seară, Raven văzuse mai mulţi oameni decât vedea într-o lună în Savannah.

La uşă o întâmpină un lacheu. Înalt, cu trăsături ascuţite şi ochi de şoim, o studie atent pe Raven. Probabil că servitorii aflaseră ce meserie intenţiona să practice. Aşa că o femeie care dorea să se expună public, pe o scenă, putea fi privită fără reţinere.

Raven îşi înfrână reticenţa ei înnăscută în faţa

străinilor şi îşi luă o atitudine princiară. Nu prea avea sâni proeminenţi, dar era înaltă, cu gât lung, ceea ce-i conferea distincţie. Era, de asemenea, mândră de coafura pe care şi-o făcuse – îşi prinsese buclele, lăsându-le să cadă pe umerii ei goi, încadrându-i faţa.

Se gândise să se fardeze puţin, dar proprietăreasa ei îi atrăsese atenţia că numai femeile neserioase foloseau cosmeticale. Aşa că se bază pe bujorii ei naturali ca să-i lumineze pielea tuciurie.

În orice caz, lacheul părea impresionat. O dirijă plin de respect spre majordom, care, la rândul lui, o conduse în living-room, la fel ca la prima ei vizită. Mobila fusese trasă spre pereţi ca să facă loc invitaţilor şi camera nu mai părea atât de plăcută.

— Frederick – spuse ea, privind bijuteriile şi medaliile care sclipeau în lumina lămpilor – trebuie să-mi povesteşti odată despre mama.

— Oricând doriţi, domnişoară, zise el cu respect, dar se vedea că-i sclipeau ochii de bucurie.

— Domnişoara Raven Chadwick – anunţă el la uşă.

Se întoarseră. Raven rămase pe loc, stânjenită un timp, iar apoi începu să meargă cercetând feţele invitaţilor, în căutarea unui chip prietenos. Dar nu erau decât străini îmbrăcaţi elegant.

Dacă ar fi fost obişnuită cu seratele, ar fi ştiut cum să se comporte. Dar ea nu prea vorbea cu nimeni în afara magazinului.

Oamenii din Savannah spuneau că este încrezută. Dar o cunoşteau prea puţin.

Oamenii aceştia, pe care-i vedea acum erau cu

adevărat încrezuţi. Dar trebuia să facă faţă, pentru mama ei, se gândi ea. Nu putea să se întoarcă şi s-o ia la fugă.

În cameră era un aer închis. I se adunase transpiraţia între sâni şi i se umezise buza superioară.

— Domnişoară Chadwick – ciripi o voce de femeie.

Invitaţii se dădură la o parte când Amy Bannerman se grăbi spre uşă, foşnind în rochia sa galbenă de tafta. Ochii ei albaştri, cu gene groase sclipiră când o luă de mână pe Raven.

— Vino, vreau să-ţi prezint pe cineva. Eşti surpriza acestei seri. De-abia aştept să văd cum o să reacţioneze.

Tonul ei o îndemna pe Raven să se desprindă de lângă ea şi s-o ia la fugă, dar invitaţii se strânseseră în jurul ei, blocându-i retragerea. Se îndreptau spre o fereastră deschisă din capătul salonului. Ceilalţi se dădeau la o parte, iar Raven avu senzaţia că era condusă spre eşafod, unde o aştepta călăul.

Şi, când îl văzu pe bărbatul de dinaintea ei, îşi dădu seama că nu exagera prea mult. Discuta cu alt gentleman, râzând. Dar, în momentul în care le văzu pe cele două femei, îi pieri veselia.

Era mai înalt decât îşi amintea, mai blond, mai ascuţit la faţă şi, în concluzie, mai asemănător cu leul cu care fusese asemuit. Ochii lui – ochi de actor, cum îi caracterizase ea, capabili să observe tot – erau reci şi albaştri în timp ce o studiau.

Se mira să constate ce superb arăta cu trăsăturile lui neregulate şi cicatricea mică din bărbie. Cu alte

cuvinte, era mai mult decât seducător, chiar şi pentru ea. O rafală de vânt se strecură prin fereastra deschisă. Raven se cutremură, dar nu de frig. O cuprinsese din nou senzaţia aceea ciudată. Se folosi de toată stăpânirea de sine şi talentul ei actoricesc ca să-i întâlnească privirea.

— Marcus – zise Amy –, ea este Raven Chadwick. Fiica lui Anne Pickering. Erai doar un băieţel când a fugit în America, însă este imposibil să nu fi auzit bârfa din familie.

Bărbatul se întoarse spre Raven. Nu părea prea prietenos.

— Domnişoară Chadwick, el este fratele meu, Marcus Bannerman, care a devenit de anul trecut cel de-al doisprezecelea Conte de Stafford şi stăpânul tuturor domeniilor familiei. Trebuie să-i povesteşti despre ambiţiile tale la Londra. Va fi fascinat să audă.

Capitolul 4

Marcus se oglindi în nişte remarcabili ochi negri, mult prea bine cunoscuţi.

Imposibil, îşi spuse el. Şi, cu toate acestea, femeia din faţa lui era cu adevărat actriţa îndrăzneaţă de la Lyceum. Se gândise de mai multe ori la ea în ultima săptămână. Ce dracu’ căuta aici?!

Amy, îşi spuse el. Unul din micile ei jocuri.

— Domnişoară Chadwick – zise el, calm.

Numele îl nedumerea. Unde îl mai auzise oare? Se spusese ceva despre familie, dar ştiind că surorii sale îi

plăcea să trăncănească aiurea, n-o băgase în seamă.

— Lord Stafford – spuse actriţa, cu un glas stăpânit, ridicând privirile spre el.

Zărise cumva o sclipire de nelinişte în ochii aceia negri, adânci? Nu era atât de stăpânită pe cât părea? Punea ceva la cale, de asta era sigur.

Se făcuse linişte, ca şi când se aşteptau cu toţii să asiste la o scenă. Ceea ce se va şi întâmpla, probabil, mulţumită gazdei lor. Amy le sugerase probabil că astă-seară vor avea parte de o distracţie deosebită. Foarte urât din partea ei, deoarece printre oaspeţi se aflau câteva fete bune de măritat şi nişte taţi la fel de interesanţi. Dar nici prin cap nu-i trecea să reacţioneze aşa cum se aştepta sora lui.

— Nu-i aşa că este minunat s-o vedem pe domnişoara Chadwick – zise Amy mai veselă şi agitată decât ar fi fost necesar, după părerea lui Marcus. Sper că ţii minte, frate dragă, scandalul care a izbucnit în familie, în anii patruzeci.

— Nu, nu-mi amintesc.

— Şi eu, care credeam că eşti la curent cu toate. Anne Pickering, verişoara mătuşii Elizabeth, a fugit cu un irlandez…

Se întrerupse când întâlni privirile domnişoarei Chadwick.

Şoaptele se răspândeau în jurul lor ca vântul între frunze.

Marcus o admiră fără să vrea pe actriţă fiindcă reuşise să întrerupă trăncăneala răutăcioasă a surorii sale. El unul nu reuşea decât foarte rar.

Amy îi zâmbi, plină de inocenţă, dar n-avea încredere în ea. Îi întinsese o cursă, ca să-l pună într-o situaţie proastă, folosind o actriţă frumoasă drept momeală. Iar acum, stătea acolo, liniştită, aşteptându-l să izbucnească.

Dar îşi dorea mai mult decât orice s-o dezamăgească. Exploziile lui, dacă vor exista într-adevăr, se vor produce când va rămâne între patru ochi cu domnişoara Chadwick.

— Mă interesează foarte mult să aud povestea dumneavoastră – zise el. Dar nu are rost să ne plictisim oaspeţii.

— Nu se vor plictisi – zise Amy. Şi, în afară de asta, nu puteţi să vă retrageţi. Trebuie să prezidaţi adunarea, în calitate de conte. Titlul vă obligă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit. O să chem mătuşile să discute cu ea.

Iar apoi, luându-şi la revedere de la bărbaţii de lângă el cu o simplă înclinare a capului, o luă pe domnişoara Chadwick de cot şi o conduse spre uşă. Fata încercase să opună rezistenţă, dar se ţinu băţos, simţind căldura şi fineţea braţului ei prin mănuşi.

Fără niciun cuvânt, o duse jos, în bibliotecă, trecând pe lângă majordomul şi lacheul uluiţi de prezenţa lui. Îi aruncă o privire prizonierei sale. Îi venea să strige după ajutor – se vedea în ochii ei – dar se mulţumea să-i arunce o privire acuzatoare.

Intră înaintea lui în camera slab luminată. Ardea o singură lampă, iar focul din cămin de-abia pâlpâia, aruncând umbre groteşti pe rafturile de cărţi înşirate

pe pereţi. O privi cum studia volumele roase de vreme, mobila grea, din piele, biroul mare, de stejar, care ocupa mare parte din cameră. În rochia ei roşie, cu trăsăturile sale fine şi părul aranjat cu grijă, ca modelul covorului în culoarea vinului, părea foarte feminină şi nepotrivită pentru camera aceea.

Îl privi, în sfârşit.

— Acesta este sanctuarul unui bărbat.

— Da, într-adevăr.

— Atunci, de ce m-ai adus aici? – îl întrebă ea.

I se citea îngrijorarea în ochi.

Avea talent actoricesc, se gândi el, dar nu era foarte convingătoare. Poate că nu era atât de îngrijorată, ci mai mult dezamăgită că nu-şi juca rolul în faţa unui public mai larg.

— Te-am adus aici ca să te posed. Spre deosebire de scena de la Lyceum, covorul acesta este destul de gros să-mi protejeze genunchii.

Exclamaţia ei păru destul de autentică.

— Nu-ţi bate joc de mine – zise ea, strângându-şi mâinile în jurul taliei. Ai promis că vei chema mătuşile.

— Am minţit – zise Marcus zâmbind. Sper că nu te superi.

Îşi lăsă mâinile tremurânde să-i cadă în lături. Ce gest teatral, se gândi el. La fel ca şi bărbia împinsă înainte, că şi când şi-ar fi adunat curajul să-l înfrunte.

— Încerci să mă seduci, Înălţimea Ta? Oare inimile englezoaicelor se topesc sub privirile tale? Te imploră să-ţi mângâie părul de aur? Pariez că nu observă ce prost ţi se potriveşte zâmbetul cu ochii.

Îl aţâţa fără milă. Marcus se ridică să-i răspundă.

— S-ar putea, domnişoară Chadwick. Spune-mi doar că te-ai răzgândit în privinţa leoaicei.

Indignarea ei era cât se poate de reală.

— Chiar ai luat în serios comentariul cu leul, nu-i aşa? Din câte îmi amintesc, domnişoara Innocent te-a caracterizat de asemenea drept vierme, şarpe şi şacal.

— Ai o memorie remarcabilă.

— Nu uita că sunt actriţă.

— Cum aş putea să uit?

Se apropie de ea.

— Unde îţi sunt iubiţii în noaptea aceasta?

Îşi puse uşor mâinile pe umerii ei, ca să-i simtă căldura, dar nu şi greutatea.

— Poate ai hotărât că nu strică să-ţi mai iei unul?

Ochii ei sclipiră, cuprinşi de un sentiment asemănător panicii.

— Ai observat că ne răspundem prin întrebări?

— Zise ea.

Îşi înclină capul spre ea şi îi apăsă umerii. Pielea mătăsoasă se încălzi sub degetele lui. Degetul său mare îi căuta pulsul la gât. Şi i se încordară vintrele când îl găsi.

— Atunci, este timpul să dăm nişte răspunsuri – zise el, cuprins de o bruscă pasiune.

I-ar plăcea să-i dea ce dorea, aici, pe covor, înainte să-şi amintească de hotărârea sa.

Deschise gura şi citi emoţiile care se oglindeau în ochii negri, adânci. Surprindere, curiozitate, poate o dorinţă comparabilă cu a lui – cel puţin ca gen, dacă nu

ca intensitate.

Citi, de asemenea, frica. Blestemând în gând, îi dădu drumul, ca şi când ar fi fost un fier încins.

— N-ai de ce să te temi – zise el. Prefer femeile care mi se dăruiesc de bunăvoie.

— Ceea ce nu este cazul meu.

— Încetează cu minciunile, domnişoară Chadwick. Sau cine-oi fi. Nu eşti chiar atât de dezinteresată.

Îi aruncă o privire glacială.

— Amy s-a întrecut pe sine de data aceasta. Cât îţi plăteşte ca să participi la o asemenea şaradă? Şi cum dracu' v-aţi întâlnit? Presupun că tu ai aranjat asta.

— Să mă plătească?! – întrebă ea. Habar n-am avut că o să te găsesc aici.

— Îţi manifeşti cât se poate de sincer indignarea, dar ar trebui să vorbeşti mai tare. Dacă te străduieşti puţin, o să te audă toţi invitaţii lui Amy. Doar asta aţi plănuit amândouă, nu-i aşa?

— Eşti nebun.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o prinse de umeri şi o ţinu în loc. Fir-ar să fie, nu reuşea să-şi ţină mâinile la locul lor.

— Nu ştiu ce se întâmplă între tine şi sora ta – zise ea –, dar se pare că am fost prinsă la mijloc, îţi repet că nu ştiam că vei fi aici, astă seară. Dacă îmi dai drumul, o să chem mătuşile să-ţi descrie prima mea vizită aici. Poate că nu doreşti să le vezi, dar eu abia aştept.

Simţi pentru prima oară un ghimpe de îndoială.

— Ar fi tentant, dar s-au retras să-şi vadă de treburile lor. Studiind faţa care-l înfrunta, observă

mânia care-i asprea linia buzelor şi focul din priviri. Oare aceste emoţii ar putea fi autentice? Dacă prezenţa lui fusese într-adevăr o surpriză? Un gentleman ar fi încercat să-i dea crezare, iar el ar fi trebuit să fie un gentleman. Îi dădu drumul fără să vrea şi de îndepărtă de ea.

— M-ai acuzat că mint, înălţimea Voastră. Şi ce anume am minţit, mă rog? Că mă numesc Raven Chadwick? Că sunt fiica lui Anne Pickering? De ce as pretinde aşa ceva dacă n-ar fi adevărat?

Marcus se aşează pe braţul fotoliului şi îşi încrucişă picioarele întinse.

— Dovedeşte-o – zise el.

— Ce?

— Dovedeşte-mi că eşti cine spui.

Se uită la mâinile ei, înfipte în şold şi ar fi putut să jure că murmura primele cuvinte din monologul Portiei.

Fata îşi înălţă sprâncenele groase.

— Va trebui să-mi accepţi identitatea, Lord Stafford, pentru că aşa spun eu.

— Da! – exclamă el, vulgar. Parcă ai fi tata când îi puneam cuvântul la îndoială.

Îi studie trăsăturile, curbura umerilor goi, înroşiţi de mâinile lui. Îşi concentră atenţia asupra sânilor care se ridicau peste rochia roşie ca focul.

— Oricum, nu arăţi ca el, slavă Domnului. Era mic şi gras.

— Dacă încerci să-mi faci complimente, nu te deranja. Nu mă interesează vorbele frumoase.

— Dacă aş încerca să-ţi fac complimente,

domnişoară Chadwick, aş invoca imagini care ţi-ar ameţi căpşorul drăgălaş.

— Te rog să mă scuteşti de o asemenea mostră, înălţimea Voastră.

— Ah, bine, asta este. Dacă trebuie, fie şi aşa.

Îl ocoli cu grijă când se apropie de focul aproape stins. Din profil, luminată de sclipirea blândă a tăciunilor, era răpitor de frumoasă. Şi ştia asta, mai mult ca sigur.

— Tatăl tău s-a căsătorit din interes – zise ea. Mama nu-şi amintea prea multe despre părinţii tăi, în afară de faptul că aveau un băieţel. Presupun că tu erai acela.

Îşi ascunse surprinderea.

— Am venit ieri aici, crezând că unchiul tău, răposatul conte, mai este încă în viaţă. Verişoara Elizabeth a fost cea mai dragă prietenă a mamei, în schimb, am cunoscut-o pe sora ei, Irene Pickering. Mi s-a părut ciudat când domnişoara Bannerman a prezentat-o drept mătuşă, pentru că nu sunt rude de sânge.

— Pe mătuşa Irene am moştenit-o odată cu titlul nobiliar. S: a stabilit de mult la Stafford House.

— Fratele ei, Ralph, mai trăieşte? Dacă da, înseamnă că sunt singurele rude care i-au mai rămas mamei în Anglia.

— Ralph Pickering locuieşte la clubul său, nu departe de Bolton Row.

— Cel puţin, mama va putea să viziteze două rude – zise ea pe un ton atât de scăzut, încât de-abia o auzi.

Elizabeth ne-a scris de moartea bunicului, cred că prin 1863. Atunci nu se terminase încă războiul şi nu am primit scrisoarea decât după mult timp. Mama a fost foarte îndurerată că nu se împăcaseră. Bunica a murit înainte ca mama să-l cunoască pe tata. Nu cred că ai văzut-o vreodată. Mama spunea că era foarte…

— Ajunge – zise Marcus, ridicând mâinile. Recunosc că eşti cine spui.

Actriţa îl răsplăti cu un zâmbet. Ar trebui să zâmbească mai des, se gândi el.

— Ai venit în Anglia să-ţi cunoşti familia – zise el.

— Exact.

— Şi să te angajezi la teatru.

— După cum te exprimi, faci ca idealurile mele să fie nevrednice de atenţie.

— Poţi să-ţi dai seama şi singură, de vreme ce Amy te-a invitat aici. Îi place foarte mult să-şi pună fratele în situaţii neplăcute, mai ales de când a devenit conte.

Expresia întipărită pe fata ei îl făcu să se oprească o clipă.

— Am presupus că făceai parte din jocul ei, dar pari jignită. Oare m-am înşelat din nou?

— Nu ştiu cum gândeşti. Din câte am văzut la Lyceum, nu mi s-a părut că ai considerat întotdeauna actriţele nedemne de atenţie.

— Ah, te referi la domnişoara Innocent. Te gândeşti probabil cât de ipocrit sunt. Şi ai dreptate. Ipocrizia este un fundament important pe care a fost clădită societatea engleză.

— Verişoara Irene a spus că n-ar fi departe de o femeie de stradă. Şi se pare că eşti de aceeaşi părere.

— Mătuşa Irene nu prea călătoreşte prin oraş, dar citeşte foarte mult. Şi cunoaşte care sunt atitudinile dominante.

— Inclusiv faptul că este foarte normal să admiri o actriţă, să-i aplauzi talentul şi să te laşi impresionat. Şi este, de asemenea, normal pentru un bărbat ca tine să te culci cu ea. Dar, în schimb, nu este permis s-o primeşti pe uşa din faţă a casei tale.

— Felicitări, domnişoară Chadwick. Ai desluşit câteva caracteristici importante ale moralei victoriene. Doar că asemenea cuvinte, cum ar fi „pat” nu se pronunţă în prezenţa unei persoane de sex opus. Şi trebuie să recunoşti că este exact situaţia de faţă.

— Eu una mă bucur că nu suntem de acelaşi sex.

Marcus o studie lasciv. Lumina obscură reflectată de lampă şi focul palid din cămin îi puneau în evidenţă sânii care se ridicau şi coborau pe sub rochia roşie de mătase.

— Sunt de acord cu tine.

— Chiar trebuie să transformi tot ce discutăm acum într-o aluzie sexuală?

— Ssst, ssst. Altă gafă. „Pat” şi „sex” în aceeaşi conversaţie? N-o să ai niciodată succes în saloanele londoneze.

Se ridică şi se apropie de ea.

— Dar, în locuri mai intime…

— Mă pui la încercare, nu-i aşa? Te foloseşti de insinuări când acuzaţiile pe faţă nu au efectul scontat.

— La ce anume te referi?

— La faptul că nu ai precizat deocamdată că am dorit să te pun într-o situaţie neplăcută astă-seară. Că sora ta mi-a sugerat, iar eu m-am grăbit să accept, ca o americancă de proastă condiţie ce sunt. Domnişoara Innocent are dreptate. Nu eşti un om prea plăcut. Te rog, dă-te la o parte, înălţimea Voastră. Vreau să plec.

Doamne, era grozavă. Îi înfierbânta sângele.

— Nu – zise el.

Îl împinse, ceea ce era foarte nepoliticos pentru o domnişoară. Când refuză să se urnească din loc, îl împinse din nou.

— Vrei să ne luăm la trântă, domnişoară Chadwick? S-ar putea să ai mai mare succes.

Fata încremeni pe loc.

— Ce se întâmplă cu mine? – murmură ea, uitându-se la mâinile ei, ca şi cum ar fi acţionat din propria lor voinţă.

Apoi îl privi cu o tristeţe care părea cât se poate de sinceră.

— Nu m-am purtat niciodată în asemenea hal.

Marcus se simţi stânjenit, dar îşi reveni repede. Cunoştea prea bine ticăloşia firii omeneşti. Domnişoara Chadwick susţinea că a traversat oceanul ca să cunoască familia care-i aruncase mama pe drumuri. O să înghită această poveste când Regina Victoria o să-şi deschidă un bordel în foişorul Castelului Windsor.

— Dă-mi voie, te rog, domnişoară Chadwick. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

Fata încuviinţă din cap. Tristeţea din ochii ei fusese

înlocuită cu o privire pierdută.

— De când ai venit în Anglia?

— De aproape două săptămâni.

— Şi de-abia acum te-ai gândit să-ţi cauţi familia pierdută?

— Voiam să mă instalez mai întâi.

— Aşa, deci. Să te instalezi.

— Doar nu puteam să apar la uşa voastră cu bagajul în mână. Aţi fi crezut că vreau să stau aici.

— Şi unde… te-ai instalat, mă rog?

— În Soho. Ştiu că este un cartier de mahala, dar am găsit o pensiune decentă şi convenabilă din punct de vedere financiar.

— Şi ai găsit cumva şi o slujbă la un teatru din apropiere? Am auzit că dau nişte spectacole mai mult decât originale.

Încerca să şi-o imagineze pe domnişoara Chadwick într-una din orgiile care aveau loc în cartierul acela măcinat de vicii al oraşului. Nici chiar în cele mai desfrânate momente ale sale nu fusese tentat să asiste la un asemenea spectacol. Pentru el, sexul nu era ceva la care să priveşti, ca spectator.

Însă dacă Raven Chadwick ar fi pe scenă…

— N-am reuşit să mă angajez, deocamdată – zise ea.

— Simon te-a refuzat, nu-i aşa?

— Mi-a sugerat să încerc la un teatru care are nevoie de actori puţin experimentaţi.

— Un teatru de revistă, precis. N-are rost să negi. Ţi se citeşte indignarea în ochi.

— Uite ce este, Lord Stafford, am învăţat pe de rost aproape toate piesele lui Shakespeare şi mare parte din sonetele sale. Vreau doar să mi se ofere şansa să dovedesc ce pot.

— Este foarte posibil ca accentul tău să fie un handicap. Să ţinteşti la un rol într-o piesă de Shakespeare este un ideal înălţător.

— Înălţător, dar nu respectabil.

— Iată un alt exemplu al ipocriziei noastre. Dar acum vorbim de line, nu de defectele ţării mele. Te deranjează dacă voi recapitula ce ai spus până acum? îmi este greu să înţeleg. Ai plecat singură din colonii şi-ai sosit aici acum câteva săptămâni.

— Două.

— Te-ai dus singură în Soho şi ai închiriat un apartament, ai încercat să te angajezi la diverse teatre şi, după ce ai dat greş, te-ai îndreptat spre. Mayfair, unde se află familia înstrăinată a mamei tale.

— Vorbeşti ca şi când m-aş aştepta la un ajutor din partea ta.

— Te aştepţi mai mult ca sigur la ceva. Dar nu să întâlneşti pe cineva care să-ţi ghicească intenţiile.

Făcu un pas înainte şi apoi încă unul, oprindu-se doar când o lipi cu spatele de perete. Îşi împinse bărbia înainte să-l înfrunte.

— Or, în aceste condiţii, domnişoară Chadwick, ar fi trebuit să te aştepţi să fii luată de urechi şi dată pe uşă afară.

Panica momentană din ochii ei se transformă în furie.

— Încep să regret că nu am fost dată afară.

— Ce tremur impresionant ţi-ai pus în glas. Recunoaşte că ai venit aici după săptămâni de frământări, sperând să găseşti nişte rude care să te ajute să-ţi satisfaci ambiţiile. Chiar şi un american poate să-şi dea seama că un ajutor din partea nobilimii ar fi foarte avantajos.

— Ah! – exclamă ea şi apoi îi trase o palmă.

Marcus o apucă de umeri şi o scutură. Îi căzuse o buclă pe obraz, dându-i un aspect neglijent. Buzele ei pline şi roşii erau uşor întredeschise. Îl cuprinsese dorinţa.

— Fir-ar să fie, cu tine este greu să te porţi ca un gentleman.

— În ceea ce te priveşte, este de-a dreptul imposibil.

— Arunci întotdeauna reproşuri…

Nu ştia decât un singur mod s-o ameţească. O sărută. Fata se încordă, se răsuci şi păru să se topească în braţele lui. După un an în care îşi încătuşase pasiunile, Marcus îşi pierduse stăpânirea de sine. Intenţionase doar să pună capăt discuţiei lor, dar îl provocase mai mult decât putuse îndura. Limba lui o căuta pe a ei, savurându-i dulceaţa. Dă-o dracului de respectabilitate. Femeia caldă şi încântătoare din braţele lui îi orbea raţiunea.

Şi apoi se transformă într-o pisică sălbatică, plesnindu-l şi zgâriindu-l. Iar Marcus renunţă la atitudinea sa agresivă, apucând-o de încheieturile mâinii şi protejându-şi faţa de ghearele ei feroce şi

corpul de genunchiul ei nemilos.

În cele din urmă, reuşi să se desprindă de ea. Acum stăteau faţă în faţă, respirând greoi.

— Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi – zise ea.

Bărbatul îşi şterse un fir de sânge de pe obraz.

— Ce te-a făcut să hotărăşti că nu-ţi place?

Marcus fu uimit pe moment să observe groaza care i se întipărise în priviri.

— N-am nevoie de bărbaţi.

Îşi netezi rochia cu degetele tremurânde şi îşi aranjă decolteul pe umeri.

— M-ai luat prin surprindere, dar n-o să se mai întâmple.

Marcus se holbă la ea. La început, se arătase doritoare, cel puţin pentru o clipă. Probabil că avea un simţ înnăscut al proprietăţii.

N-am ce zice, frumos îi stătea să se comporte aşa, mai ales că-şi propusese să fie un lord respectabil.

— Te rog să-mi accepţi scuzele, domnişoară Chadwick.

— Aş vrea să pari mai sincer.

— Mă străduiesc. Poate dacă ar fi fost un iubit mai experimentat, nu te-ai fi simţit ofensată.

— Îţi baţi din nou joc de mine.

Îl privea cu lacrimi în ochi.

— Eu…

Se întrerupse, ca şi când ceea ce ar fi vrut să spună era prea dureros. Nu şi-ar fi putut alege o metodă mai bună ca să-l facă să se simtă un ticălos.

Îl înconjură şi se îndreptă spre uşă. O atinse pe

braţ, dar se feri.

— Ţi-am spus să nu mă mai atingi.

— Voiam doar să-ţi atrag atenţia că ar trebui să-ţi aranjezi coafura. O să-ţi aducă pelerina şi o să chem o trăsură să te ducă înapoi, în Soho.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Vrei să mă scoţi din Mayfair, nu-i aşa? Te asigur că este şi dorinţa mea. Dar te previn că o să le vizitez pe verişoarele mamei mele ori de câte ori voi putea. Ai o slujbă care să te lină departe de casă în timpul zilei? N-aş vrea să te mai deranjez din nou cu prezenta mea.

— O slujbă? Ce idee ciudată.

Marcus fu cât pe ce să zâmbească.

— Sunt pair al regatului. Am această casă strămoşească, o mulţime de rude pe care să le susţin şi o moşie în Sussex. Ar trebui să fie de ajuns.

— Voi, englezii, apreciaţi trândăvia bogătaşilor şi-i dispreţuiţi pe cei care-şi câştigă existenta prin muncă.

Marcus ar fi putut să-i spună că nu era nici leneş, nici bogat, dar se îndoia că l-ar asculta.

— Îţi doresc să-ţi găseşti o slujbă – zise el. Ar trebui să urmezi sfatul lui Simon şi să încerci la teatrele de revistă. Sunt, cu adevărat, mai puţin pretenţioase.

O privi pentru ultima dată, probabil, şi recunoscu, cu regret.

— Eşti o femeie frumoasă, domnişoară Chadwick. M-aş mira să nu ai succes.

Lordul Stafford ieşi din cameră înainte ca Raven să-i răspundă. În liniştea care se lăsă după plecarea sa,

fu copleşită de propria ei slăbiciune. Era o fiinţă atât de rezervată, tăcută şi retrasă cu familia ei. Şi iată că în prezenţa lui Marcus Bannerman, un străin, se transforma într-o vrăjitoare, o desfrânată, comportându-se de-a dreptul scandalos.

O înspăimânta, pentru că o făcea să devină o femeie complet diferită, o scorpie, care n-avea nevoie decât de atingerea lui ca să se înfierbânte cum nu-şi imaginase nici în cele mai fantastice vise ale ei. Simţea încă buzele lui, căldura lor umedă, senzaţia delicată care avea forţa unui trăsnet. Pentru o clipă, îi fusese imposibil să-l respingă.

Şi apoi, îi revenise spaima. Ar fi trebuit să se repeadă spre uşă afară, dar îşi reamintise de mama ei. *Vei muri*.

Mesajul acesta conta mai mult decât orice. Avea multe de învăţat despre familia Bannerman, înainte ca mama să se întoarcă pe aceste locuri şi să se arunce în braţele primejdiei.

Însă nu avea de gând să cedeze avansurilor mult prea evidente ale contelui.

Şi ce voia, mă rog, se întrebă ea, fără să se gândească la motive. N-o să uite niciodată ce şocată fusese să-l vadă stând la fereastră, atât de înalt şi mândru, cel mai chipeş bărbat din cameră – şi stăpânul familiei în care trebuia să pătrundă. Nu-i de mirare că Amy i se păruse cunoscută la prima ei vizită. Seamănă foarte bine cu fratele ei.

Raven se gândi cu părere de rău la tot ce-şi spuseseră unul altuia la Lyceum. Dar habar nu

avusese…

Oftă. Era cea mai ghinionistă fiinţă din lume.

Când majordomul Frederick o condusese la uşa din faţă, nu-l văzuse pe conte şi nici nu întâlni alţi locatari de la Bolton Row. În timp ce se urca în birja adusă de lacheu, aruncă o privire uşii sculptate a reşedinţei Stafford. Lumina felinarului scotea în evidenţă capul de leu.

Un leu cu gura deschisă. Ar fi trebuit să-şi dea seama din prima clipă ce animal se ascundea dincolo de ziduri.

În cele din urmă, fu nevoită să accepte adevărul cu un oftat. Nu ghinionul era de vină, ci numai ea.

Se dusese la Casa Stafford cu cele mai bune intenţii, dar, în final, stricase totul.

Capitolul 5

A doua zi, Marcus o chemă pe Amy în bibliotecă imediat după prânz. şi se lăsă aşteptată, ca de obicei. Ascultând furtuna care-i bătea în geam, studie notele de plată şi rapoartele de pe biroul lui, gândindu-se la noaptea trecută. Iar Raven Chadwick refuza să-i iasă din minte.

Petrecuse o noapte agitată, amintindu-şi tot ce se petrecuse între ei. Regreta că o întâlnise şi îşi dorea s-o fi cunoscut în ipostaze mai intime, care să-i satisfacă pe amândoi.

Viaţa îţi oferă surprize, mai mult ca sigur. Anul trecut, pe vremea asta, înconjurat de mai multe graţii

care nu ştiau cum să-i intre în voie, nu avea altceva mai bun de făcut decât să se gândească la cursă, să-şi înscrie armăsarul său pur sânge, Fulger. Apoi, intrase în posesia titlului şi Fulger fusese vândut.

Moartea vărului său. Arthur, unicul copil al răposatului conte, îi facilitase succesiunea. Dar unchiul lui era destul de tânăr să zămislească alţi moştenitori şi, prin urmare, se recăsătorise după moartea primei Lady Stafford.

Însă murise în braţele tinerei sale soţii, care se măritase imediat după aceea şi plecase în Australia, lăsând în urma ei un teanc de datorii. Şi Marcus intrase în posesia acestor datorii, moştenind o fostă mare avere, risipită în investiţii neinspirate, o casă la Londra, o fermă falimentară şi o familie care trebuia întreţinută.

Amy şi Cordelia fuseseră întotdeauna în grija lui, bineînţeles, de când îi muriseră părinţii, dar duseseră o existenţă simplă, pe moşia Bannerman, care fusese moştenirea tatălui său, în calitate de fiu de-al doilea al contelui. Calul de rasă al lui Marcus le asigura de obicei câteva mici luxuri. Dar acum îi avea pe Irene şi Ralph şi o groază de servitori ai familiei, chiriaşi… Şi uite aşa, lista salariilor se întindea la nesfârşit, peste Canalul Mânecii, până în Franţa.

Amy începuse să cheltuiască sume mari de bani, pretinzând că trebuie să susţină bunul nume al familiei în societate, lăsându-l pe el să achite notele de plată. Ar fi trebuit să-i taie fondurile, dar, ori de câte ori încerca, amintirea unei căsuţe din Paris îl făcea să se

răzgândească.

Responsabilităţi. Ce n-ar da să scape de ele…

Totuşi, într-un fel, îi plăcea să aibă o răspundere. Sigur, nu mărturisise asta nimănui. Marcus, familistul? Foştii lui prieteni s-ar fi amuzat copios.

El şi Amy nu avuseseră parte de o familie iubitoare. Părinţii îşi vedeau de propriile lor griji. Încă din anii adolescenţei, tatăl său îi încurajase pornirile desfrânate.

— N-am avut parte de libertate – îi spusese John Bannerman. Aminteşte-ţi că am fost obligat să mă însor de tânăr. Aşa că, fă-ţi de cap, băiete, cât mai poţi.

Raven Chadwick afirmase că tatăl său se căsătorise din interes. Şi avea dreptate. O luase pe Owenda Halstead, sora mai mare a Cordeliei. Şi, după ce averile familiilor Bannerman şi Halstead fuseseră spulberate, lui Marcus nu-i rămânea decât să urmeze exemplul tatălui său. Nu intenţionase niciodată să se căsătorească din dragoste. În afară de afecţiunea lui pentru Amy, dragostea era o emoţie străină inimii lui. Dar femeia care-i va fi soţie, va trebui să-i împărtăşească toate pasiunile, inclusiv atracţia pe care o resimţea faţă de moşia din Sussex.

Din păcate, niciuna din miresele asupra cărora îşi concentrase atenţia nu se arătau interesate de viaţa la ţară şi venise timpul să se hotărască asupra alesei sale.

Sosirea lui Amy puse capăt gândurilor sale. O urmări în timp ce se îndrepta spre el. În rochia ei simplă, albastră, cu părul liber, era neasemuit de

frumoasă, iar când nu se aranja, nu-i dădeai mai mult de optsprezece ani.

Semăna cu el în ceea ce priveşte înălţimea şi trăsăturile feţei – avea aerul familiei Bannerman –, dar era mai dulce şi mai suavă. Îi tresări inima, deodată.

Dacă s-ar putea întoarce cu cinci ani în urmă…

Dar nu putea. Şi chiar dacă ar putea, ar face acelaşi lucru.

Totul în viaţa lui părea predestinat, inclusiv binele şi răul şi simţea că lucrurile îi scapă de sub control.

Se uita la ploaia care bătea în fereastră, aburind geamurile şi ascunzând frunzele moarte din grădină. Şi, în ciuda focului din cămin şi a hainei groase pe care o purta, se înfioră brusc.

Amy se oprise în faţa biroului său şi-l privea cu îndrăzneală, ca întotdeauna. Încăpăţânarea caracteristică familiei îi asprea trăsăturile delicate. Apoi, îl privi mirată şi, în cele din urmă, îi zâmbi.

— Frate dragă, ce-i cu urma de pe obrazul tău? Să fie oare o zgârietură? Lasă-mă să ghicesc. Ai adus un pisoi la Stafford House, ca să ne faci o surpriză.

— Nu eu sunt cel care fac surprize. Stai jos. Trebuie să discutăm.

— Sunt convinsă. Acesta este motivul pentru care nu te-ai întors la petrecere noaptea trecută? Pentru că ai fost atacat de actriţa aceea feroce şi n-ai reuşit să-ţi opreşti sângele?

Adevărul observaţiilor sale nu le făcea mai puţin veninoase.

Îi făcu semn spre un scaun.

— Stai jos. Te rog.

— Eviţi subiectul, nu-i aşa? N-are niciun rost să faci pe secretosul. O să aflu ce s-a întâmplat. Şi dacă rugămintea ta este aproape încântătoare şi a fermecat probabil inimile a zeci de femei, numai în această săptămână, eu una prefer să stau în picioare. Nu cred că discuţia noastră o să dureze prea mult. Am început să scriu invitaţiile pentru bal.

— Încă unul?

— Noaptea trecută a fost doar o mică serată, cu un singur pianist. Acum însă va fi o petrecere în toată regula, cu orchestră, supeu şi… ştii, tot ce este la modă. Lista invitaţilor cuprinde deja două sute de nume şi n-am terminat încă.

Marcus răsfoi notele de plată din faţa lui.

— Şi cum crezi că o să le achiţi pe toate?

— Ca de obicei. O să-mi trimit creditorii la fratele meu, care, în înţelepciunea lui, are grijă de toate problemele, indiferent cât de mari sau mici ar fi.

Marcus nu se lăsă antrenat în dispute vechi. Trânti tocul şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Şi care a fost, mă rog, problema pe care mi-ai prezentat-o noaptea trecută?

Amy îl privi miratã.

— Problemă?! Sper că nu te referi la încântătoarea domnişoară Chadwick. Ai devenit atât de zelos în privinţa legăturilor de familie, încât eram sigură că vei fi încântat s-o cunoşti.

— Haide, Amy, suntem singuri, ce Dumnezeu! Spune adevărul. Ai crezut că o să mă înfurii.

— Şi ce-ai făcut, te-ai înfuriat sau ai rămas extaziat? Ai ieşit atât de repede din cameră, târând-o după tine pe biata femeie, încât nu mi-am dat seama. Invitaţii au presupus la început că te-ai înfuriat, dar, când nu v-aţi întors niciunul din voi, au fost înclinaţi să opteze pentru extaz.

— Am trimis valetul să anunţe că i s-a făcut rău, iar eu am fost chemat să rezolv nişte afaceri.

Şi crezi că a crezut cineva scuzele tale? Încă nu ai reuşit să-ţi astupi reputaţia, Marcus, deşi lumea ştie că încerci să fii băiat bun.

Îi studie obrazul zgâriat.

— Cel puţin, aşa pretinzi. Păcat că nu ai început mai de mult să te cuminţeşti.

Uneori, Marcus se întreba dacă sora lui, faţă de care avea cea mai mare răspundere, n-ar merita o bătaie bună; alteori, era convins de acest fapt. Dar ştia, de asemenea, că dacă ar îndrăzni să ridice mâna împotriva lui Amy, prăpastia dintre ei ar fi definitivă. Şi, cu toate că i se părea o idee prostească, spera că o să se împace.

— Ai talentul să deviezi discuţia în folosul tău, Amy, dar de data aceasta, vreau adevărul. Ce căuta Raven Chadwick aici?

— Mda. Doreşti o confesiune. Nu este deloc acelaşi lucru. Domnişoara Chadwick a venit aici să ne anunţe că a sosit din America să ne viziteze. A spus că mama ei era verişoară şi bună prietenă cu mătuşa Elizabeth; şi, deoarece tu ai îndrăgit-o întotdeauna pe contesă, m-am gândit că ţi-ar face plăcere s-o cunoşti.

— Credeai că o să-i urez bun venit, o s-o întreb cu ce ocazie se află în Anglia şi o să aflu – la fel ca toţi ceilalţi invitaţi adunați cu grijă de tine să asiste la discuţia noastră – că era actriţă. Bărbaţii care n-au avut de-a face cu astfel de fiinţe romantice îşi imaginează cine ştie ce despre ele, iar femeile sunt convinse că sunt toate imorale. Aşa că, s-ar fi creat o scenă foarte interesantă.

Amy oftă.

— Da, aşa este. Prin urmare, ai scos-o din cameră înainte să spună vreun cuvânt. N-a fost deloc frumos din partea ta.

Marcus pocni din degete.

— Acum înţeleg de ce vrei să dai încă o petrecere. După dezamăgirea de noaptea trecută vrei să creezi cadrul unei alte scene.

Amy începu să se fâţâie în faţa biroului său.

— Zău, Marcus, mă faci să cred că aş fi o femeie rea şi calculată. În realitate, să ştii că o simpatizez pe domnişoara Chadwick. Nu mă deranjează deloc că vrea să devină actriţă. Doar ştii prea bine ce copilă aiurită sunt.

— Nu mă provoca mai mult decât ai făcut-o deja, surioară. Ceea ce nu ştii, este că domnişoara Chadwick şi cu mine ne cunoşteam deja.

Amy se opri şi-l privi mirată.

— Vă cunoşteaţi deja?!

— Când am trecut pe la teatru să-ţi caut brăţara, se afla acolo, în căutarea unei slujbe. Am luat-o drept o americancă ambiţioasă şi nimic mai mult. Cât despre

ea, puteam fi Prinţul de Wales. Sau, mai bine-zis, Prinţul întunericului.

Nu ne-am prezentat şi nici nu ne-am împrietenit.

— Nici la teatru, nici aici, noaptea trecută – zise ea zâmbind. Am observat că te-ai înfuriat când ai văzut-o. Şi nu înţelegeam de ce. Acum însă, am înţeles…

— Dacă furia mea te încântă, Amy, consideri că ar trebui să-ţi fiu recunoscător?

Îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Mă bucur când reuşesc să-ţi trezesc o reacţie sentimentală, de orice fel ar fi ea.

Se uitară unul la altul timp de câteva clipe, după care Amy îşi feri privirile. Marcus înjură pe înfundate. De ce dracu’ nu reuşea să discute cu persoana care însemna cel mai mult pentru el pe lumea aceasta? Nu puteau conversa cinci minute fără să se certe.

— Amy…

Un tunet asurzitor îi astupă cuvintele. În timp ce ferestrele mai zăngăneau încă, se deschise uşa şi intră Irene.

— Ştiam eu că o să vă găsesc împreună. Îmi imaginez că discutaţi despre domnişoara Chadwick.

Îşi dădu la o parte o şuviţă de pe faţă. Era îmbrăcată ca întotdeauna în negru, într-o rochie dreaptă, simplă, care-i accentua statura înaltă, scheletică şi trăsăturile dure ale feţei. Irene avea un aspect uscat, ca şi când trupul ei ar fi fost lipsit de fluidele vitale. Nu-şi amintea nimeni să fi avut vreodată un pretendent; de când se mutase la Stafford House, acum douăzeci de ani, când stăpânul casei era cel de-

al unsprezecelea conte, îşi petrecuse viaţa citind.

Marcus nu avea ce să-i reproşeze, deşi ea era rudă doar cu prima soţie a fostului conte.

— Discutam într-adevăr despre verişoara noastră americancă – zise el – sau, mai bine zis, a dumitale.

— Pentru mine este o străină – zise mătuşa Irene pufnind. O parvenită care nu-şi cunoaşte locul!

— Şi care ar fi acela? – o întrebă Amy.

Mătuşa Irene studie rafturile de cărţi de pe pereţii bibliotecii. În cele din urmă îşi opri privirile asupra ferestrei din spatele lui Marcus.

— Alături de mama ei şi de bărbatul acela nesuferit, cu care s-a căsătorit. N-are ce căuta aici.

— Mătuşă Irene – zise Amy – de-abia a venit.

Oare n-am putea să-i acordăm o şansă?

— Hmm. Nu văd de ce am face-o…

— Mie mi se pare destul de drăguţă.

Se întoarseră cu toţii spre cea care vorbise. Se strecurase neobservată în bibliotecă şi stătea lângă uşă.

— Mătuşă Cordelia – zise Amy –, vino să-ţi dai cu părerea. Ce facem, îi cumpărăm un bilet domnişoarei Chadwick ca s-o îmbarcăm pe primul vapor spre America? O luăm la sânul nostru, aşa cum nu mă îndoiesc că a încercat deja să facă fratele meu, sau încercăm s-o trimitem în Turn? Ce alegi?

— Îţi face plăcere să discuţi despre asta, nu-i aşa? – o întrebă Marcus.

— Cel puţin ne-a furnizat un nou subiect de conversaţie. Ne-am săturat să auzim câte economii

trebuie să facem şi cum trebuie să ne lăsăm în grija ta.

Nu putea s-o contrazică, fiindcă avea dreptate. Doamne, ce nesuferit devenise! El, care mizase o dată la cărţi cu contul lui în bancă! Nu-l aprecia şi nu-l ura nimeni – era ironizat, atâta tot.

Uşa bibliotecii se deschise din nou.

— Domnul Ralph Pickering, milord – anunţă Frederick.

Marcus răsuflă uşurat pe moment. Iată, în sfârşit, un bărbat care să-i ia partea… dacă ar şti în ce iad trăia. Oare ce simţea pentru domnişoara Chadwick?

Uneori, ca în noaptea trecută, ar fi vrut s-o ia la pieptul lui, aşa cum spusese Amy, iar alteori, s-o trimită la dracu', căzând dintr-o extremă într-alta.

Azi, obsedat de amintirea ochilor ei, de mirosul ei, de gustul ei, nu mai era sigur de nimic în ceea ce o privea. Cu excepţia faptului că avea probabil picioare la fel de lungi ca şi braţele ei suple. Îi admira ţinuta.

Ştia însă un singur lucru. Că trebuia să pună capăt vieţii lui de celibatar.

Ralph intră imediat în cameră, se îndreptă spre sofaua unde se aşezase mătuşa Cordelia şi o luă de mână.

— Cordelia, arăţi superb, ca întotdeauna.

Cordelia se îmbujoră… sau poate era efectul ginului. Marcus nu ştia niciodată ce să creadă.

Pentru el, mătuşa lui arăta ca de obicei, durdulie şi amabilă, cu ochi cenuşii, prietenoşi şi un păr grizonant care nu stătea niciodată la locul lui şi o faţă veşnic gata să se încreţească într-un surâs.

Ralph se întoarse spre sora lui, care stătea în spatele ei.

— Iar tu, Irene, pari foarte sănătoasă.

— La fel ca şi tine – zise ea.

Ralph arăta bine, într-adevăr. Era înalt, cam cât Irene, cu perciuni Dundreary, frumos aranjaţi, şi cu sprâncene groase şi argintii, la fel ca restul părului. Se îmbrăca întotdeauna elegant, deşi era la fel de strâmtorat financiar ca ei toţi. În dimineaţa aceasta purta o haină verde închis, peste o vestă galbenă şi pantaloni maro, strânşi până la genunchi, care se lărgeau apoi, atârnând peste cizmele de piele.

Avea şaizeci de ani, adică era cu doi ani mai mare ca sora lui şi de aceeaşi vârstă cu mătuşa Cordelia. La fel ca şi cele două femei, nu se însurase niciodată, dar se auzise că în tinereţe avusese o mare dragoste, care se terminase tragic.

O salută pe Amy la fel de cordial ca pe Cordelia şi apoi îşi concentră atenţia asupra lui Marcus.

— Lipsesc doar băieţii ca să fie o adevărată întrunire a clanului.

— Într-adevăr – zise Marcus, gândindu-se că termenul de „băieţi” îi descria foarte bine pe cei doi veri îndepărtaţi ai săi, deşi unul avea aproape treizeci de ani şi altul puţin peste. Fiecare din ei moştenise titlul de baronet, dar fără nicio compensaţie materială.

Marcus ajunsese de mult la concluzia că titlurile nobiliare lipsite de un suport material corespunzător erau ceva caracteristic familiei.

— Am auzit că aici s-a întâmplat un lucru deosebit

aseară – zise Ralph. Se pare că o rudă plecată de mult dintre noi a revenit, cerşind ajutor. Povestea este pe buzele tuturor celor de la club.

— Ştiam eu – pufni Irene, în timp ce se aşeza lângă Cordelia. Femeia aceea o să ne aducă numai necazuri.

I Amy se pregăti să răspundă, apoi se opri când Marcus o străfulgera din priviri. Aşa că se îndreptă spre unul din rafturi, luă o carte şi începu s-o răsfoiască la întâmplare.

— S-a pomenit ceva despre profesia ei? întrebă Marcus.

— Eu unul n-am auzit – spuse Ralph. Rămâne un fel de femeie misterioasă.

— Nu pentru mult timp. Intenţionează să apară pe scenă.

Ralph fluieră surprins.

— Şi ce intenţionezi să faci în legătură cu ea? – se interesă Irene.

— Da, Marcus – zise Amy. Spune-ne despre planurile tale.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fac ceva. N-am cum s-o închid undeva, în orice caz...

Amy se întristă brusc.

— De ce nu ai încerca la Paris? Am auzit că este bun în astfel de cazuri.

— Ajunge Amy, spuse Marcus.

Atmosfera se încinsese şi rămaseră tăcuţi mult timp. Ralph fu cel care întrerupse liniştea.

— Dacă Chadwick nu s-a îmbogăţit cumva în colonii, şi n-ar fi deloc exclus în sălbăticiunea aceea,

fata nu poate dispune de nişte fonduri nelimitate. Ar mai fi şi moştenirea, bineînţeles…

Una dintre mătuşi trase adânc aer în piept; Marcus nu observase care anume.

— Ce moştenire? – întrebă el.

— Revenea uneia dintre fetele lui Anne, din câte îmi amintesc – zise Ralph. Acum un an sau doi. Da, doi. Înainte să devii conte. N-aveai de unde să ştii. Nu are nicio legătură cu familia Bannerman. Îi priveşte numai pe Pickeringi. Se presupune că era vorba de nişte bijuterii puse de-o parte mai demult, de tatăl lui Anne, dar nu s-au găsit niciodată.

Marcus se uită la sora lui.

— Domnişoara Pickering a pomenit ceva de moştenire? Sau despre situaţia financiară a tatălui ei?

— Zău, Marcus, doar nu crezi că i-am verificat conturile. A spus că tatăl ei este proprietarul unui magazin de nu ştiu ce fel. Chadwick Clothing, parcă aşa ceva.

— Un negustor – zise Irene –, asta este. Nu mă miră deloc.

Marcus prefera să se abţină. Irene, care fusese toată viaţa la mila răposatei sale cumnate, era o snoabă veritabilă.

— Magazinul părea destul de profitabil – spuse Irene. Domnișoara Chadwick vorbea cu multă bucurie despre minunata ei familie, atât de iubitoare şi unită. Păcat că n-ai fost de faţă s-o auzi.

Marcus ignoră tonul ei aluziv. Poate că domnişoara Chadwick descrisese foarte convingător o familie

iubitoare care nu exista. Doar era actriţă.

Bătu cu degetele în birou. O moştenire ar fi fost un motiv foarte plauzibil pentru călătoria lui Raven Chadwick. O mică, spusese Ralph, dar suficientă moştenire poate deştepta lăcomia şi ambiţia. Erau amândouă semne ale slăbiciunii omeneşti.

La fel ca şi pasiunea; O zărise în ochii ei şi i-o gustase pe buze.

Era o femeie captivantă, sfioasă şi incitantă în acelaşi timp. Nu conta că putea fi o timiditate prefăcută. Ar fi vrut s-o posede chiar acum, aici, în această cameră. De data aceasta ar avea grijă să se ferească de ghearele ei.

Se pierdu în visare şi apoi îşi dădu seama că Amy propusese să servească ceaiul în living-room şi ceilalţi se ridicaseră s-o urmeze.

— Eu o să rămân, dacă nu vă supăraţi – zise el, arătând vag spre hârtiile de pe biroul său.

Ieşiră cu toţii, unul câte unul. Aveau cu toţii nevoie de el, mai mult decât ar fi vrut să recunoască. I-ar plăcea să-i aducă la un nivel de armonie tolerantă, dacă nu chiar afecţiune, însă i se părea un ţel mult prea greu de atins.

Se întoarse pe scaun să se uite pe fereastra aburită. Continua să plouă, dar furtuna îşi pierduse forţa.

La fel ca şi nedumerirea lui în privinţa lui Raven Chadwick. El înţelegea foarte bine actriţele. Iar ea era actriţă. Prin urmare, o înţelegea. O considera, ca să spunem aşa, o oportunistă.

La fel ca şi el. De aceea o rugase pe Amy să invite în seara aceea domnişoarele bune de măritat. Erau toate bogate, dornice să devină contese, cu taţi respectabili, care pretindeau ca şi ginerii lor să fie la fel. Aşa că ducea o existenţă austeră.

Sau, cel puţin, încerca. Chiar în această cameră, fusese cât pe ce să dea greş numai din cauza unei actriţe cu ochi negri, care se rătăcise în viaţa lui. O femeie lacomă şi ambiţioasă. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât ştia că avea dreptate. Oh da, părea inocentă, desigur, dar îşi amintea ce sarcastică fusese la Lyceum. Atunci nu ştia cine este şi nu se sfiise să-şi dea arama pe faţă. Toată emoţia, îngrijorarea şi panica afişate aici nu erau decât simple artificii care s-o ajute să treacă drept un biet suflet pierdut, care avea nevoie de ajutor.

Noaptea trecută recunoscuse că bătuse la uşa familiei Bannerman abia după ce nu reuşise să-şi găsească de lucru. Şi îi declarase că va reveni la Stafford House ori de câte ori va dori. Voia să profite de familia ei nobilă şi să facă rost de bani. Nu puteau fi alte motive pentru că nu fusese întâmpinată cu afecţiune şi luase peste picior trândăvia nobililor.

Constatase imediat cum simpla ei prezenţă reuşise să tulbure calmul atât de fragil de la Stafford. O să-i facă mare plăcere să-i dezvăluie falsa inocenţă… şi totul în numele onoarei familiei sale.

Marcus se sprijini de spătarul scaunului şi zâmbi pentru prima oară, încântat că va avea de îndeplinit o sarcină atât de plăcută. Oh, da, se va strădui s-o

trimită înapoi, peste Atlantic.

Chiar dacă ar trebui să se bage sub fustele ei.

— Crede că sunt o vrăjitoare lacomă şi interesată!

Raven lovi ceaşca cu ceai, vărsându-şi lichidul în poală.

— Dă-mi voie să te ajut, domnişoară – zise proprietăreasa ei, doamna Goodbody, care stătea pe scaun, lângă ea.

Cele două stăteau în salonul pensiunii, luând o mică gustare, ca să uite de furtuna de afară.

— Nu, n-are rost să vă deranjaţi – zise Raven. Mă şterg cu şerveţelul. Dar când îmi amintesc de el, mă enervez întotdeauna atât de rău, încât nu mai ştiu ce fac.

— Cristoase – zise doamna Goodbody – eşti într-o stare cumplită. Nu te lăsa doborâtă de snobi. Domnul Goodbody, fie-i ţărâna uşoară, spunea întotdeauna că există oameni buni şi oameni răi în toate mediile sociale.

— Şi avea dreptate.

Raven îi zâmbi femeii, o matroană între două vârste, care primise în casă o străină înspăimântată pentru o sumă modestă, oferindu-i înţelegere, adăpost şi două mese calde pe zi. Acum, când se stricase vremea, Raven nu mai avusese cum să-şi caute slujbă, iar după întâlnirea dezastruoasă de la Stafford House, de noaptea trecută, se simţea din ce în ce mai dezamăgită.

Stricase totul.

Când doamna Goodbody o invitase în salon la un

„pahar de vorbă”, cum spunea când voia să discute ca între femei, fusese cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— De obicei nu mă comport aşa – zise ea, zâmbind. Surorile mele spun că pot păstra un secret mai bine decât statuia lui Robert E. Lee. Dar, de când am sosit aici, nu mai sunt eu însămi.

— Londra este destul de înspăimântătoare pentru majoritatea dintre noi. Ceaiul şi conversaţia au salvat multe femei.

Raven bău ultimele picături din ceaşca ei. Nici nu simţise amărăciunea.

— Mi-a sugerat să încerc la un teatru de revistă.

— Sunt destule actriţe care joacă acolo şi n-au mai murit.

— Vă par snoabă? Dar ştiţi, îmi doream să joc ceva mai serios.

— Dar nu este nimic neserios nici acolo. Fac oamenii să râdă, atâta tot. Iar, în zilele noastre, oamenii au nevoie să râdă ca să uite de necazuri.

Se auzi clopoţelul în hol.

Doamna Goodbody se ridică şi îşi netezi fusta.

— O fi cineva care a aflat de camera liberă. Stai aici liniştită. Eu o să lipsesc un timp.

Rămasă singură, Raven se holbă în ceaşcă. Frunzele care se lăsaseră în fundul căniі formau o imagine – ochi batjocoritori, buze întinse într-un rânjet, o bucată de păr peste o frunte lată.

Clipi şi imaginea dispăru. Probabil că era cât pe ce să-şi piardă minţile. Sau gata s-o cuprindă isteria, deşi nu voia să recunoască.

Se gândi la persoanele de la Stafford House. Marcus, Amy, Cordelia – toate rude de sânge – şi intrusa Irene, sora nesuferită a verişoarei preferate a mamei. Mai trebuia să-l cunoască pe Ralph, fratele lui Irene. Unul din ei îi trimisese mamei scrisoarea aceea sau, dacă nu, cineva care avea acces la hârtiile de corespondenţă de la Stafford House. Îi bănuia pe toţi şi pe niciunul. Când pomenise de mama ei, se arătaseră interesaţi din politeţe. Numai majordomul dăduse adevărate semne de afecţiune faţă de domnişoara Anne. Şi, cu cât se gândea mai mult la această situaţie, cu atât se zăpăcea mai rău.

Iar acum avea o nouă grijă – felul în care contele îi va trata pe părinţii ei când vor veni în vizită, vara următoare. Era posibil să fie cavaler, suspicios sau insultător de curios în privinţa vieţii lor personale, aşa cum se arătase şi în cazul ei.

Sau, cel puţin, va încerca. Ea, de exemplu, îl zgâriase ca să se apere, însă nu se ştie cum va reacţiona tatăl ei, atât de iute la mânie, dacă Marcus Bannerman îndrăznea să se poarte altfel decât politicos cu iubita lui Annie.

Raven se încrâncenă când îşi dădu seama că se comportase la fel de josnic ca şi contele. Doar nu fusese educată aşa. Când Academia pentru Tinerele Domnişoare a lui Miss Lillian hotărâse că fetele Chadwick nu erau destul de bune pentru sălile ei ilustre, mama se ocupase de pregătirea lor socială. Draga, blânda mama, care o dată în viaţă devenise un profesor dur.

Mama, care fusese ameninţată doar fiindcă scrisese acasă. Oare contele îi trimisese scrisoarea aceea? Părea destul de crud, deşi era înclinată să creadă că ar fi avut curajul să-şi treacă numele. Totuşi, nu-l cunoştea încă prea bine.

Nici pe el, nici pe nefericita lui soră Amy sau pe mătuşile sale ciudate. Şi mai erau şi alţii, pe care nu-i cunoscuse. Oricare din ei ar fi putut să fie autorul. Iar ea trebuia să-l descopere.

Faptul că luase o hotărâre reuşi s-o înveselească. Se duse la fereastră şi privi ploaia. Apoi desenă un Cerc pe geamul aburit şi îi făcu păr, ochi şi colţi de ambele părţi ale unei bărbii mici, cu cicatrice. Pe urmă, împodobi arătarea cu o pereche de coarne.

— Crezi că m-ai alungat Marcus Bannerman, dar vei constata că cei din neamul Chadwick sunt oameni duri, care nu se dau bătuţi aşa uşor. O să accept orice slujbă voi reuşi să găsesc şi o să revin la Stafford House ori de câte ori o să am chef.

Şi dacă drumurile lor se vor încrucişa din nou, n-o să se lase atrasă să se comporte într-un fel care ştia în inima ei că nu i se potrivea. Va intra în graţiile familiei, îi va face să vadă calităţile Chadwick-ilor în timp ce va asculta şi va observa totul cu atenţie. Iar până la urmă va afla cine se ascunde în spatele cuvintelor *Vei muri*.

Se simţi entuziasmată că-şi găsise în sfârşit un scop. Contele de Stafford o luase prin surprindere cu sărutul său, dar acum ştia la ce să se aştepte. Omul acesta era un diavol şi un ticălos. O intimidase la fel ca şi Londra şi lumea închisă, greu de penetrat, a

teatrului.

Dar se terminase.

— Eşti ca yankeii cuceritori care au venit în Savannah după război – îşi spuse ea. Au preluat conducerea şi rebelii n-au mai avut încotro.

Îi şterse imaginea până nu mai rămăseseră decât dungi umede pe sticlă.

— Şi între noi s-a declanşat războiul, lord arogant ce eşti. Doar că, de data aceasta, va învinge o sudistă manierată, cu vorbă dulce.

Capitolul 6

Chiar şi în culise, teatrul de revistă mirosea a peşte şi fum. Raven încercă să se stăpânească; în acelaşi timp, îşi aranjă din nou penele negre care-i acopereau pieptul.

— Nişte ticăloşi, nu-i aşa?

Se uită la femeia care apăruse brusc lângă ea.

— Îmi pare rău – începu Raven.

— Ne pun să purtăm hainele acestea. Parcă ai fi plină de furnici.

Îşi netezi poalele rochiei purpurii pe şoldurile ei pline.

— Rochia asta obişnuită mă face să mă scarpin până la sânge.

În ciuda agitaţiei care o cuprinsese, Raven zâmbi. Doar în culisele de la Camden Cockloft, se gândi ea, puteai să auzi că o rochie decoltată, lungă până la călcâi, din satin, era o îmbrăcăminte obişnuită.

Îşi studie propria ei costumaţie. Penele negre, prinse de satinul negru, îi acopereau prea puţin sânii şi nu avea destule pene pe fustă, ca să semene cu nişte aripi de porumbel. În rest, era acoperită de bucăţi de material în culoarea pielii, dar, din sală, va părea practic goală.

Dintre pene, nu apăreau decât picioarele, braţele şi sânii. Mai era şi podoaba absurdă de pe cap, prinsă în vârful părului ei ondulat şi răvăşit – nişte sârme răsucite, acoperite cu o tafta aurie, în formă de cioc.

În comparaţie cu ţinuta ei, rochia femeii părea într-adevăr obişnuită.

Raven se simţea stânjenită.

— Eşti una dintre dansatoare, nu-i aşa? – o întrebă ea pe însoţitoarea ei.

Femeia încuviinţă din cap, iar faţa ei puternic machiată se lăţi într-un zâmbet. Avea ochi căprui şi păr castaniu şi, în ciuda trăsăturilor şi dinţilor ei îngălbeniţi, nu părea mai în vârstă decât cei douăzeci şi şapte de ani ai lui Raven. Dar duritatea pe care o degaja arăta că trecuse prin multe.

— Se spune că vii din Statele Unite.

— Raven, Pasărea Cântătoare Americană. Aşa scrie pe afişul de la intrare. Naţionalitatea mea ţi se pare bună sau rea?

Dansatoarea dădu din mână spre zecile de lucrători şi actriţe care mişunau în culise.

— Toţi sunt binevoitori la Cockloft.

Mă întrebam însă de ce nu te-ai dus la London Pavilion. Este cel mai nou şi mai vestit din oraş. Mi se

pare mai potrivit pentru tine.

— Nu m-au angajat. În schimb, cei de la Camden Cockloft mi-au oferit o slujbă.

— Cel puţin eşti sinceră. Ceilalţi jură că le place aici şi de aceea stau.

Strigătele publicului o întrerupseră pe moment.

— Dar un public mai bun ca ăsta nu găseşti nicăieri. Chiar şi nobilii vin aici. Nu în mod permanent, dar se mai întâmplă.

Raven se întristă. Nobili… bogătaşi… pairi. Conţi.

Nu, îşi spuse ea. Bărbatul arogant care o sfătuise atât de ironic să caute de lucru la teatrele de revistă nu s-ar coborî să intre într-unul. De asta era sigură.

— Hapciu!

— Noroc.

Raven îşi înăbuşi al doilea strănut.

— Ia stai puţin, nu te porţi cum trebuie – zise dansatoarea. N-o apropia de nas.

Mâinile experimentate ale femeii aranjară penele la câţiva centimetri mai jos pe sânii lui Raven, dezgolind carnea tuciurie.

— Aşa este mai bine – zise ea, bătând-o pe umăr pe Raven.

Directorul teatrului, un bărbat burtos, chel, în cămaşă, apăru în spatele dansatoarei.

— Ah! – exclamă femeia.

— Taci din gură – şuieră el. Altfel o să se audă pe scenă.

— Ţine-ţi mâinile acasă că altfel chiar o să se audă.

Îi făcu cu ochiul lui Raven.

— Trebuie să le mai ciupeşti din când ca să nu şi-o ia în cap.

Raven îl privi îndepărtându-se.

— În Charlestown, am cunoscut un director care se comporta exact ca el.

— Toţi sunt aşa.

Dansatoarea plecă, dându-i un ultim sfat.

— Vei fi atracţia spectacolului. Dar ai grijă să nu te scarpini.

Raven auzi încă un ropot de aplauze.

— Mai sus, mai sus... strigau oamenii, bătând ritmic din palme.

Raven se uită dând uşor la o parte cortina, într-unul din colţuri, dincolo de reflectoare şi orchestră, spre public. În jur de o mie de oameni stăteau la mese, cu ochii aţintiţi asupra unui trapez suspendat deasupra lor, pe care se balansa o tânără, cu călcâiele prinse de bară.

— Mai sus! strigau ei.

Încordându-şi coapsele, acrobata descrise un arc peste mulţime, arcuindu-se către candelabre. Sus-jos, sus-jos, îşi apropia capul periculos de sticlele de bere de pe masă, stârnind exclamaţii de admiraţie.

Lui Raven i se oprise îndrăzneala, uimită de curajul ei.

— Iată o pereche de picioare care merită să strângă un bărbat – zbieră un glas, peste zarva mulţimii.

— Ale ei nu merită mai mult de juma de penny –

zbieră o femeie drept răspuns.

Un hohot de râs zgudui pereţii vechii clădiri. Raven se retrase în culise. Se simţea străină în acest oraş, ca la început. Deşi era înconjurată de zeci de oameni la câţiva paşi şi de încă nu ştiu câte mii mai departe, se simţea singură.

O cuprinsese o senzaţie asemănătoare spaimei. Acesta era publicul pe care trebuia să-l delecteze cu un cântec. Acum trei ore, la singura repetiţie pe care o avusese, îi fusese prezentat într-o lumină mai blândă. Iar atunci nu-şi văzuse costumul şi nici nu auzise aclamaţiile mulţimii. Îi pierise tot curajul. De data aceasta, se băgase într-o încurcătură urâtă.

Refuza pur şi simplu să se gândească ce-ar spune mama şi tata despre înţeleaptă lor fiică mai mare. Sau la vorbele contelui, dacă ar vedea-o…

— Eşti exact cum mi-am imaginat de la bun început.

Un răpăit de tobe şi un zgomot asurzitor de ţambale marcară încheierea acrobaţiei. Trapezista trecu pe lângă ea, cu faţa scăldată în sudoare şi costumul umed, lipit de corpul ei musculos.

Directorul o bătu pe fund.

— Mai lasă-mă-n pace – pufni ea, văzându-şi de drum.

— Haide, mierlă, treci la treabă – îi strigă directorul.

Raven îşi dădu seama abia peste câteva secunde că se referă la ea.

Se mişcă cu greu din loc. Instalându-se în mijlocul

scenei, în spatele cortinei trase, îşi spuse că asta îşi dorise întotdeauna, să întruchipeze un personaj, să exteriorizeze nişte emoţii false.

Dar nu era uşor să te prefaci că eşti o pasăre.

Sau poate că nu era adevărat. Poate că ceea ce îşi dorea cu adevărat era să lucreze în magazinul tatii, iar apoi să stea în salonul familiei Chadwick şi să discute cu cei dragi, evitând chiar şi parcul din apropiere. Era o fiinţă retrasă, nu o femeie pregătită să se desfăşoare în public. Şi ştia că nu era momentul potrivit să-şi schimbe cariera.

Cu ochii închişi, îşi aminti de ce plecase de fapt de acasă. Imaginea mamei o îmbărbăta.

Măcar de n-ar uita cuvintele cântecului.

Oh, da, trapezul. Reprezentaţia din seara aceasta avea drept temă principală circul. Nervoasă, de-abia îl auzi pe maestrul de ceremonii care o prezenta. Ceva în legătură cu o verişoară americancă… Oare pomenise cumva de un conte?

Cortina se dădu la o parte, oprindu-i gândurile în loc. Iar reflectoarele o orbiră. Orchestra intona primele acorduri ale cântecului ei, în timp ce Raven se holbă în bezna plină de fum. În afară de muzică, totul era tăcut.

Orchestra se opri, dirijorul bătu cu bagheta în pupitru şi primele note răsunară din nou, reamintindu-i lui Raven că trebuia să înceapă cântecul. Din public răsunară câteva miorlăituri.

Dând la o parte o pană care-i atinsese buzele, rosti primul vers.

— Mai tare – strigă cineva, urmat de alte glasuri.

Strânse penele în palmele ei umede. Când se apropie de refren, se imaginã în Savannah, cântând numai pentru familia Chadwick. Imaginea aceasta îi dãdu curaj şi interpretã melodia tare şi clar.

Zboară prin aer cu măiestrie...

Era un cântec drăguţ, deşi nu se compara cu Verdi, bineînţeles. Reflectoarele se concentrară asupra trapezului şi văzu un bărbat în costum negru urcându-se pe o masă, în spatele barului şi cocoţându-se deasupra mulţimii.

Tânărul îndrăzneţ pe trapezul zburător...

Raven continua să cânte, în timp ce publicul începu să râdă şi să aplaude.

Mişcările lui sunt graţioase, vrăjind fetele.

Trapezul se legăna şi, peste câteva clipe depăşi înălţimea acrobatei care evoluase mai-nainte.

Iar mie mi-a răpit dragostea.

Când orchestra începu să cânte, se uită în sus. Spre deosebire de fata dinainte, acrobatul era îmbrăcat în costum, cu joben şi cizme negre, de piele. Dãdu din mânã şi le fãcu cu ochiul femeilor din public, iar apoi îi aruncă o privire batjocoritoare, ca şi când n-ar fi vrut s-o mai vadă în ochi.

Nu încăpea nicio îndoială că îl înfăţişa pe cel de-al doisprezecelea Conte de Stafford, mai ales că avea numărul 12 prins pe spate. Nu era lat în spate şi elegant ca pairul englez, dar compensa prin aroganţa cât se poate de autentică. Publicul îl aprecia foarte mult.

La al doilea refren, Raven ar fi trebuit să

îngenuncheze. Dar era prea uluită să schiţeze vreun gest. Oare aflase toată Londra de cearta ei cu contele? Cum fusese posibil? Şi ce îi interesa?

Se scărpină sub o pană, două căzuseră deja, şi apoi cedă toată partea de sus, umplând scena cu fulgi şi dezgolindu-i aproape sânii.

— Năpârleşte pasărea – zbieră cineva, urmat de alte sute de glasuri amuzate.

Acoperindu-se cu braţele, se întoarse s-o ia la fugă, alunecă pe o pană şi căzu în genunchi. Podoaba de pe cap îi alunecă pe ochi. Îndreptându-şi ciocul, se uita spre o masă din dreptul ei. Doi bărbaţi o priviră la rândul lor. Pe unul nu-l cunoştea, dar pe celălalt îl ştia prea bine.

Era Marcus Bannerman, care studia scena cu un amestec de mânie şi satisfacţie.

— Aveţi un vizitator, milord – zise Frederick din uşa bibliotecii, a doua zi de dimineaţă după spectacolul de revistă.

Marcus îşi înălţă privirile de la birou.

— Cine este?

Majordomul ezită pe moment.

— Domnişoara Chadwick.

Marcus se rezemă de spătarul scaunului. Doar grimasa pe care o schiţase îi trăda mirarea.

— Aşteaptă cinci minute şi apoi pofteşte-o.

— Dă-i o şansă, Marcus. Fata are talent.

Marcus se uită la bărbatul care stătea lângă foc. Daniel Lindsay era un vechi prieten de familie, dar îşi

petrecuse ultimii cinci ani în India, unde se îmbogăţise. Se întorsese săptămâna aceasta, mai suplu, mai dur şi mai îmbătrânit decât cei treizeci de ani ai săi.

Faptul că-l revedea pe Daniel era ca şi când şi-ar fi trecut în revistă copilăria. Dorise să-l însoţească cineva în escapada de noaptea trecută şi Daniel se arătase doritor.

— Crezi că a demonstrat talent? – întrebă el. Eu i-aş spune mai mult îndrăzneală. Oricum, asta a arătat pe scenă.

Îşi aminti cum căzuse în genunchi, la câţiva paşi de el. Îşi aminti de sânii ei apetisanţi, cu sfârcuri întunecate. Simţise un imbold erotic şi apoi furie, pentru că nu era singurul care se uita.

— N-a căzut înadins, Marcus. N-ai văzut ce figură a făcut când şi-a dat seama pe cine reprezenta artistul de la trapez?

— Uiţi că este actriţă.

— Iar acest fapt explică totul pentru tine.

Marcus făcu semn spre ziarele din faţa lui.

— Ţi-am spus că am vrut să-i dovedesc că este o femeie oportunistă şi interesată. Dar nu mi-am imaginat că o să se dea în stambă în asemenea hal.

— Poate că nu ţi-a deteriorat chiar atât de mult noua ta reputaţie.

— Vom vedea.

Daniel rânji şi, pentru o clipă, îi aminti de băiatul care-l însoţea pe Marcus în peregrinările lor prin Sussex.

— Eu unul o să-mi amintesc în primul rând figura

ta când i-a căzut costumul. Şi de-a ei, când a dat cu ochii de tine. Pun pariu că a venit aici să se scuze şi să te întrebe cum poate să se împace cu tine. N-am întâlnit până acum o femeie care să-ţi refuze ceva.

— S-ar putea s-o întâlneşti acum.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru exact persoana de care discutau. Era îmbrăcată cu o bonetă şi o pelerină neagră, ca prima oară când se întâlniseră.

— Încerci să pari modestă, domnişoară Chadwick? – o întrebă Marcus. Mi se pare cam târziu şi inutil.

Se opri în uşă şi apoi se îndreptă tăcută spre birou. În după-amiaza aceasta părea cât se poate de respectabilă, dar Marcus ştia cât de repede se putea schimba această impresie.

— Eşti o femeie neobișnuită, domnişoară Chadwick. Nu te laşi jumulită aşa uşor.

Îşi ţuguie buzele.

— Merit să-mi vorbeşti aşa, lord Stafford. Te rog doar să mă laşi să-ţi explic. Pe urmă, îţi promit că o să plec.

— S-ar putea să dureze. Cunoscuta Raven, pasărea cântătoare americană, are atâtea feţe, încât o să-mi ia mult timp să le cunosc pe toate.

— Lord Stafford…

— Spune-mi Marcus şi o să-ţi spun şi eu Raven. Am senzaţia că te cunosc atât de bine.

Daniel îşi drese glasul.

— Marcus a uitat ce înseamnă bunele maniere, domnişoară Chadwick.

Se desprinse de lângă foc şi veni lângă ea.

— Sunt Daniel Lindsay, un prieten de demult, care s-a întors de curând în Anglia.

Raven îi oferi mâna şi apoi exclamă:

— Ah, eraţi aici, cu el.

— Ce bujori încântători – zise Daniel, sărutându-i mâna înmănuşată.

— N-ai treabă nicăieri? – îl întrebă Marcus, uşor iritat. Ia vezi, poate o găseşti pe Amy în living-room. N-ai mai văzut-o de ani de zile. Vei constata că s-a schimbat.

Daniel deveni brusc serios pentru o clipă, iar apoi îşi reluă tonul amabil.

— La fel ca noi toţi, zise el. Dar, oricât de tentantă ar fi sugestia ta, mai bine mă duc să-mi caut o locuinţă. Dacă nu o s-o întâlnesc pe sora ta, transmite-i complimentele mele şi spune-i că o să trec în curând s-o văd.

Iar apoi, făcând o scurtă plecăciune spre Raven, plecă, lăsând-o singură cu contele. După un timp, înălţă ochii încet spre el.

— Daniel are dreptate – zise el. Bujorii tăi din obraz sunt deosebit de încântători. Am observat noaptea trecută.

Nu-i răspunse.

— Iartă-mi comportarea necavalerească. Ar fi trebuit, bineînţeles, să uit incidentul nefericit de la Camden Cockloft.

Arătă spre ziarele de pe birou.

— Dar nu am fost lăsat să-l uit. Şi ştim amândoi că nu sunt un gentleman, nu-i aşa?

Continua să tacă, dar observase că se încordase.

Dorea mai mult decât orice s-o scoată din sărite.

— Dă-mi voie să te complimentez, Raven. Picioarele tale sunt aşa cum mi-am imaginat şi ai nişte sâni extraordinari.

Fata închise ochii, dar nu înainte să-i zărească mânia din priviri, atât de fierbinte încât se întreba dacă n-o să sară peste birou să-l ia la bătaie. Bun, se gândi el. O să se lupte o rundă sau două.

— Tot n-ai de gând să faci niciun comentariu? Observă că înţepenise sub pelerina ei. Fără să vrea, îi admiră ţinuta regală, uimitoare pentru o persoană în situaţia ei. Dar era o actriţă, nu trebuia să uite asta.

Îşi mişcă genele; se calmase.

— Te rog, Lord Stafford, aceste şicane nu ne duc nicăieri.

— Şi unde ai vrea să te duci, mă rog, micuţă pasăre cântătoare?

Îşi drese glasul.

— Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

Cu o singură propoziţie reuşise să-l facă să se simtă un ticălos. Se uită la ziarele de pe biroul lui, reamintindu-şi că el avea dreptate, nu ea.

Printre ziare ere şi un mic program distractiv la teatru noaptea trecută, în care era descrisă apariţia verişoarei americane a contelui de Stafford. Respectivul autor greşise relaţia de rudenie, dar realizase un număr reuşit.

Priviţi-o pe frumoasa pasăre cântătoare în penajul

ei fin.

Ascultaţi strigătele ei de iubire.

Uitaţi-vă cât de dispreţuitor este contele, în timp ce zboară deasupra mulţimii.

Colţul din stânga sus îl reprezenta destul de bine pe Marcus, cu un pistol în mână. Spre dreapta, exact în bătaia armei lui, era o pasăre, ciripind pe un trapez.

Alt ziar, prezenta aceeaşi operă de artă şi era unul dintre acele jurnale de scandal care apăreau pe străzi la câteva ore după ce se petrecea un eveniment sordid, mai ales dacă era implicat un nobil sau un pair.

Iar incidentele de la Camden Cockloft se potriveau perfect cu scopurile ziarului, mai ales ieşirea neobişnuită a cântăreţei în faţa unui membru deosebit de entuziasmat al publicului.

Luă programul într-o mână şi ziarul într-alta.

— Şi, pentru ce anume vrei să te scuzi? Pentru asta sau asta?

— Doamna Goodbody mi le-a arătat de dimineaţă. Dar oricât de umilitoare ar fi, ne explică ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Doamna Goodbody?

— Proprietăreasa mea.

— Ah, da, în Soho. Probabil că au împânzit străzile. Şi-au croit drum, mai mult ca sigur, până în Mayfair şi Kensington şi cred că în toată Londra. Eu unul le-am primit anonim. Programul ieri, iar ziarul de scandal cu poşta de dimineaţă.

— Deci, ai văzut programul de ieri. De asta ai venit la teatru.

Raven îşi dezlegă mantia la gât. Marcus se gândi la ce se ascundea sub haine şi-l cuprinse dorinţa după sânii ei întunecaţi.

— Zău, Raven, fă-te comodă. Scoate ce doreşti de pe tine.

Fata îşi strânse pumnii.

— Când erai copil, ai legat vreodată tinichele de cozile câinilor şi ai aruncat pisoi în râuri?

— Da, şi-mi vine s-o mai fac şi acum, uneori, când mă plictisesc pe aici.

Raven se dădu înapoi şi, spre surprinderea lui, se aşeză pe un scaun, cu faţa la el.

— Îmi pare rău, înălţimea Voastră. N-am vrut să-mi pierd cumpătul. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost revoltător. Dar nu am ştiut nimic despre program. Şi nu. am spus nimănui despre noi, în afară de Doamna Goodbody, căreia i-am povestit doar că ai o părere urâtă despre mine. Însă s-a jurat că n-a suflat nicio vorbă nimănui.

— Şi doamna Goodbody nu ar fi capabilă să mintă, nu-i aşa?

Strânse braţele fotoliului.

— Directorul teatrului de revistă a aflat despre dificultăţile noastre şi s-a folosit de această informaţie să-şi facă publicitate, deşi nu pricep ce le pasă celorlalţi. S-au folosit şi de mine, bineînţeles, fiindcă m-au pus să port costumul acela absurd. Nu-l văzusem când am acceptat rolul şi apoi a fost prea târziu. O singură noapte, mi-am spus eu, ca să-mi dovedesc că pot cânta. Apoi, voi cere ceva mai modest.

— Şi au fost de acord?

— Nu le-am oferit ocazia să fie. Am demisionat. Nu ştiu dacă o să mă crezi sau nu, dar directorul s-a purtat destul de drăguţ. Şi mi-a dat ceva pe care trebuie să-l vezi neapărat.

Scoase un plic din buzunar, îl puse pe birou şi apoi se aşeză la loc pe scaun.

Camden Cockloft era notat cu un scris copilăresc pe plicul care avea un timbru londonez şi fusese trimis cu două zile în urmă. La expeditor nu figura nicio adresă.

Plicul conţinea o scurtă descriere a lui Raven şi a prezenţei sale la petrecerea lui Amy, exagerând numărul celor care fuseseră martori la întâlnirea lor din hol şi dând impresia că asistase jumătate din oraş.

Autorul epistolei interpretase de asemenea complet eronat confruntarea lor:

L-a implorat să-i dea bani, sfâşiindu-şi hainele şi promiţând tot felul de lucruri. Contele a spus că nu se cobora să aibă de-a face cu persoane de teapa ei şi a aruncat-o în stradă.

Capitolul 7

Raven îşi ţinu respiraţia în timp ce-l privea pe Marcus citind scrisoarea. Era încordată să-i urmărească reacţia. De fapt, fusese întotdeauna încordată în prezenţa lui.

Se uita la mâinile lui puternice, boante, care ţineau bucata de hârtie, la fracul gri, la vesta jacard, la gulerul

alb, tare, cu cravata perfect aranjată, la gâtul musculos, la bărbia hotărâtă, cu cicatrice, la obrajii proeminenţi, la părul cam răvăşit şi la ochii albaştri, pătrunzători ai bărbatului care-i schimbase părerea despre propria ei persoană.

O apostrofa la fiecare gest şi o făcea să se simtă ruşinată şi manevrată de el. Dar conştiinţa îi şoptea: *Nu*, *Raven*, *el stă doar liniştit şi te priveşte cum dai greş de una singură*.

Scrisoarea, îşi spunea ea. Concentrează-te asupra scrisorii.

Expresia lui încordată îi demonstra că era surprins de existenţa ei şi mai ales de conţinut. Nu prea se pricepea la oameni, dar era convinsă că o vedea pentru prima oară.

Şi deoarece scrisul de pe scrisoarea mamei şi de pe aceasta erau identice, însemna că nu era el autorul.

Răsuflă uşurată. Se temuse să nu fie vinovat. Şi nu era vorba doar de el. Nu ar fi vrut să existe niciun vinovat. Ar fi preferat ca această problemă să dispară cu totul, inclusiv dezastrul de la Camden Cockloft. Şi, dintre toate emoţiile care o aduseseră la Stafford House în această dimineaţă, ruşinea era cea mai puternică.

Trebuia să ia în considerare efectul pe care-l avea asupra părinţilor ei. Deocamdată, trecuse prea puţin timp de când se făcuse de ruşine.

Marcus o privi peste scrisoare.

— Asta pune reprezentaţia ta în cu totul altă lumină.

Oare acesta era un alt comentariu sarcastic al înălţimii Sale?

Îi aruncase atâtea, încât nu mai era sigură. Azi însă, nu trebuia să se plângă. Reproşurile lui erau întemeiate.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Vizitele tale aici au început să trezească bârfe. Se pare că cineva care cunoaşte această casă a exagerat lucrurile. Cineva care ştia că spectacolul de la Camden Cockloft va presăra o sămânţă de scandal. Cineva căruia i-ar face mare plăcere să ne pună într-o situaţie delicată pe amândoi.

Raven clătină din cap nedumerită.

— Mie mi se pare lipsit de sens.

— Londra este un oraş mare, dar, în multe privinţe, este doar un târguşor. Bârfa este o distracţie preferată, la fel ca şi distrugerea reputaţiilor. Ţi-ai făcut vreun duşman de când ai venit aici?

— Doar…

Se opri.

— Doar pe mine, asta voiai să spui, nu?

Se uită la mâinile ei şi apoi îl privi în ochi.

— Eşti duşmanul meu? Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine.

Marcus îşi coborî privirile spre scrisoare.

— Dacă aş fi, aş demonstra-o într-un mod mult mai eficient.

Raven îşi aminti de mulţimea vulgară de la Cockloft, de aplauze, de fum, de mirosuri, de râsete. Îşi aminti mai ales de strigătele care răsunaseră când îşi

dezgolise sânii şi de bărbatul care o privise din întuneric, clocotind în tăcere de furie.

— Este destul de eficient şi aşa – zise ea cutremurându-se. Îmi vine să mă vâr într-o văgăună şi să nu mai ies de acolo.

— Toţi ne simţim aşa uneori.

Părea înţelegător şi amar, ca şi când ar fi ştiut din proprie experienţă prin ce trecea ea. Deşi proveneau din lumi diferite, simţi o anumită afinitate pentru el şi-i zâmbi, palid.

— Probabil că îţi este imposibil să crezi, lord Stafford, dar în familia mea sunt mai mult decât retrasă.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, simţi că atmosfera se schimbase.

— Retrasă?

O privi brusc şi se simţi deodată mai stânjenită decât fusese la început.

— Duc o viaţă ordonată şi liniştită – zise ea, strângându-şi pelerina, ca şi când ar fi putut să se ascundă de privirea lui cinică, fiindcă înţelegerea de moment se transformase în curând în dispreţ.

— Ai dreptate, este greu de crezut. Aproape mă convinseseşi să-ţi susţin cauza şi acum afirmi că eşti retrasă. Mă gândesc la pene şi alte imagini mai plăcute. De fapt, m-am gândit toată noaptea.

Lui Raven i se acceleră pulsul. Simţea că se sufocă. Cum îndrăznea să-i spună aşa ceva? Deşi avea dreptate.

Mama spune că mă tem de sentimentele mele.

Ce părere ar avea mama dacă ar şti ce emoţii o sfâşiau pe fiica ei, lipsită de pasiune? Umilinţă, vinovăţie, remuşcare şi numai pentru că-şi făcuse de râs familia. Iar acum continua să se facă de râs în ochii lui Marcus Bannerman. Şi nu voia asta, nu din cauza mamei, ci… Nu ştia de ce.

Îşi dăduse seama de acest fapt când îl văzuse prima oară stând la biroul lui, cu figura lui ironică. Ce cumplit. Acum câteva zile, hotărâse să intre în gratiile celor de la Stafford House şi să le arate ce fel de oameni erau cei din familia Chadwick. Şi le arătase, bineînţeles, cum nici nu-şi imaginase că ar fi posibil.

Ce se întâmplase cu încrederea ei? Se risipise ca penele costumului ei, pe scena teatrului de revistă.

Şi acum, ce era de făcut? N-avea nici cea mai vagă idee.

— Nu ştiu niciodată ce se petrece în căpşorul tău drăgălaş – zise el, ridicându-se şi venind spre ea.

Raven se afundă în fotoliu.

— Eşti o femeie surprinzătoare sau ar fi mai potrivit să spun întreprinzătoare?

I se opri inima-n loc.

— Ce vrei să spui?

— Aş vrea să ştiu dacă ceea ce faci este calculat sau inocent precum vrei să pară? Nu te arăta aşa uimită. Sunt sigur că eşti inocentă. Mă refer la umilinţa, la scuzele tale, la grija faţă de reputaţia mea.

O luă de mână şi o ridică în picioare, ca şi când ar fi fost uşoară ca ceaţa. Îi scoase pelerina de pe umeri cu mişcări dibace, îşi puse mâinile lui puternice pe

umerii rochiei sale albastre şi îşi apropie buzele întredeschise de ale ei.

Aroma lemnului de santal o învăluia. Ce păcat, se gândi ea într-un moment de luciditate, că Marcus mirosea la fel de bine cum arăta.

— Te afli într-o dilemă.

Mâinile lui îi înconjurau talia.

— Alt teatru de revistă s-ar putea dovedi la fel de dezastruos ca şi Cockloft, iar cele serioase te-au respins. Deci, eşti într-o situaţie fără ieşire.

Furia îi alunga umilinţa.

— Încercam să mă port frumos.

— Renunţă, Pasăre Cântătoare. Nu-ţi stă în caracter. Ai nevoie de-o slujbă, nu-i aşa? Şi de un acoperiş deasupra capului. Poate la Stafford House. De aceea ai venit aici.

Îşi plimbă mâinile peste şoldurile ei.

— Şi eu am anumite nevoi. Poate s-ar putea aranja ceva.

— Doar nu vrei să spui…

— Ba da, asta vreau să spun. Se numeşte reciprocitate. Tu mă ajuţi pe mine şi eu pe tine.

Încercă să-şi trezească indignarea pe care o resimţise în biroul bancherului din Savannah, dar contele nu era Harold Gash.

— Nu – murmură ea.

Era un protest prea slab, chiar şi pentru propriile ei urechi.

— Culoarea albastră îţi vine bine – zise el. De fapt, ţie îţi vine bine orice.

Îşi atinse buzele de ale lui. Se simţea electrizată.

„Uite că m-a cuprins din nou senzaţia aceea”, se gândi ea.

O sărută a doua oară, cu şi mai multă hotărâre. Îşi păstră rigiditatea cât mai mult posibil – nu era nevoie decât de-o clipă de şovăială.

Îşi încleştă mâinile de mânecile hainei lui, în timp ce se lăsa în voia forţei sale. Sărutul se adânci. Ce senzaţie curioasă era să simţi limba unui bărbat atingându-se de a ta, se gândi ea, răspunzându-i în acelaşi fel. O strânse în braţe. Se învârtea camera în jurul ei, până când nu mai ştiu nimic altceva în afară de braţele lui, pieptul lat, respiraţia caldă pe obrazul ei.

Şi gustul lui, în timp ce-o dezmierda.

O căldură explodă înăuntrul ei, cuprinzând-o din toate părţile.

Dorinţa deveni o entitate separată şi distinctă, cu gheare care îi sfâşiau stăpânirea de sine. *Marcus* îi răsună în minte până când fu singurul cuvânt pe care-l mai auzi.

Nu se mai recunoştea. Îi venea să-i smulgă hainele şi să-i atingă pielea, să-i mângâie muşchii, să-i exploreze acele părţi ale trupului care erau diferite de ale ei. Îi bătea inima atât de tare, încât nu-şi mai auzea glasul interior care-i şoptea că nu era bine ce făcea… până când Marcus îşi dezlipi buzele de ale ei, îşi aplecă fruntea spre ea, respirând greoi.

— Ar fi trebuit să te posed aici, pe birou – murmură el. Ce fel de putere ai asupra mea, vrăjitoare ce eşti? Voiam doar să te aţâţ.

Fierbinţeala se transformă în ruşine, care-i lăsă un gust amar.

Se trase înapoi.

— Mă învinuieşti pentru asta? N-am permis niciodată unui bărbat nici măcar să-mi adreseze un cuvânt intim. Până te-am întâlnit pe tine.

I-a vorbit fără să-şi ascundă tristeţea.

— Uită-te la mine. Pur şi simplu nu mă mai recunosc.

Strângându-şi mâinile în jurul taliei, îi întoarse spatele şi se duse spre cămin, în locul unde stătuse Daniel Lindsay când intrase ea. Flăcările se reflectau în rochia ei de moar. Cărbunii încinşi nu puteau fi mai fierbinţi decât pasiunile pe care i le deşteptase Marcus. Se pare că se acoperise de ruşine.

Îl privi drept în faţă. Simţea forţa pe care o degaja. Ah, cât de mult ar fi vrut să-i poată citi gândurile.

— Nu este important ceea ce simţim sau nu unul faţă de celălalt – zise el –, ci bunul nume al familiei. Este de datoria mea să-l apăr. Şi chiar acum mi-am încălcat această datorie.

Se întinse să-i ia mantia.

— Nenorocirea este că nu pot să stau departe de tine. Şi mi se pare prea uşor de dovedit că nu eşti femeia respectabilă care pretinzi a fi. Ceva nu este în ordine. O să te ajut, bineînţeles. Şi uită de sugestia pe care ţi-am făcut-o. Am vorbit fără să mă gândesc.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru Amy.

— Care sugestie? – întrebă ea, uitându-se în direcţia lui Raven.

— Oh, domnişoară Chadwick, nu ştiam că eşti aici.

— Tocmai plecam.

O sclipire răutăcioasă apăru în ochii lui Amy.

— Nu se poate. Vreau să aud tot ce-a fost noaptea trecută.

— Amy… începu Marcus.

— Nu te arăta şocat, frate dragă. Cred că aţi discutat deja despre asta azi după-amiază.

Apoi i se adresă lui Raven.

— Pariez că sugestia se referea la Camden Cockloft[3]. Ce nume minunat pentru un teatru de revistă. Seamănă într-adevăr cu un pod – cu grinzile lui joase, pânzele de păianjen şi şoareci care aleargă peste tot.

— Apreciez că încerci să lămureşti ce s-a întâmplat – zise Raven. Dar am venit aici ca să mă scuz.

— Cred că bârfitorii vor avea de ce să se bucure azi.

Raven nu ştia unde să se ascundă de ruşine. Îi venea să se bage sub covor.

Amy se întoarse spre Marcus.

— Trebuie s-o ajutăm. N-ar fi ajuns pe scena aceea dacă am fi fost mai generoşi când a venit la noi.

Marcus se sprijini de birou.

— Mă mir să văd că te interesează cineva, Amy. De ce oare mă simt stânjenit?!

— Poate că te mustră conştiinţa. Mă îndoiesc că te-ai oferit s-o ajuţi.

3 Pod de cocoşi (engl.) (n.t.)

— Ca şi în multe alte probleme, te înşeli, dragă surioară.

Amuţiră amândoi. Raven era uluită de ostilitatea dintre ei. Ea îşi iubea atât de mult surorile încât ar fi fost gata să-şi dea viaţa ca să le protejeze. Dar, se pare că celor din familia Bannerman le venea greu să stea în aceeaşi cameră fără să se certe.

— Ce-ai zice să te muţi aici?

Raven o privi pe Amy cu gura căscată de uimire.

— Poftim?

— Să te muţi aici. Avem destule camere.

— Nu se poate.

— Ba se poate, bineînţeles.

Amy străbătu camera şi o luă de mână.

— Vom demonstra lumii că nu ne ruşinăm cu cele întâmplate. Vom arăta că suntem alături de ruda noastră ghinionistă, care a fost victima răutăţii londonezilor.

Raven nu îndrăznea să-l privească pe Marcus.

— Este foarte frumos din partea ta, dar…

— Nu, absolut deloc. Vom arăta, de asemenea, ce generoşi suntem şi ce caracter nobil avem dacă am hotărât să ignorăm bârfele.

Raven ar fi trebuit să refuze, dar tentaţia era prea mare. Ar fi fost gata să facă aproape orice ca să-şi refacă reputaţia şi să risipească ruşinea care s-ar abate asupra părinţilor ei când vor veni. Inclusiv să stea sub acelaşi acoperiş cu bărbatul care a fost cauza eşecului ei.

Uşa bibliotecii se deschise.

— Domnul Lindsay – zise Frederick.

Amy o strânse de mână pe Raven, cât pe ce să-i rupă degetele.

— Marcus – exclamă Daniel, intrând după majordom. Eram pe aproape şi m-am gândit să te întreb ce facem mâine seară.

Se uită la Raven şi apoi o văzu pe Amy.

— Ah, domnişoara Bannerman. Nu ştiam că eraţi aici.

Amy îi zâmbi.

— De când am devenit domnişoara Bannerman? Spune-mi Amy. Aşa îmi spuneai când eram mică.

Veni lângă el şi-l sărută pe obraz.

— Ce mult mă bucur să te revăd. Ai cunoscut-o pe domnişoara Chadwick?

Raven îşi ţinu respiraţia.

— Am fost prezentaţi când am venit azi, aici. Domnişoară Chadwick, ce mult mă bucur să vă revăd.

Slavă Domnului, se gândi Raven oftând, că nu pomenea nimeni de noaptea trecută. Daniel Lindsay era un om simpatic, înalt, atrăgător, mai suplu decât Marcus, dar tot atât de lat în umeri şi, într-un fel, mai maleabil. Constatase că această trăsătură de caracter era cea mai de dorit la un bărbat.

Amy bătu din palme.

— Ah, Daniel, am o idee grozavă. După ce Raven o să se mute aici, poţi veni s-o vizitezi. Ne-ai ajuta foarte mult. Dacă v-aţi arăta apropiaţi la balul de săptămâna următoare, nu s-ar mai bârfi că Raven este interesată de conte şi viceversa, bineînţeles.

— Dacă aşa doreşti – zise Daniel.

— Sigur că aşa doresc – spuse Amy. Vino diseară la cină şi vom discuta mai în detaliu.

Daniel se înclină solemn spre Raven.

— M-aş simţi onorat dacă domnişoara Chadwick mi-ar permite s-o vizitez. Aş vrea totuşi s-o previn că m-am întors recent din India, unde am avut de-a face mai ales cu bărbaţi. Investiţii, construcţii de vapoare, lucruri de genul acesta. De aceea, s-ar putea să constataţi că sunt cam stângaci în societate.

Raven fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Domnule Lindsay, aş putea spune acelaşi lucru despre mine.

— Atunci, aşa rămâne – zise Marcus. Vom informa mătuşile şi vom pregăti o cameră pentru vizitatoarea noastră din străinătate. Ca să nu poată spune numeni că un Bannerman n-a acordat ospitalitate unui oaspete.

Amy se fâţâia prin dormitor. De-abia aştepta să vină seara. Aranjase deja să se pregătească o cameră, Raven plecase cu un lacheu să-i ia bagajele, iar Daniel continua să-şi caute o locuinţă. Marcus „testa atmosfera înţesată de bârfă”, aşa cum se exprimase, ceea ce însemna că se dusese să colinde cazinourile.

Sigur, el pretindea că aceste escapade făceau parte din noua sa personalitate; dar ea ştia că juca la cazino. Fără îndoială, ca să-i finanţeze drumul ei în înalta societate. Dar puţin îi păsa de strădania lui.

Indiferent de grijile pe care şi le făcea şi greutăţile cu care se confrunta, le merita pe deplin.

Se opri pentru o clipă, recunoscând adevărul. Ce bine ar fi ca măcar din când în când să se bucure de dragostea şi respectul lui. Marcus s-ar amuza să afle ce simţea şi i-ar spune să ia lucrurile aşa cum sunt.

Se uită la şevaletul de lângă patul ei şi la pânza goală, care o îndemna parcă să se apuce de lucru. Pe noptieră era cutia lăcuită cu acuarele şi pensule. Pictura era un mod de a-şi petrece timpul. Şi era o îndeletnicire plăcută, care necesita însă o mână sigură şi un ochi limpede, două lucruri pe care nu le poseda azi.

Se aşeză în faţa oglinzii, exact când intră camerista ei.

— Ah, Nancy, cum să-mi aranjez părul?

Îşi trase buclele blonde într-o parte şi într-alta, le dădu pe spate şi apoi le lăsă să cadă.

— Nimic nu arată cum trebuie.

Daniel arată cum trebuie.

Nu ştia cum îi venise deodată acest gând.

A slăbit în aceşti cinci ani, ca şi mine de altfel.

— Domnişoară Amy – zice Nancy, stând în spatele ei –, puteţi să vă aranjaţi părul cum doriţi. V-am spus întotdeauna asta.

Amy îi zâmbi lui Nancy în oglindă. N-avea decât optsprezece ani şi le servea pe femeile de la reşedinţa Stafford. Optsprezece ani. Puţin mai mare decât fusese ea când Daniel plecase în India. Iar acum, la douăzeci şi trei, nici nu-şi mai amintea că fusese vreodată atât de tânără.

— Rochia pentru bal a sosit în timp ce

dumneavoastră şi înălţimea Sa eraţi în bibliotecă. O ajutam pe bucătăreasă, dar m-am gândit să vin sus pentru că m-am gândit că o să doriţi probabil s-o probaţi.

Pe Amy o cuprinse plictiseala.

— Nu azi, Nancy. Mâine dimineaţă. Ajut-o mai bine pe mătuşa Cordelia sau pe mătuşa Irene.

— Le-am ajutat deja, dar nu prea au nevoie. Nu aveau chef de mine.

— Atunci, du-te la bucătăreasă. Are precis nevoie de ajutor, mai ales că avem oaspeţi la masă.

Rămasă singură, Amy aruncă pieptenele şi se aşeză la fereastra care dădea spre Bolton Row. Era o locuinţă mult mai fastuoasă decât ferma din Sussex, unde trăise până acum, dar, deşi stătea aici de un an, nu se simţea în largul ei.

Deşi ferma era izolată, acolo nu se plictisea niciodată. Părinţii ei fuseseră preocupaţi doar unul de altul, chiar până în ultima clipă, dar găsise cu ce să-şi ocupe timpul. Oricum, trebuia să recunoască un singur lucru – puţina atenţie pe care o acordau copiilor se revărsase asupra ei, nu a lui Marcus.

Dar indiferenţa lor nu-l tulburase niciun pic.

Şi nici nu-i slăbise încrederea în sine. Iar acum cinci ani luase hotărâri care schimbaseră viaţa surorii sale. Şi continua să ia astfel de hotărâri chiar şi acum.

Oftă. Oricât de mondenă era Stafford House, nu putea fi fericită aici. În ciuda petrecerilor, teatrelor, vieţii sociale, fiecare zi i se părea şi mai posomorâtă decât cea precedentă.

Iar azi, fusese şi mai rău.

De aceea, Raven Chadwick i se păruse un dar divin. Din mai multe motive, dintre care fuseseră discutate foarte puţine.

— Domnişoară Chadwick – zise ea, oglindindu-se în fereastră – ai grijă. Poate îţi imaginezi că păşeşti pe un covor când străbaţi aceste podele, dar vei fi prinsă de nisipul mişcător al familiei Bannerman dacă nu eşti atentă.

Cordelia Halstead căută în noptiera de lângă patul ei. Dădu de o mică sticluţă, îmbrăcată în piele şi începu să zâmbească.

— Mă gândeam eu că aici erai – zise ea, turnând conţinutul transparent în ceaşca cu ceai Minton, pusă în fiecare zi pe masă. Când era singură, Cordelia vorbea întotdeauna cu sticla ei cu gin. Îi alunga singurătatea.

Strângându-şi şalul în jurul ei, se aşeză în balansoarul de lângă foc, privind flăcările vesele.

Aş vrea să am câte un penny pentru fiecare oră petrecută în felul acesta” – zise ea. „N-am nevoie de mai mult. Marcus ţine atât de mult la mine”.

Locuise aproape toată viaţa cu un Bannerman sau altul, de când sora ei, Gwenda, se căsătorise cu John Archibald Bannerman şi se stabilise la ferma lui din Sussex. Humble Hall[4], aşa i se spunea.

Numele fusese dat probabil de generaţiile

4 Reşedinţă umilă (engl.) (n.t.)

anterioare. Fusese destul de grandioasă, deşi nu se compara cu proprietatea învecinată a fratelui său, contele.

Ca fiu mai mic al celui de-al zecelea conte, John nu trudise niciodată pe domeniul său. Moşia decăzuse, dar reuşise să-i hrănească pe toţi.

Când se născuse Marcus, Gwenda nu se arătase a fi o mamă bună, iar soţul ei fusese şi mai indiferent. Marcus evoluase la început într-un băieţel singuratic, iar apoi într-unul sălbatic, care intra în tot felul de încurcături. Se bătea, înjura, mai târziu juca jocuri de noroc şi umbla după fete, deşi Cordelia, fată bătrână, n-ar fi trebuit să ştie aşa ceva.

— Dar trebuia să ştiu totul – zise ea picăturilor de gin care se împuţinau. Asta era viaţa mea.

Nu prea ţinuse la cumnatul ei şi, de fapt, nici la sora ei Gwenda, dar le datora credinţă şi recunoştinţă. Marcus era cel care se bucurase de dragostea ei. Avusese grijă să fie bine îmbrăcat, hrănit şi educat, deşi dăduse de furcă profesorilor săi.

Cu Amy însă fusese altfel. O frumuseţe blondă, îndrăgită de ambii părinţi, atât cât puteau ei să iubească, se născuse când Marcus avea doisprezece ani. Un copil răsfăţat, care îşi impusese voinţa de când deschisese ochii aceia albaştri, tipici familiei Bannerman.

— Avea nevoie de mine la fel de mult ca fratele ei, dar el era preferatul meu. şi acum are nevoie de mine mai mult ca oricând. Biata copilă. Mi se rupe inima pentru amândoi.

Se gândi la cea mai nouă locatară, care-şi găsise adăpost la Stafford House. Fiica lui Anne. Şi-o amintea cu drag pe Anne Pickering, deşi nu fuseseră niciodată apropiate. Când tiranicul tată al lui Anne îi permitea să vină în Sussex, stătea la verişoara ei, Elizabeth, pe moşia învecinată.

Cordelia se întreba cât de mult semăna Raven Chadwick cu femeia care avusese curajul să sfideze un tată dominator pentru bărbatul iubit?

— S-ar putea să ne facă necazuri. Americanca a venit aici cu un anumit scop. Pe care nu l-a mărturisit încă. Cordelia nu se lăsa păcălită aşa uşor.

Încălzită de lichior, îşi desfăcu şalul, se îndepărtă de lângă foc şi începu să se legene încet. Şi, înainte să adoarmă, îi trecură prin minte două gânduri.

Domnişoara Raven Chadwick ar trebui să aibă grijă cum se comportă cu Amy şi Marcus Bannerman. Cordelia veghea asupra lor şi era gata să-i protejeze, orice-ar fi.

Şi, ar trebui de asemenea să-i ceară prietenului ei secret să-i reîmprospăteze provizia de gin.

Irene Pickering se apucă de stâlpul patului ei cu baldachin şi blestemă ziua când Raven Chadwick pusese piciorul la Stafford House. Verişoara Anne ar fi trebuit s-o ţină departe, dincolo de ocean.

Sigur, ea nu avea dreptul să se plângă. Mătuşa Irene – un nume pe care nu-l putea suferi – era un oaspete la fel cum va fi şi această primadonă. Doar că ea fusese un oaspete toată viaţa ei.

Pickering-ii fuseseră o familie nobilă, deşi nu foarte bogată, şi Irene aprecia lucrurile frumoase. Ar fi putut să se mărite cu un bărbat cu situaţie, dai banii de zestre îi reveniseră surorii ei mai mari, Elizabeth, când avusese şansa să devină contesă. Iar contele o luase de milă şi-i oferise un acoperiş deasupra capului, chiar şi după moartea lui Elizabeth, dar noua lui soţie n-o plăcea. De aceea fusese gata să-i ceară să plece înainte să moară.

Moartea lui fusese un mare noroc pentru ea. Marcus era un conte mai milostiv, dar încăpăţânat. Greu de manipulat. Îi plăceau prea mult femeile tinere. Nici n-ar băga-o în seamă dacă l-ar sfătui s-o alunge pe domnişoara Chadwick.

Bărbaţii erau nişte proşti.

Simţea că o apucă durerea de cap. Nu exista decât un singur mod să-i treacă, la fel ca întotdeauna.

Îngenunchind pe covor, trase de sub pat un cufăr de piele încuiat şi scoase cheia pe care o purta atârnată de gât. Săltă capacul cu uşurinţă şi se uită la comorile ei. Un evantai decolorat, un jurnal, o cutiuţă de lemn pe care o mângâie afectuos, bucuroasă că se afla acolo.

Şi, bineînţeles, cărţile. Le răsfoi, o alese pe cea preferată şi puse la loc cufărul şi cheia.

Apoi, încuie uşa şi se aşeză lângă foc, pe scaunul cu spătar drept, trase un taburet să-şi sprijine cizmele din piele de ied şi deschise paginile tocite de vreme. Cartea se deschise ca un făcut la un pasaj deosebit de incitant.

Toţi o considerau o fiinţă posomorâtă, care citea doar cărţi de geografie şi memorii şi, uneori, când se simţea deosebit de îndrăzneaţă, poveşti de dragoste scandaloase, pline de mânie.

Ce ipocriţi erau oamenii din epoca victoriană.

În cărţi puteai întâlni situaţii scandaloase. Trebuia doar să ştii unde să le cauţi.

Şi Irene ştia foarte bine.

Alesese nişte memorii, dar nu unele disponibile într-o bibliotecă care oferea cărţi de împrumut. I se accelerase pulsul deja. Ştia cuvintele pe dinafară, dar prefera să le vadă scrise.

Mi-am scos haina, am făcut-o ghem şi am pus-o sub capul ei.

— Aşa – aşa – am spus eu şi am tras-o în jos.

Nu a opus niciun pic de rezistenţă. I-am văzut coapsele albe şi burta, părul negru...

Capitolul 8

— Ai venit numai de o săptămână şi aceasta este a doua scrisoare pe care ai primit-o de acasă.

Amy mânca din farfuria cu ouă şi pâine prăjită, în timp ce se uita curioasă la plicul de lângă Raven.

— De ce au venit pe adresa din Soho?

Ea şi Raven erau singure în sufragerie şi luau micul dejun la o oră destul de târzie. După ce stătuse atâtea zile în compania tinerei, Raven se obişnuise cu stilul ei direct.

— Pentru că acolo am locuit când am venit în

Anglia.

— Dar sper că nu intenţionai să rămâi în locul acela.

— Ba da.

Lui Raven nu-i trecuse prin minte că ar putea sta în Bolton Row nr. 22, nici măcar temporar. Cei de acasă credeau că nu trecuse pe acolo, în niciun caz. Ieri, le scrisese că întâlnise la un concert pe cineva din familia Bannerman şi fusese invitată să locuiască la ei. Era destul de aproape de adevăr, mai ales că vor afla totul, cât de curând.

— Această scrisoare este de la Angel, zise Raven.

Zâmbi când îşi aminti de sora ei cea blondă şi blândă, pe care o iubeau cu toţii. Găsise scrisoarea pe masă la micul dejun. O parcursese rapid, intenţionând s-o citească de mai multe ori când va fi singură.

Amy o aştepta să-i dea mai multe amănunte.

— Scrie că mama şi tata sunt bine. Au multă treabă la magazin şi au angajat trei irlandezi pe care i-a cunoscut Flame în Texas.

— Şi cealaltă scrisoare?

— Este de la mama şi spune cam acelaşi lucru. În Savannah nu se întâmplă nimic important…

Se uită pe fereastră.

— Mi-e dor de ei.

Cuvintele nu reuşeau să exprime goliciunea din sufletul ei, pe care o resimţea ori de câte ori îşi amintea ce lăsase în urmă. Mai ales în această după-amiază cenuşie şi ceţoasă, după balul lui Amy, când nu avea la ce să se gândească.

Nu schimbase nicio vorbă cu Marcus. În prima ei săptămână la Stafford House, drumurile lor se încrucişaseră rareori. Noaptea trecută fusese politicos, ba chiar fermecător când dansaseră un singur cadril împreună. Urmăriţi de două sute de priviri şi tot atâtea urechi atente la conversaţia lor, discutaseră despre vreme, despre parcurile londoneze pe care i le recomandase să le viziteze, animând descrierile cu poveşti despre duelurile şi furtunile din vremurile mai puţin civilizate ale oraşului.

Era, aşa cum ar fi trebuit să-şi imagineze, un dansator neîntrecut şi un povestitor talentat. Şi, dacă mâna lui – surprinzător de bătătorită pentru un gentleman – i s-a părut incitantă şi prea fierbinte când o atingea, s-a străduit să nu bage de seamă. Dar, în orice caz, n-a manifestat niciun interes deosebit faţă de ea.

— Cred că totul a mers bine noaptea trecută, nu-i aşa? – întrebă Amy. Aşa cum m-am aşteptat. Ai fost privită foarte atent la început, dar te-ai descurcat splendid. Şi ai amuţit bârfele.

— Mi-am jucat rolul, Amy. Nu uita că sunt actriţă.

— Eşti de asemenea americancă, aşa că trebuie să fim toleranţi. Oricum, fiţuica aceea scandaloasă a fost dată uitării.

Înţepă oul cu furculiţa, dezgolind gălbenuşul.

— Daniel a fost foarte atent şi o să treacă azi pe aici să te viziteze. Îl placi, nu-i aşa? Nu este un dansator prea grozav, dar este un bărbat destul de plăcut.

Vorbise apăsat, ca şi când nu i-ar fi permis lui Raven s-o contrazică. Raven era convinsă că Amy şi Daniel fuseseră odată mai mult decât simpli prieteni, dar era la fel de convinsă că niciunul dintre ei nu era dispus să i se confeseze.

În ciuda stilului direct pe care-l afişa, Amy îi păruse fragilă şi încântătoare în rochia de caşmir pe care o purtase în ziua aceea când Raven venise prima oară în vizită, cu părul ei blond dat pe spate; dar ochii fetei erau încadraţi de cearcăne şi avea riduri în jurul gurii încordate.

Raven sorbi din ceai.

— Sunt de acord că seara s-a desfăşurat aşa cum trebuie, deşi nu prea ştiu ce ai fi dorit…

Am vrut…

Amy tăcu, contemplând ziua ceţoasă, la fel ca şi Raven. Îşi frecă braţele, ca şi când ar fi vrut să le încălzească.

— Nu contează ce am vrut. Oricum, sunt mulţumită cum a fost.

Dădu mâncarea la o parte.

— Nu te-ai căsătorit niciodată, nu-i aşa? Ai douăzeci şi şapte de ani, nu? Presupun că ţi-ai pierdut orice speranţă.

Raven tresări să audă un asemenea comentariu grosolan. Era o nepoliteţe, chiar şi pentru Amy. Ce-ar face dacă Raven i-ar spune că nu-şi pierduse speranţa? O femeie nu putea pierde ceea ce nu avusese niciodată.

Dar n-avea de gând să-i destăinuie vreunui

Bannerman gândurile sale intime. Încercase o dată, cu Marcus, însă n-o crezuse.

— Câteodată, am impresia că vrei să fim prietene, Amy, iar altă dată că doreşti doar să mă intimidezi. De ce?

Amy privi în gol, ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească răspunsul plutind în aer. Apoi, ridică din umeri.

— Pentru că aşa se aşteaptă toţi să mă comport.

— Dar de la mine ce se aşteaptă?

— Niciunul din noi nu ştie cu certitudine. De aceea îţi pun atâtea întrebări.

Mâinile fetei dădură la o parte nişte firimituri inexistente. Era nervoasă în dimineaţa aceasta, în loc să fie triumfătoare, aşa cum se aşteptase Raven. Şi vulnerabilă, în ciuda brutalităţii verbale. Era, de fapt, mai mult decât ciudată. Raven nu a cunoscut niciodată o persoană ca ea.

— Sunt o fire retrasă, Amy. Nu obişnuiesc să vorbesc despre mine, dar pot să-ţi spun un singur lucru. Nu am visat niciodată la un bărbat pe care să-l iubesc şi care să-mi dăruiască copii. Am familia mea şi nu-mi trebuie mai mult.

— Nici eu nu doresc să mă mărit.

— Şi i-ai informat despre această intenţie pe pretendenţii tăi? Seara trecută roiau mai mult de douăzeci în jurul tău.

— Dacă le place să-şi piardă timpul, n-au decât. Oricum, nu este vina mea. O să mă mulţumesc cu Marcus şi cu mătuşile. Avem fiecare preocupările

noastre, bineînţeles. Eu pictez, Cordelia bea, iar Irene citeşte. Probabil că asta fac şi acum, dacă s-au trezit. Cordelia soarbe gin din ceşcuţa ei de ceai, iar Irene s-a afundat în geografiile ei îndrăgite. Iar Marcus trebuie să aibă grijă de noi. Avem nişte îndeletniciri destul de variate, nu crezi?

Spre uimirea lui Raven, lui Amy i se umplură ochii de lacrimi.

— A plecat la Paris ştiai? A luat trenul, devreme de dimineaţă.

— Nu ştiam.

Amy îşi şterse genele ude.

— Ce gâscă proastă sunt. Mă întristează că trebuie să stau aici, la Londra. Dar ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum. Are afaceri care-l obligă să se ducă acolo o dată la câteva luni. De obicei lipseşte două-trei săptămâni.

Tristeţea ei era lipsită de logică. De ce plângea după Marcus când de-abia vorbeau unul cu altul?

Raven nu pricepea de ce o mâhnise să afle de plecarea lui neaşteptată. Îşi turnă încă o ceaşcă de ceai, amestecând zahărul.

— Îşi caută o soţie – zise Amy. Sigur, nu neapărat la Paris, deşi, dacă şi-ar găsi o femeie potrivită, sunt sigură că n-ar rezista s-o importe.

Raven puse încă două cuburi de zahăr.

— Nu ştiam că-ţi place ceaiul dulce – zise Amy.

— Ah! – exclamă Raven, dându-şi seama în sfârşit ce făcea. Se pare că am nevoie să-mi refac energia. Noaptea trecută am stat până târziu.

Şi, ca să pară convingătoare, îşi puse încă un cub, străduindu-se apoi să înghită lichidul siropos.

— Umblă să se însoare cu o fată bogată – zise Amy. Nu vorbeşte despre asta, dar, de când a moştenit titlul, şi-a pus ochii pe câteva.

Fără să vrea, îşi aminti de ochii lui Marcus care o priveau atunci, când se făcuse de râs, pe scena de la Clockloft. Chiar şi acum, deşi trecuse mai mult de o săptămână, îi venea să moară de ruşine.

— Sunt sigură că s-a gândit la nişte fete cât se poate de respectabile – zise ea.

— Nu cred că acesta este unul din criteriile sale. Dar femeile cu bani sunt de obicei imaculate. Titlul lui Marcus este tentant, dar are o reputaţie îngrozitoare, de cartofor şi beţiv. Avea un grajd cu cai de rasă, cu care participa la curse, dar, după ce a murit contele, i-a vândut pe toţi. Cât despre femei, ce să mai spun?! Cred că s-a culcat cu toate actriţele sub cincizeci de ani din oraş.

Raven se aşteptase să audă asta, aşa că de ce se înfiorase deodată? Îşi freca braţele, la fel cum făcuse Amy.

— De ce îmi spui toate astea? Nu este treaba mea.

— Ai afirmat că, uneori, ai impresia că vreau să mă împrietenesc cu tine. Şi ai dreptate. Mă simt singură aici. Tu ai surorile şi părinţii tăi. Iar eu…

Se opri şi i se umplură din nou ochii de lacrimi.

— Eu l-am avut pe Marcus.

Raven ar fi vrut s-o ia de mână, să-i ofere alinarea de care avea atâta nevoie, dar, înainte să facă asta,

apăru un lacheu cu tava de argint în mână.

— A sosit încă o scrisoare.

Atent, cu trăsăturile lui ascuţite, lui Raven i se păru că seamănă mai mult decât oricând cu un uliu.

— Mulţumesc, Hammond – zise Amy, stăpânindu-şi lacrimile la fel de repede cum izbucniseră. Este probabil pentru domnişoara Chadwick.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară, dar plicul vă este adresat dumneavoastră.

Fata se albi la faţă. Raven observase imediat, deşi Amy nu se uitase nici măcar o clipă în direcţia scrisorii. Iar acum, se ridică de la masă.

— Peste câteva ore vom avea musafiri. Aşa că mă duc să-mi aleg o rochie.

Hammond îi întinse tava şi Amy băgă scrisoarea în buzunar, indiferentă. Lacheul se dădu la o parte, s-o lase să iasă. Ochii lui îngustaţi o studiau pe Raven şi ar fi putut să jure că rânjea la ea. Îi observă pentru prima oară buzele groase, disproporţionate faţă de restul feţei. Buze care ar fi putut fi descrise drept senzuale. Se înfioră.

Rămasă singură în cameră, se gândi la situaţia neplăcută în care se afla – tristeţea lui Amy, obrăznicia servitorului, faptul că nu reuşise să afle cine era cel sau cea care-i ameninţase mama. Oricum, nu putea da vina pe absenţa contelui sau pe dorinţa lui de a-şi găsi o soţie bogată.

Şi nici pe scrisoarea mamei, cel puţin nu în întregime.

— Nu am nicio treabă – îşi spuse ea. Sunt obişnuită

să muncesc, dar săptămâna aceasta nu făcuse altceva decât să aranjeze crengile de ilex pentru balul lui Amy.

Găsise o explicaţie destul de plauzibilă. Citise prea multe piese şi îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna. Şi, cu toate acestea, nu-şi putea scoate din suflet senzaţia că se petrecea ceva în casa asta elegantă.

* * *
*

După-amiaza decurse aşa cum se aşteptase Amy. Fuseseră vizitate de câţiva gentlemani şi doamne, curioşi mai ales să vadă scandaloasa pasăre călătoare americană, decât să lege prietenie.

Daniel Lindsay zăbovise ceva mai mult şi nu plecase decât după ce o făcuse pe Raven să-i promită că va merge la plimbare în trăsura lui, a doua zi, dacă va fi vreme bună. Raven îi sugerase lui Amy să-i însoţească, dar aceasta îi răspunse că avea altceva mai bun de făcut. Lindsay nu se arătase ofensat, dar îşi luase rămas bun la puţin timp după aceea.

În următoarele zile reuşi să obţină mostre cu scrisul femeilor din casă. Nu se potrivea niciunul cu cel al scrisorii mamei, dar acest fapt nu le absolvea de bănuială, pentru că ar fi putut foarte bine să se prefacă.

Şi nu mai află nimic despre Marcus. După răbufnirea din sufragerie, Amy schimba subiectul când se pomenea numele lui. Nemulţumită că nu progresa deloc, Raven se lăsase atrasă în excursiile aranjate de

Amy, ca să viziteze nenumăratele muzee, galerii de artă şi catedrale ale oraşului. Îi făcuse mare plăcere să mituiască un paznic ca să le lase să intre în Turnul Londrei.

— Vreau să-ţi arăt corbii – îi explicase Amy. Legenda spune că sunt aici de când s-a construit Turnul. Dacă pleacă, se crede că Turnul şi Regatul se vor prăbuşi.

Raven încercase să se arate entuziasmată, dar îi venea greu, mai ales când Amy îi dădu o pană lungă şi neagră, culeasă din iarbă. O păstră, dar, în sinea ei, dispreţuia aceste păsări, care se hrăneau cu cadavre. Şi, deoarece nici ea nu-şi câştiga existenţa, considera că numele i se potrivea perfect.

Când nu colinda oraşul, când nu-şi făcea griji pentru mama sa, se mustra pentru lenevia ei, se gândea la conte, la miresele lui şi la ochii săi, care o priviseră pe scenă. Se gândea, de asemenea, la cadrilul dansat împreună. I se amesteca totul în minte, până când simţea că-şi pierde minţile.

Cele mai rele erau orele lungi şi întunecate când se frământa în pat. Coşmarul nu mai revenise din ziua în care Marcus îndrăznise să o ia în braţe şi… s-o sărute. Dar, în schimb, erau momente îndelungate când nu reuşea să adoarmă.

Pe măsură ce se apropia timpul să plece, se ducea mereu în bibliotecă, unde îi simţea cel mai mult prezenţa. Flame, sora ei, ar fi spus că îşi lingea rănile şi ar fi avut dreptate.

Într-o după amiază de la sfârşitul lui februarie, la

şase săptămâni după ce vasul ei trăsese pe cheiul de la Portsmouth, stătea la biroul lui în bibliotecă şi retrăia scenele care se petrecuseră aici, între ei toţi, de la certuri, la săruturi. Amy era plecată la o prietenă, cele două mătuşi stăteau în camerele lor preocupate fiecare de hobby-ul ei, servitorii inventariau pânzeturile şi vinurile din pivniţă, aşa că ştia sigur că n-o s-o deranjeze nimeni.

În liniştea care se lăsase, întreruptă doar de şuieratul lămpii cu gaz şi trosnetul focului din cămin, îşi atinse buzele şi se gândi cum ar fi să le atingă pe ale lui. O apucase dorul şi nu îndrăznise să-l alunge.

Bărbatul acesta o fascina, o stârnea şi o neliniştea, deşi ştia atât de puţine lucruri despre el. Şi, în timp ce stătea acolo, în sanctuarul lui, simţind căldura fotoliului de piele în care el se afundase de mii de ori, îşi dori să afle mai multe. Pe birou nu era nicio hârtie. Încercă sertarul din mijloc, fără să-şi dea seama. Era încuiat. Ar fi trebuit să renunţe.

La fel cum ar fi trebuit să renunţe să citească scrisoarea mamei atunci, în Savannah. Dar, uneori, principiile trebuiau încălcate. Dacă sertarul conţinea informaţii preţioase care o vor ajuta să afle cine scrisese *Vei muri?* Dacă se dovedea că totul nu fusese decât o glumă şi n-avea de ce să se îngrijoreze?

Ce raţionament ruşinos, îşi spuse ea, scoţând un ac din păr şi apucându-se de lucru.

— Tabloul a dispărut într-adevăr, Ralph. Frederick mi-a scris de îndată ce a remarcat că nu se mai află în

bibliotecă. Şi, spre regretul meu, a trebuit să-mi închei vizita imediat.

Marcus se opri pe trotuar, la câţiva paşi de Stafford House. Îşi trimisese bagajele acasă, de la gara Victoria, dar se oprise în drum să-l caute pe Ralph la clubul său din Piccadilly şi să vadă dacă ştia ceva despre furt. Şi, în loc să ia o birjă, preferaseră amândoi să se întoarcă pe jos de la Bolton Row.

— Era un mic Landseer, care reprezenta o căţea, Collie, cu puii ei – zise el. Destul de frumos şi foarte scump. De când a devenit favoritul reginei, operele lui se vând foarte bine.

— Landseer a murit – spuse Ralph. Iar acest fapt îi sporeşte şi mai mult valoarea. Presupun că servitorii au fost luaţi la întrebări.

— Frederick m-a asigurat că este primul lucru pe care l-a făcut.

— S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva?

Marcus clătină din cap.

— Sigur, nu prea sunt multe lucruri de furat. Câteva porţelanuri şi două-trei tablouri vechi, care s-au transmis din generaţie în generaţie.

Îl apucă furia.

— Fir-ar să fie, este de datoria mea să păzesc moştenirea Casei Stafford, oricât de modestă este, nu s-o las să se risipească.

Trecu o trăsură pe lângă ei, zornăind cu roţile pe caldarâm.

— Ai fost pe la Stafford House în absenţa mea. Cum ţi s-a părut?

Ralph îşi drese glasul.

— Este chiar atât de rău? – se interesă Marcus.

— Casa este încă în picioare, după cum observi. De la Cordelia nu poţi să scoţi o vorbă, iar Irene stă tot timpul în camera ei. Aşa că n-am putut discuta decât cu Amy. Câteodată, este cât se poate de graţioasă, dar, altă dată, se arată acră şi ţepoasă ca un arici. Am întâlnit-o ieri în Green Park – se plimba, aşa mi-a spus. Şi cine credeţi că o însoţea? Nimeni altul decât Daniel Lindsay! Deoarece mi-au lăsat impresia că voiau să discute între patru ochi, m-am îndepărtat. Dar, când m-am uitat în urmă, am văzut că se certau. Lindsay era roşu la faţă ca o plăcintă cu cireşe.

— Sora mea are talentul să scoată din sărite un bărbat. Nu te îngrijora. Nu s-au înţeles bine niciodată. Am crescut împreună. Daniel se ţinea după mine, iar Amy nu ne putea suferi nici pe unul, nici pe altul.

Marcus râânji, când îşi aminti.

— Pe vremea aceea, eram un tânăr neastâmpărat şi mândru de asta. Eram al naibii de fanfaron.

Îi pieri zâmbetul.

— Aş fi tare bucuros dacă m-ar asculta cineva acum.

— Femeile astea nu trăiesc ca într-o familie – zise Ralph. De fapt, presupun că n-am trăit niciodată, dar este şi mai rău, se pare, de când a venit fiica lui Anne.

Ralph îşi scărpină perciunii.

— Ia spune, Marcus, doar nu presupui că a furat Landseer-ul. Nu mi-aş putea imagina că Anne ar fi putut creşte o hoaţă, dar nu se ştie niciodată.

Americancă, pe jumătate irlandeză, ar fi capabilă de orice. Aşa cum a dovedit prin reprezentaţia aceea dezastruoasă de la teatrul de revistă. Ai avut noroc că ai ieşit basma curată din toată această poveste.

Marcus se întristă mai mult decât ar fi vrut la gândul că Raven ar putea să fie o hoaţă.

— Femeile sunt un mister.

— Nu spune asta, băiete. Doar tu eşti un expert. Dacă tu nu le cunoşti, ce să mai spună un burlac bătrân ca mine?

— Bucură-te de ce-ţi oferă şi îndoieşte-te de ce spun.

Ralph îşi înălţă sprâncenele negre.

— Ce sfat unic.

— Dar bun.

Îi apăru dinaintea ochilor imaginea unor ochi întunecaţi şi a unui păr negru.

— Gândeşte-te, de exemplu, la Raven Chadwick. Ai spus deja că s-ar putea să fi furat tabloul. Crezi că ne-ar fi vizitat dacă ar fi fost un negustor împovărat de datorii din Soho?

— Aşa eşti un conte împovărat de datorii.

— Titlul, unchiule Ralph, valorează mai mult decât aurul. Nu-mi fac nicio iluzie în această privinţă.

— Mai bine stai departe de ea – zise Ralph. O să te bage în bucluc, mai mult ca sigur. Tu ai destule îndatoriri. Ai spus-o chiar tu. Vigoarea bărbatului nu este inepuizabilă; tatăl meu îmi spunea asta întotdeauna. Spunea că sperma valorează cât patruzeci de uncii de sânge. Dacă o risipeşti prea des,

este ca şi când ţi-ai tăia venele.

Marcus nu se gândise niciodată că şi-ar putea pierde vigoarea, mai ales când era vorba de Raven. Fir-ar să fie, i se accelera pulsul când se gândea că o s-o vadă, aşteptându-l dincolo de uşa reşedinţei Stafford.

Bietul Ralph exprima doar credinţe populare. Datoria şi abstinenţa mergeau mână în mână. La fel ca şi cumpătarea. Un bărbat nu putea nici măcar să se gândească la sex şi cu atât mai puţin să facă ceva, fără să rişte o permanentă epuizare.

Dar, pentru un celibatar neconvins, gata să dea ochii cu o frumoasă cu ochi negri şi sâni apetisanţi, era un concept greu de acceptat.

Ajunseră la intrarea principală a reşedinţei Stafford.

— Vii să bei un brandy?

— Nu, mulţumesc. Mă mai plimb puţin. Transmite-i lui Amy şi celorlalte toată dragostea mea. Dacă o să reuşeşti să le aduni la un loc.

Marcus intră în casă. Era linişte. Se gândi la tabloul care se aflase până nu demult pe un raft al bibliotecii. Voia să vadă cu ochii lui locul gol.

Aruncându-şi mantia şi pălăria pe scară, străbătu podeaua de marmură şi deschise uşa bibliotecii. Raven stătea la biroul lui, cu limba între dinţi, în timp ce încerca să deschidă sertarul de sus. Îl cuprinse o dezamăgire neaşteptată şi apoi se înfurie. Îşi încrucişă braţele, se sprijini de canatul uşii şi o aşteptă să-şi ridice privirile.

Îşi plecase sprâncenele groase pe obrajii

întunecaţi, astupându-şi ochii. Părul ei, strâns de obicei, îi atârna din vârful capului pe faţă. Rochia ei verde ca marea era lipsită de podoabe. Îi plăcea mai mult decât toaletele pariziene la modă.

Şi se potrivea mai bine cu o hoaţă.

Ar trebui să…

Îi trecură prin minte mai multe posibilităţi. Îi plăcea ideea că atât timp cât nu se încadra cu nimic la capitolul Abstinenţă, îşi va îndeplini cu meticulozitate Datoria.

— Zgârii lemnul – zise el.

Raven îşi înălţă privirile, dar nu se urni din loc. Marcus se îndreptă spre ea şi-i trânti o cheie pe birou.

— Poftim, ia-o. O să-ţi vină mai uşor.

Dar tot nu se clinti din loc.

Sprijinindu-se cu mâinile de-o parte şi de alta a cheii, se aplecă înainte, până când îi văzu spaima oglindită în priviri.

— Eşti aşa de amabilă să-mi spui ce faci?!

Îşi drese glasul.

— Eu…

— Cauţi încă ceva de furat? Nu o să găseşti nimic, în afară de hârtie de scris şi note de plată. Şi corespondenţa mea personală. Oricum, nimic interesant.

Tresări, cu ochii mari de uimire.

— Nu fur.

— Îţi stă bine să faci pe indignata. La fel cum îţi stătea bine şi îmbrăcată în pene. Eşti într-adevăr o femeie remarcabilă.

— Lord Stafford…

Marcus pocni din degete.

— Am priceput. În sertar se află, de asemenea, programul teatrului de revistă şi ziarul de scandal care proclamă scurta, dar merituoasa carieră a lui Raven Pasărea Cântătoare Americană. Poate vrei să le trimiţi acasă, pentru ca iubita ta familie să afle ce progrese ai făcut.

Deschizându-şi nasturii de la cămaşă, îşi scoase cravata şi veni lângă birou. Fata se ridică şi se dădu la o parte. În momentul acela o apucă de mână şi, înainte să apuce să scape, o legă cu cravata albă, de mătase.

— Eşti prizoniera mea, Raven Chadwick.

Îşi răsuci braţele.

— Este ridicol. Dă-mi drumul.

— Nu pot. Tocmai te-am arestat. Şi, în afară de asta, ai fi în stare să mă dobori.

Fata închise ochii.

— Dă-mi drumul şi îţi promit că voi încerca să-ţi explic.

— Nu încă.

O aşează la loc şi îşi sprijini mâinile de braţele fotoliului.

— Nu te lupta cu mine, Pasăre Cântătoare. Altfel, va trebui să te leg şi de picioare. Şi ar fi păcat să le strâng, când ar fi mai de folos să le desfac.

Raven îşi ridică pumnii şi-l pocni în bărbie, făcându-l să-şi muşte limba până la sânge.

— Fir-ar să fie!

Îl privi la fel de surprinsă ca şi el de lovitura sa

dibace. Marcus renunţă s-o mai tachineze. O prinse exact unde îşi dorea. Căzuse în mâinile lui, indiferent dacă îşi dădea seama sau nu.

— Tabloul, Raven. Ce ai făcut cu tabloul? L-ai vândut vreunui tăinuitor de obiecte furate pe care l-ai cunoscut în Soho?

Surprinderea se transformă în nedumerire.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dacă juca teatru, o făcea foarte bine. Şi îşi dădu seama că o bănuia de acest lucru.

— Nu joc teatru şi nu mint. Nu ştiu nimic despre niciun tablou. Presupun că a fost furat.

— Frederick mi-a scris la Paris. De aceea m-am întors. Se pare că pe neaşteptate.

Fata avu decenţa să se îmbujoreze.

— Recunosc că ţi-am forţat biroul. Sau am încercat s-o fac. Sertarul are o încuietoare solidă.

— Aşa cum se cuvine unui lord.

— Eşti un om ciudat, Marcus Bannerman. Uneori, cred că te distrezi pe seama mea.

— Ca să scutesc pe alţii s-o facă. Şi acum să revenim la problema noastră. Tabloul. Biroul.

Îşi frecă buza umflată.

— Spune-mi adevărul de bunăvoie. Dacă nu, o să-ţi torturez trupul până când vei fi forţată să-l spui.

— N-ai fi în stare de aşa ceva. Ar fi…

Se întrerupse şi observă că se speriase într-adevăr. Îşi feri privirile.

— Nu mai pot să respir.

Îi studie mişcarea sânilor.

— Da, se vede.

Îl privi din nou, drept în ochi.

— Te gândeşti vreodată la altceva în afară de trupuri?

Nu, în ultima vreme.

— Tabloul.

— Nu sunt o hoaţă.

Ridică acul îndoit de pe covor.

— Acest obiect dovedeşte cu totul altceva.

Se afundă pe scaun, incapabilă să-l mai înfrunte.

— Te rog, dă-mi drumul şi o să-ţi spun adevărul.

Oftă, obosită.

— Nu te îngrijora. N-o să te dobor.

Supunerea ei îi răpise plăcerea s-o tortureze.

Desfăcu cravata şi o lăsă să se ridice. În momentul acela, ca şi când ar fi fost catapultată, ţâşni în celălalt capăt al biroului, dar nu se îndreptă spre uşă. În schimb, se duse lângă cămin şi privi cărbunii stinşi.

Îl privi cu ochii ei mari şi negri. Părea jignită. Lui Marcus i se opri respiraţia în loc. Era în stare să-l doboare, bineînţeles, dar nu cu pumnii sau cu ghearele. Dacă-i mai arunca o singură privire, o s-o posede acolo, pe podeaua bibliotecii, pe birou, pe sofa şi lângă perete dacă se săturau de poziţiile orizontale.

Dar trebuia să-şi amintească mai întâi de problema de faţă. Abstinenţă. Cumpătare. Afurisite cerinţe, amândouă.

— Adevărul, Pasăre Cântătoare. Ce cauţi aici?

Capitolul 9

Vreau să ştiu cine a ameninţat-o cu moartea pe mama mea.

Raven nu îndrăznea să-i mărturisească adevărul lui Marcus. Era atât de pornit împotriva ei, încât ar fi crezut că inventase totul. Dacă îi arăta scrisoarea, ar fi acuzat-o că a scris-o cu mâna ei, la fel ca şi pe cea adresată directorului de la Cockloft.

Şi, cu cât se gândea la asta, cu atât îşi dădea seama că exact aşa va gândi. Mama aruncase plicul în foc, aşa că-i era imposibil să-i dovedească acestui om că primiseră scrisoarea în Savannah. Cât despre teatrul de revistă, scandalul fusese dat uitării şi trăia liberă, într-un lux pe care nu-l mai cunoscuse în viaţa ei.

— Aştept – zise el.

Ar fi putut foarte bine să adauge:

Să văd ce minciuni o să inventezi.

Nu putea să-i spună totul, dar tot ce spunea putea fi adevărul.

— Am vrut să descopăr secretele din această casă.

Ochii lui reci, albaştri păreau să o străpungă, ajungând până la valurile de căldură care se revărsau din cămin.

— Nu ţine, Pasăre Cântătoare. Încearcă altceva.

Ce sigur de el părea, în timp ce stătea acolo, la biroul lui, înalt şi puternic, îmbrăcat elegant într-un frac cenuşiu, cu rever de catifea, un adevărat aristocrat – cu excepţia smocului de păr. de pe frunte şi a cămăşii deschise la gât, unde-şi scosese cravata.

În timp ce ea se retrăsese lângă foc, în rochia ei

făcută în casă, o femeie simplă, hoaţă, după cum credea el.

Mândria îi veni în ajutor.

— Ce altceva aş putea să spun? Nu ştiu despre ce secrete este vorba.

Făcu un pas spre ea.

— Şi, dacă ai şti… presupunând că există… ce ai face? M-ai ameninţa că o să le publici în ziarele de scandal dacă nu mă ofer să te recompensez?

— Spui nişte lucruri oribile.

Făcu încă un pas spre ea.

— Sunt confruntat cu o situaţie oribilă.

— Şi nu este deloc bine.

Îşi frânsese mâinile agitată. De ce tot ce era în legătură cu Marcus Bannerman se transforma într-un dezastru?

— Nu sunt o ticăloasă, ci doar o femeie urâtă şi simplă, dintr-un mic orăşel îndepărtat.

— Nu eşti nici urâtă, nici simplă, şi o ştii prea bine.

Raven îl ignoră. Începuse să vorbească şi era prea târziu s-o oprească.

— Am observat că fiecare din voi vă vedeţi de vieţile voastre, fără să vă pese unul de altul. De ce? De ce mătuşa Cordelia preferă să bea şi mătuşa Irene să stea în camera ei? Şi de ce te dispreţuieşte Amy atât de mult?

Durerea din ochii lui o luă prin surprindere. Nu-şi imaginase că putea să-l jignească la rândul ei, la fel de mult cum o jignise şi el.

— Soarta lui Amy mă priveşte numai pe mine. Tu

eşti o intrusă.

Din anumite motive, aceste cuvinte o dureau cel mai mult.

— Îmi pare rău. M-a rugat să rămân – acesta este singurul motiv pentru care mă aflu aici. O să plec imediat.

Dar se repezi după ea.

— Nu fi proastă.

— M-ai acuzat de furt. Aşa că, de ce nu te grăbeşti să mă arunci în stradă?

— Pentru că nu ne-am lămurit încă.

I se acceleră pulsul.

— Ce vrei să spui?

— De exemplu, în privinţa lui Amy. A fost mai agitată decât de obicei în ultima vreme. N-ai idee de ce?

— Văd că-ţi pasă de ea. Mi-am imaginat că aşa este. De ce nu-i arăţi şi ei?

Acum era destul de aproape ca să-i vadă candoarea din priviri şi îngrijorarea ascunsă. Banii ar fi unul din motive. Amy fusese foarte categorică în această privinţă. Dar mai era încă ceva, mai grav. Emoţiile care o sfâşiau se îmblânziră. Deşi îi separa o infinitate, ar fi vrut să-l atingă, să-l asigure că totul va fi bine. Ea, care se îndoise de atâtea ori, în viaţa ei, va dovedi că avea dreptate. Dar, era mai bine să-şi păstreze alinările pentru ea.

— Este Parisul, nu-i aşa? – spuse ea deodată. Ceva despre Paris. Amy a izbucnit în plâns când mi-a spus că eşti acolo.

I se înceţoşară privirile.

— O coincidenţă. Devine sentimentală uneori.

— Este foarte rar sentimentală, dar emoţiile ei sunt ascunse şi asta mă îngrijorează cel mai mult. Este friabilă. Şi toate lucrurile friabile tind să se sfărâme.

— Ah, este foarte clar. Ai cotrobăit în biroul meu ca să afli cât mai multe despre sora mea.

— Am vrut să aflu mai multe despre tine.

Putea sesiza, mai mult ca sigur, adevărul spuselor ei.

— Te fascinez, nu-i aşa?

Începuse să se ia din nou peste picior.

Mai mult decât îţi imaginezi.

— Eşti un bărbat dur.

— Aşa sunt eu întotdeauna când mă apropii de tine. Stătea atât de aproape de ea, încât îi simţea aroma din lemn de santal, mirosul de funingine de la tren, mirosul caracteristic al lui Marcus însuşi.

— Nu există niciun pic de sensibilitate în sufletul tău? – îl întrebă ea.

— Nu, nicio fărâmă. Nu am suflet.

O luă în braţe; nu putea să se desprindă, chiar dacă ar fi vrut. Îi privea buzele, umflate încă, acolo unde-l lovise, şi bărbia puternică, marcată de cicatrice. Nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Se termină întotdeauna aşa între noi – spuse ea.

Începu să zâmbească.

— Este singura soluţie ca să-ţi înăbuş acuzaţiile.

Privirile lor se întâlniră, în sfârşit.

— Dar cu lucrurile pe care voiai să mi le spui cum

rămâne? Crezi că vreau să le aud?

— Nu ştiu ce vrei.

Îşi apropie buzele de ale ei.

— Asta?

Apoi, mai apăsat:

— Sau asta?

O strânse mai tare.

— Sau poate asta.

O sărută, strivindu-i buzele, dinţii, limba. O cuprinse dorinţa… nimic altceva, nici conştiinţă, nici imagini întunecate, nici mânie. Doar senzaţia ciudată că era bine ce făcea şi că îşi dorea asta mai mult decât orice pe lume.

Se lăsă în voia lui. Gemeau şi oftau înlănţuiţi, în timp ce se învârtea camera în jurul ei şi o învăluia căldură, Raven nu ştia ce să facă. Se ţinea de el şi profita de orice clipă.

Mâinile lui îi dezmierdau spatele, talia, şoldurile. Îi sărută ochii, obrajii, pielea sensibilă de după urechi. Se agăţase de el, respirând întretăiat. Se simţea mai aţâţată decât fusese vreodată. Tânjea din tot sufletul după plăceri pe care nu le experimentase niciodată.

Mâini hotărâte o traseră spre el, cu şoldurile lipite de ale lui. Simţea ceva dur şi insistent între coapsele ei. Un avertisment… o promisiune… o mostră a ceea ce era pregătit să-i ofere. Era un bărbat care o dorea, un bărbat pregătit să-i accepte dorinţa aici şi acum.

O cuprinse o senzaţie asemănătoare catifelei umede şi fierbinţi în părţile ei intime. Îi fremătau sânii şi i se întăriseră sfârcurile. Se întunecă totul în jurul ei.

Toate acestea făceau parte din vis, din visul acela care o trezea din somn, cu inima bătându-i să-i sară din piept, înnebunită de dorinţă. Marcus era cercul care o înconjura, care o făcea să se contopească cu propria lui persoană, cu propriile lui dorinţe.

Iar visul aduce întotdeauna sentimentul morţii.

Chiar şi acum când îi împărtăşea pasiunea. Nu era chiar atât de vrăjită încât să oprească gândurile nopţii. Şi, în cele din urmă, frica depăşi pasiunea, iar frisoanele plăcerii se transformară în frisoane de spaimă.

Se încordă în braţele lui. O ţinea strâns, dar n-o mai mângâia. Îi asculta respiraţia, în timp ce încerca să se liniştească.

— Nu reuşesc să mă ţin departe de tine.

Vorbea ca şi când n-ar fi contat decât voinţa lui. Se simţea jignită în mod inexplicabil şi o răceală paralizantă îi cuprinse inima, învăluită de pasiune cu câteva clipe înainte.

— Ai mai spus asta. Nu sunt victima ta – zise ea, fără să-l privească. Aşa cum nu eşti nici tu victima mea.

Marcus îşi lăsă mâinile să cadă şi se dădu înapoi.

— Cum adică?

— Adică nu te-am sedus în niciun scop. Şi nici tu nu m-ai forţat să fac ceva împotriva voinţei mele.

— N-a fost nevoie.

Adevărul vorbelor lui o durea. Îşi feri privirile.

— Suntem doi adulţi care trebuie să evităm tentaţia. Atâta tot.

— Te tentez? Ai recunoscut în sfârşit ceva.

— Ah, Marcus – zise ea, fără să-şi ascundă agitaţia. Ai ştiut că m-ai atras de prima oară când ne-am întâlnit. N-ai decât să crezi ce vrei, dar nu mi-a mai trezit nimeni asemenea sentimente.

— Sunt flatat.

— Ba nu eşti. Am reacţionat aşa cum te-ai aşteptat. Am ştiut de prima oară când te-am văzut că eşti un bărbat cu succes la femei. Althea Innocent a fost destul de explicită.

Se îndreptă spre uşă, dar nu putea să plece fără să-i spună încă ceva.

— Aş vrea să te liniştesc, cel puţin într-o privinţă… sau, mai bine zis, să spulber una din acuzaţii. Nu intenţionez să te seduc şi apoi să te implic în alt scandal. Nu am de gând să mă dăruiesc nici unui bărbat.

Observă că nu părea mirat. I se strânse inima.

— Amy spune că îţi cauţi o soţie. N-o să-ţi stau în cale.

O cuprinse tristeţea şi râse uşor de propria-i persoană.

— De fapt, nici nu aş putea. A fost o greşeală că m-am mutat aici. Acum ştiu asta. De îndată ce voi putea, voi face pregătirile necesare ca să mă întorc acasă.

— Prea târziu.

Se apropie de ea.

— Ţi-am spus doar că avem de lămurit anumite probleme. Ai vrut să te angajezi la un teatru cu

renume. Înainte să plec, am discutat cu Simon Normandy. Nu mi-ai cerut ajutorul. Şi de aceea l-ai primit.

Lui Raven i se înceţoşase raţiunea. De-abia mai înţelegea ce spunea.

— Am obţinut un rol într-o piesă?

— Exact.

De neconceput.

— Şi tu ai aranjat asta?

— Da.

Incredibil.

— Mu… mulţumesc – se bâlbâi ea, încercând să asimileze ceea ce spusese.

— Nu-mi mulţumi prea mult. Este un rol foarte mic, care necesită un costum foarte mare. De fapt, n-o să scoţi niciun cuvânt. Dar va trebui să dai dovadă de talent scenic.

Îi dădu la o parte o buclă de pe obraz.

— Lyceum intenţionează să prezinte o nouă piesă bazată pe povestea lui Héloise şi Abélard. Tu vei juca rolul unei călugăriţe.

În următoarele săptămâni, Raven a fost prea preocupată cu repetiţiile ca să-l mai vadă pe Marcus. De fapt, şi apărea foarte rar la cină şi fata bănuia că îşi curta viitoarea mireasă. O cuprinsese neastâmpărul. Tânjea să înveţe pagini întregi de dialog, să facă gesturi teatrale, să joace chiar o scenă de nebunie, orice, numai să-i absoarbă energia. În schimb, mergea pe scenă, cu ochii plecaţi, cât mai pioasă, în timp ce

Althea Innocent juca rolul stareţei medievale Héloise.

Domnișoara Innocent era complet nepotrivită. Raven îşi păstrase părerea pentru sine. Chiar şi la micul dejun din ziua premierei.

Ca de obicei, ea şi Amy mâncau singure, în sufragerie.

— Ai emoţii? – o întrebă Amy, de îndată ce se aşezară să-şi bea ceaiul şi să mănânce pâinea prăjită.

— Nu, absolut deloc – minţi Raven.

Amy se întinse să ia untul.

— Este povestea a doi îndrăgostiţi care au fost despărţiţi, nu-i aşa?

Fusese o întrebare aruncată la întâmplare, dar Raven văzu încordarea din ochii tinerei.

— Exact – zise ea, la fel de nonşalantă. Se îndrăgostesc, dar, deoarece el este preot, naşterea fiului lor şi căsătoria sunt ţinute în secret. Şi, ca să-i protejeze cariera, ea se retrage la mănăstire.

— Ah zise Amy – ce trist. Şi ce stupid.

— Poate. Dar ştii, aşa s-a întâmplat în realitate. Piesa nu s-a îndepărtat prea mult de adevăr.

Scrisorile lui Héloise către Abélard sunt deosebit de frumoase.

Doar că domnişoara Innocent le dramatiza exagerat.

— Şi ce se întâmplă cu nefericitul cuplu?

— Crezând că a fost trădată, unchiul ei, pătrunde în casa lui Abélard şi-l mutilează.

— Mi se pare din ce în ce mai interesant. Şi cum anume?

Raven se gândea cum să se exprime cât mai delicat.

— Reducându-i bărbăţia.

Amy, căscă ochii uimită.

— Vrei să spui…

— Da.

— Ca o castrare.

— Ca la eunuci – zise Raven, iar apoi adăugă maliţios: este nevoie de un cuţit bine ascuţit.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Mi se pare groaznic de dureros – zise Amy.

— Sunt sigură că şi este.

Amy zâmbi prima, urmată de Raven. Apoi, începură să chicotească amândouă. Lui Raven nu-i venea să creadă că se comportă aşa; nu mai chicotise de ani de zile.

— După aceea, el devine călugăr, iar ea intră la o mănăstire – zise Raven, când se liniştiră. S-a întâmplat acum şapte sute de ani. Au fost înmormântaţi împreună, la Paris.

Amy pufni.

— Reuniţi în moarte. Cam târziu…

— Presupun că poţi s-o iei şi aşa.

Amy îşi întinse marmelada pe pâinea cu unt şi apoi dădu farfuria la o parte.

— Vom fi prezenţi astă-seară la premieră. Marcus a obţinut o lojă.

— Ce drăguţ. Din păcate, nu este o piesă prea bună. O să vă plictisiţi.

— Ba nu. Vin şi mătuşile, împreună cu unchiul

Ralph. Şi Daniel Lindsay. Ah, iar eu voi fi însoţită de un gentleman pe care l-ai cunoscut la bal.

— Care anume?

— Ce contează? Cineva vesel, poţi să fii sigură.

— Şi fratele tău?

Pusese întrebarea indiferentă, ca şi când puţin i-ar fi păsat unde va fi.

— Presupun că va veni cu una dintre miresele candidate la titlul de contesă.

Doar se aştepta la asta. Atunci de ce îşi simţea inima atât de grea? Se uită la pâinea prăjită, la unt, la marmeladă şi i se puse un nod în stomac. Din cauza piesei, se gândi ea. Avea emoţii la premieră.

Se scuză şi se duse în camera ei, unde îşi petrecu ziua scriind scrisori, citind din Shakespeare, fâţâindu-se de colo-colo, aranjându-şi părul, de parcă o să i-l vadă cineva sub vălul de călugăriţă şi imaginându-şi o pereche de ochi albaştri urmărind-o pe scenă, la braţ cu o femeie elegantă.

Cu două ore înainte de ridicarea cortinei, un lacheu o conduse la teatru în trăsura contelui, cu blazonul pe uşă. Câţiva o priviseră uimiţi când coborâse, dar era prea ocupată să evite mâna întinsă de Hammond ca să observe.

În culise, trecu pe lângă Althea Innocent, care se certa cu Simon Normandy din cauza unei instrucţiuni scenice.

— Bună seara, domnişoară Chadwick – zise Normandy, îndepărtându-se de actriţa cu gură mare.

Ochii verzi şi atenţi ai Altheei se opriră asupra lui

Raven.

— Te cunosc de undeva, nu-i aşa?

Raven îşi strânse mantia în jurul ei.

— Apar la începutul scenei din Actul doi.

Althea dădu din mână, nerăbdătoare.

— Nu, mai dinainte. Mă tot gândesc că ne-am mai întâlnit.

M-ai prevenit că Marcus o să se sature de mine într-o lună.

Raven se întoarse.

— Trebuie să-mi iau costumul.

— Marcus Bannerman!

Numele suna ca un tunet pe buzele Altheei.

— În ziua aceea, când a venit aici, să mă vadă şi să mă implore să mă împac cu el. Tu eşti fiinţa aceea trenţăroasă care voia să mă înlocuiască.

Raven se uită la Normandy. Regizorul se mulţumi doar să ridice din umeri.

— Nimeni nu poate să vă înlocuiască – zise ea, străduindu-se să-şi amintească toate tacticile diplomatice învăţate de la mama ei. Nici măcar n-am încercat.

Dând din cap spre Normandy, Raven se grăbi apoi să dispară în culise. Prezenţa lui Marcus în viaţa ei, o urma oriunde se ducea. Din cauza asta nu reuşea să şi-l scoată din minte.

Seara nu se desfăşurase prea bine. Intră mai târziu pe scenă, deşi doar ceilalţi actori ar fi putut observa acest fapt. Şi o cuprinse panica în timp ce se mişca pe scenă, făcând paşii repetaţi de atâtea ori.

Cele cincisprezece minute ale prezenţei sale se dovediră o eternitate, dar se încheiară într-o clipă şi se trezi în culise, aşteptând încheierea primului act. De-abia îşi amintea prima ei apariţie pe scena vestitului teatru.

În cele din urmă, se lăsă cortina şi se aprinseră luminile în sală, pentru ultima pauză. Folosindu-se de un binoclu împrumutat de la un băiat de scenă, se uită prin cortină şi zări imediat loja lui Marcus.

Era plină, aşa cum spusese Amy. Mătuşile, îmbrăcate în negru, se aflau într-o parte. În spatele lor, unchiul Ralph, cu impresionanţii săi favoriţi Dundreany, şi apoi Daniel Lindsay, Amy şi însoţitorul ei. Dar, cel mai reprezentativ dintre toţi era Marcus, splendid, ca întotdeauna în costumul său de seară, iar lângă el o femeie suplă, îmbrăcată în alb, cu umerii goi şi cu o pană albă prinsă în buclele castanii.

O viitoare contesă? Părea foarte potrivită. Şi îşi sprijinea mâna pe braţul lui Marcus.

Raven se retrase şi se grăbi să-şi schimbe costumul. Nu avea niciun rost să stea până la sfârşit. Se întoarse la Bolton Row într-o birjă frumoasă, mai puţin grandioasă decât trăsură familiei Stafford, dar la fel de rapidă.

Hammond îi deschise uşa. Nu se deranjă să remarce dacă îi rânjea, ci alergă pe scări, retrăgându-se în siguranţa camerei sale. Aruncându-şi podoabele şi acele de păr în dreapta şi în stânga, îşi puse cămaşa de noapte şi se băgă în aşternut.

Noaptea ei de triumf, se gândi ea, în timp ce se

uita la baldachinul de deasupra. Dacă părinţii şi surorile ei ar fi aici, poate că s-ar simţi mai entuziasmată. Dar raţiunea o împiedica să se bucure prea mult. Avusese un loc mai mult decât neînsemnat într-o piesă proastă şi apăruse pe scenă o singură dată.

Mâine va fi mai bine. Şi, poate, cu alt public, va savura mai mult reprezentaţia.

Nu reuşise să adoarmă, aşa că auzi paşi în hol şi uşi trântite. Se întorsese familia Bannerman.

Un ciocănit în uşă o făcu să tresară. Era Amy, probabil, care venise să discute despre piesă… sau s-o tachineze. Cu Amy, nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi.

Punându-şi papucii, se îndreptă spre uşă în vârful picioarelor.

— Cine este? – întrebă ea.

Îi răspunse glasul răsunător al lui Marcus.

— Mândrul tău sponsor. Speram să bem ceva împreună, ca să te felicit.

— M-am băgat deja în pat.

— Ce perspectivă tentantă. Ai învăţat deja să vorbeşti tare.

Îşi apăsă degetele de lemnul rece şi tare, ca şi când ar fi vrut să-i atingă cuvintele şi buzele care le rosteau. Dându-şi seama ce făcea, îşi retrase mâna.

— Felicită-mă mâine, Marcus.

Se opri.

— Ai eclipsat spectacolul.

— Nu fi absurd.

— Erai cea mai pioasă persoană de pe scenă.

— Vrei să spui că am reuşit să nu-mi pierd hainele.

Râse.

— N-am avut niciodată o actriţă sub acoperişul meu.

Raven îngheţă pe loc.

— Adică n-ai mai avut una atât de convenabilă?

De data aceasta îi răspunse după un timp mai îndelungat.

— Felicitări. Atâta tot. Şi încuie uşa. S-ar putea să-mi pierd stăpânirea de sine peste noapte.

Îi ascultă paşii, în timp ce se îndepărta. Ce însemnase asta? Îşi bătea din nou joc de el sau de ea? Părea cam afumat, dar Marcus nu obişnuia să bea. Poate că toastase cu logodnica lui.

Îi era imposibil să adoarmă, aşa că se fâţâia prin cameră. Citise toate cărţile din încăperea ei, cel puţin de douăzeci de ori. Păcat că nu ştia să împletească... Cu energia pe care o avea ar fi putut să termine un şal până în zori.

Poate că Irene o să-i împrumute una din geografiile ei. Dar la ora două dimineaţa nu prea avea chef de geografie. O atrăgeau mai mult volumele din biblioteca lui Marcus. Îşi puse un halat şi ieşi pe hol. Era linişte.

Se îndreptă încet, spre scări. Nu umblase niciodată noaptea prin casă. Nu ştia că erau umbre în fiecare ungher.

Făcu un pas şi apoi ezită. Era cineva în spatele ei.

— Cine este acolo? – strigă ea.

Dar nu-i răspunseră decât zgomotele nopţii.

„Probabil că mi s-a părut” – îşi spuse ea. „Sunt

prea agitată”.

Deşi seara i se păruse mai mult decât plictisitoare.

O umbră, un pas şi apoi se repezi asupra ei o mână de nedistins din cel mai cumplit coşmar. N-o lovise un nor, ci o forţă compactă. Se dezechilibra şi, scoţând un strigăt, se prăbuşi în beznă, pe scări.

Capitolul 10

Un strigăt îl dezlipi pe Marcus de sticla de brandy.

— Raven – se gândi el, recunoscându-i vocea imediat.

Glasul ei reuşise să pătrundă prin aburii alcoolului în care plutea. Ţâşni într-o clipă din fotoliul de lângă foc şi se năpusti afară pe uşa dormitorului său.

O găsi lângă balustradă, la jumătatea scării, cu picioarele îndoite sub ea. Capotul ei alb contrasta cu părul negru, împrăştiat în jur.

O strigă pe nume şi apoi şopti mai blând:

— Raven? – spuse el când îngenunche lângă ea.

Este atât de liniştită, se gândi el văzând că nu se mişcă. Îi tremurau mâinile când o atinse. Părea aşa de caldă, mică şi vulnerabilă. Ce caută aici? Ar fi trebuit să fie în pat! Şi de ce nu deschidea ochii să-l gonească?

Nedumerirea se transformă în groază şi apoi în spaimă. Îi căută pulsul la gât. Era slab, dar constant.

— Slavă Domnului – murmură el, dându-i părul la o parte de pe faţă.

Blestemând băutura pe care şi-o turnase pe gât toată seara, o pipăi să vadă dacă nu avea vreo

fractură. Gemu când îi atinse o gleznă umflată.

Îl cuprinse brusc dorinţa s-o protejeze. Indiferent ce se întâmplase, avea nevoie de el. Trebuia să se asigure că era teafără. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, o ridică în braţe. Este uşoară ca o pană, se gândi el când se ridică. Ce glumă proastă ar fi făcut dacă s-ar fi tachinat, ca de obicei.

Ce bine ar fi să-l apostrofeze chiar acum.

Se foi şi apoi se lipi de el, cu obrazul sprijinit de cămaşa lui. Dependentă şi neajutorată. I se strânse inima. În lumina palidă a unei lămpi cu gaz, arăta atât de palidă… ca o moartă.

Cu excepţia sângelui de pe bărbie. Probabil că se tăiase când căzuse.

Se întâlni cu Amy în capul scărilor.

— Mi s-a părut că am auzit…

Se întrerupse, scoţând un strigăt.

— Este rănită – spuse el. Cheamă un doctor!

— Dar…

— Mai repede!

Încuviinţă din cap şi se grăbi să-l asculte. O duse pe Raven în camera lui. Scoase şalul care-i învelea trupul inert şi o aşeză în pat, exact când deschise ochii.

— Ah! – exclamă ea, privindu-l. Ce s-a întâmplat?

Îi acoperi umerii cu o pătură şi îi şterse sângele de pe bărbie cu cămaşa lui.

— Ai căzut.

Închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, păru că se afundă în saltea.

— Nu-mi amintesc…

Încercă să se ridice, dar căzu la loc, gemând.

— Vai, capul meu…

— Nu vorbi. Doctorul trebuie să vină cât de curând.

Îl privi în linişte, cu ochii ei negri ca noaptea care învăluia casa. Se pare că voia să întrebe ceva, dar nu se exprima în cuvinte. În cele din urmă, genele îi atinseră obrajii palizi şi începu să respire liniştit, ca şi când ar fi dormit. Dar Marcus observă gura ei încordată şi degetele albe, care strângeau pătura. Era speriată. Sau o durea ceva. Nu ştia ce ar fi putut să fie mai rău.

Amy se năpusti în cameră.

— Hammond se duce după doctor. Ce s-a întâmplat? Ce făcea…

Se opri, când o văzu pe Raven întinsă, nemişcată în pat. Marcus veni lângă ea şi-i explică ce ştia, iar apoi repetă acelaşi lucru mătuşilor, care veniră pe rând.

— Aşteptaţi pe hol – porunci el, după care îşi trase scaunul lângă pat, să aştepte doctorul, cu mâna la încheietura ei, să-i controleze pulsul.

— Are un cucui mare şi o mică zgârietură în bărbie – îi anunţă doctorul peste un sfert de oră. Şi se pare că şi-a luxat glezna. Nu cred să fie fracturată. Dar, pentru mai multă siguranţă, ar trebui să stea în pat câteva săptămâni.

— I-aţi spus toate acestea?

— Oh, da. Şi a protestat în unele privinţe.

Îşi aranjă ochelarii pe nas.

— Părea foarte preocupată să se întoarcă în camera ei.

— Da. Şi mie mi s-a părut ciudat când am văzut-o acolo – zise Amy.

Marcus nu făcu niciun comentariu, mulţumindu-se doar să repete recomandările doctorului.

— Deci, trebuie să stea în pat două săptămâni.

— După ce îi trece durerea de cap, poate să se ridice. Are voie să se deplaseze în trăsură, dacă stă liniştită. Dar nimic mai mult.

— Vai de mine – zise Cordelia. Biata de ea.

— Aiurea – spuse Irene. Nu trebuia să se aventureze în beznă.

— Pe hol era întuneric – zise Marcus –, dar scările erau luminate şi ea acolo a căzut.

— Probabil că s-a împiedicat de propriile ei picioare – spuse Irene.

— Nu mi s-a părut niciodată o împiedicată!

— Hâm! Şi ce vreţi să insinuaţi? Că a fost împinsă?

— Vai de mine! – zise Cordelia.

— Nici vorbă – îi răspunse Marcus. Poate că i-a venit ameţeală.

— Posibil – zise Irene. Am auzit că femeile într-o anumită condiţie au adesea astfel de stări.

— Mătuşă Irene! – exclamă Amy.

— Nu fi atât de revoltată. Doar este actriţă. Poate a avut o aventură într-o noapte, după repetiţie…

Irene se uită la doctor.

— Dumneavoastră ce părere aveţi? Este vreo şansă să-i crească burta?

Doctorul se încordă.

— Examinarea mea nu a avut în vedere să

răspundă la această întrebare, domnişoară Pickering. Însă, după accidentul pe care l-a suferit, n-ar fi putut să ţină nicio sarcină. Oricum, nu am constatat să fie vorba de aşa ceva.

Îi aruncă o privire lui Marcus.

— Înălţimea Voastră doreşte să cercetez mai atent bolnava?

— Nu – pufni Marcus. Noi suntem îngrijoraţi de capul şi glezna domnişoarei Chadwick şi de nimic altceva intermediar.

Se uită ameninţător spre cei adunaţi în jurul său.

— Şi nu admit să repete cineva vreun crâmpei din conversaţia pe care am purtat-o în aceste momente.

Chiar şi Amy se grăbi să-l aprobe.

— Cel mai important este faptul că Raven s-a rănit – zise ea. Şi are nevoie de odihnă. Aşa că n-o să mai poată să joace.

— Vai de mine – spuse Cordelia. Nu m-am gândit la asta. Păcat, fiindcă s-a descurcat foarte bine…

— Din câte am văzut, nu prea avea cine ştie ce de făcut – zise Irene. Chiar şi eu aş fi putut interpreta rolul călugăriţei.

Amy deschise ochii larg.

— Sau eu. Bineînţeles. Asta o să şi fac. Până o să se însănătoşească.

— Ba nu, Amy, n-o s-o faci!…

Marcus îşi fixă sora din priviri. Cât de hotărâtă părea şi totuşi cât de fragilă. Nu era mai capabilă să-şi poarte de grijă decât atunci când împlinise optsprezece ani.

Unele decizii trebuiau să fie luate numai de el. Şi aceasta era una din ele.

— Marcus – începu ea.

— Nu. Şi acum duceţi-vă cu toţii la culcare.

Am avut o zi grea şi aproape că s-a luminat de ziuă. O să-l conduc pe doctor până la uşă şi o să-i las instrucţiuni lui Frederick pentru mâine dimineaţă.

— Unde o să dormi? – îl întrebă Amy, pusă pe ceartă. Doar n-o s-o deranjezi pe Raven în noaptea aceasta.

— Fii sigură că voi avea grijă de musafira noastră.

Se uită spre uşa închisă a camerei sale şi se gândi la femeia întinsă în patul lui. Dorea mai mult decât oricând s-o protejeze. În ultimele săptămâni se gândise de mai multe ori să o posede – în diverse feluri. Faptul că se folosise de numele familiei, că-i forţase biroul şi că o bănuia de furtul tabloului – erau suficiente motive ca s-o pedepsească.

Iar acum, când se accidentase, nu voia decât s-o vadă sănătoasă.

* * *
*

Ceaţa brăzdată în roşu, mai groasă ca oricând, o înconjura pe Raven din toate părţile. Capul ei ca de plumb refuza să se mişte, în ciuda groazei care pusese stăpânire pe sufletul ei. Din negură, se apropie de ea o faţă, obscură, în afară de gura rânjită, dezvelind dinţii albi. Văzu uniforma albastră a soldatului yankeu,

buzele lui subţiri, întredeschise.

Vei muri.

Încercă să-şi apere urechile, ca să nu mai audă această ameninţare, dar braţele ei refuzau să mişte.

Vei muri.

Cuvintele veneau în valuri, împreună cu îngrozitoarea durere de cap.

Vei muri.

Raţiunea începu să-şi facă loc prin ceaţa groazei. Acestea nu erau cuvintele soldatului... nici primele şi, Dumnezeu să-i aibă în pază pe amândoi, nici ultimele. Ele fuseseră adresate mamei sale, se gândi că este cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa. Preţioasa ei mamă, care va veni peste câteva luni.

Iar apoi, amintindu-şi cumplitul accident pe care îl suferise, știu că aceste cuvinte îi erau adresate de asemenea şi ei.

În bezna nopţii, cu clanul Bannerman în camerele alăturate, fusese împinsă pe scări. Înainte de acest incident, nu se gândise niciodată că ar putea fi într-adevăr în pericol – în afară de propria ei slăbiciune pentru un anumit bărbat. Un bărbat care putea face ce voia din ea.

Îi simţea prezenţa. Parcă avea nişte nicovale pe pleoape, dar se forţă să le deschidă. Se aşezase lângă foc, la numai câţiva metri depărtare, îi văzu profilul, nasul drept, puternic, bărbia unghiulară, buclele blonde de pe frunte, ochii îndreptaţi spre focul vesel.

Focul lui, camera lui, patul lui. Toate reprezentau un motiv de îngrijorare pentru mintea ei epuizată.

Se uită spre ea. O privea întrebător, preocupat... Îi simţea fierbinţeala pe care o degaja, mai mult decât simţea căldura focului.

Tu m-ai împins?

Întrebarea venise pe neaşteptate. Se uită înspre cotloanele învăluite în umbră.

— Este încă noapte? – întrebă ea.

— După-amiază.

— Câte ore am dormit?

— Douăsprezece.

— Imposibil.

Încercă să se ridice şi apoi căzu la loc. Îi plesnea capul de durere.

— Nu-ţi grăbi însănătoşirea.

Aşteptă până o lăsă durerea.

— Te deranjează dacă trag draperiile?

Îl privi cum stătea în picioare, străbătând camera cu paşii lui mari. Era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă. Era deschis la guler. Tuleiele îi întunecau obrajii şi-i ascundeau cicatricea din bărbie. Nu-l văzuse niciodată nebărbierit. În ciuda fricii, durerii, epuizării, o cuprinse agitaţia.

M-ai împins?

Întrebarea continua s-o obsedeze.

Draperiile se dădură la o parte, lăsând soarele să pătrundă, dar razele iernii erau încă prea tari pentru ochii ei. Probabil că schiţase o grimasă, pentru că el astupă la loc ferestrele şi apoi se apropie de pat.

— Ar trebui să iei o lingură de medicament – zise el, făcând semn spre o sticluţă de pe noptieră.

— Sper că nu este opium, nu-i aşa?

— Nu, doar un amestec de chinină. Ori iei medicamentul, ori bei o ceaşcă de ceai.

— Prefer ceaiul.

După ce sună după un servitor, Marcus o ajută pe Raven să stea în poziţie verticală. Mâinile lui gingaşe îi permiteau să se mişte fără să simtă o durere cumplită. Oare aceste mâini ar fi putut să fie mâinile care au împins-o? I se părea imposibil, la fel ca şi celelalte lucruri la care se gândise.

După ce servi ceaiul, Marcus îşi trase scaunul lângă patul ei.

— Ce s-a întâmplat? – o întrebă el.

Raven pipăi cuvertura, gândindu-se ce să-i răspundă. Se mai liniştise, dar o cuprinse frica. Era înspăimântată şi nesigură.

— Nu-mi amintesc.

Marcus se rezemă de spătar, întinzându-şi picioarele lungi în faţa ei. O privea atent.

— Mă îndoiesc că ai uitat absolut tot. De ce ai ieşit din cameră?

— Voiam să citesc ceva.

— Ah, te duceai spre bibliotecă.

Se încruntase, făcând-o să tresară.

— Da, fără ac de păr, nicio grijă. Căutam o carte. Probabil că am alunecat. Nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit în patul tău, cu un bărbat străin lângă mine.

— Te-ai fi simţit mai bine dacă eram eu în locul acelui bărbat?

— Marcus…

— Voiam să văd dacă te simţi mai bine. Mă bucur să constat că eşti pe calea cea bună.

— Îţi mulţumesc, doctore – zise ea, gândindu-se că pulsul accelerat şi roşeaţa din obraji arătau că se însănătoşise.

— Am cercetat covorul din capul scărilor – zise el. Nu este rupt, nici îndoit, aşa că nu aveai de ce să te împiedici.

— Probabil că m-am împiedicat de propriile mele picioare.

Ca atunci, pe scena teatrului de revistă… fu el cât pe ce să adauge, dar nu era momentul să se tachineze… şi nici nu mai era aceeaşi atmosferă.

— Ai căzut în unghi. Din fericire. Te-ai oprit în balustradă.

Se cutremură.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Este destul de rău că sunt imobilizată…

Se opri.

— De ce sunt în camera ta?!

— Pentru că era mai aproape. Şi, în afară de asta, mi-am permis să mă odihnesc în patul tău. Era 9 ocazie prea bună ca s-o ratez.

Se sprijini şi mai mult de spătar.

— Dar n-am reuşit deloc să aţipesc. Îţi simţeam mirosul în aşternuturi.

Îşi feri privirile. Ce proastă era. Deşi îl bănuia că încercase s-o omoare, tânjea să-i mângâie pielea. Enervarea îi dădu putere să-şi alunge teama.

Marcus se aşează pe pat şi-i atinse faţa, făcând-o să tresară.

— De ce te temi, Pasăre Cântătoare?

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

— Eşti sigură că nu-ţi aminteşti nimic despre accident?

Nu putea să-l privească.

— Foarte sigură.

Îi mângâie bărbia cu degetul mare.

— Mă tem că vei rămâne cu o cicatrice ca a mea. Dar, fără îndoială, ţie o să-ţi stea mai bine.

Se ridică.

— Este timpul să te odihneşti. L-am anunţat pe Simon Normandy să-şi caute altă călugăriţă pentru piesa lui.

Raven încerca în zadar să simtă o umbră de regret.

— Nu era un rol grozav, oricum…

— Ce femeie practică eşti.

— Eram – zise ea în şoaptă.

— Bun! – exclamă Marcus, ca şi când nu ar fi auzit-o. Înseamnă că vei fi de acord cu planurile mele. Ieri şi noaptea trecută m-am gândit mult. Şi am băut la fel de mult.

— Credeam că ţi-ai sărbătorit logodna…

— Cu femeia de la teatru? – se strâmbă Marcus. Nu am cerut-o în căsătorie. Era de familie bună, dar, din nefericire, nu a înţeles aluziile făcute la castrarea lui Abélard. Credea că piesa este o comedie. Şi râdea când nu trebuia.

Raven îşi aminti ruşinată cum se amuzase

împreună cu Amy când discutaseră despre detaliile amputării membrului călugărului.

— Neobişnuit test pentru o mireasă – zise ea.

— Dar foarte eficient. Însă, această hotărâre nu a fost benefică pentru finanţele mele. După accidentul tău am hotărât să abandonez hârţoagele care mă ţineau în oraş. Din corespondenţa primită ieri am aflat că proprietăţile familiei Stafford şi fermele din Sussex se află într-o stare deplorabilă. Trebuie să le inspectez personal.

— Deci, părăseşti Londra – zise Raven.

Ar fi vrut să se simtă uşurată la auzul acestei veşti.

— Nu plec singur. Amy s-a arătat gata să mă însoţească mai repede decât mă aşteptam, la fel ca şi mătuşile. Vom pleca împreună cu Frederick, Hammond şi cu cameristele de sus.

Raven îl privi cu o nonşalanţă prefăcută.

— Îţi doresc succes şi o călătorie plăcută.

— Ah, dar nu plecăm până nu vei putea să călătoreşti şi tu. Nu te arăta aşa de mirată, Pasăre Cântătoare. Pe scări, la primele ore ale dimineţii am jurat că o să veghez asupra ta! Şi asta înseamnă că o să te iau la Sussex cu noi. Indiferent dacă îţi vine să crezi sau nu, un Bannerman nu-şi încalcă promisiunea.

Plecă înainte să-i răspundă. Deşi se simţea ameţită, îi era recunoscătoare. Bănuia că accidentul ei nu era atât de clar, precum îşi imagina ea. Oare ştia ceva? Mâinile lui fuseseră cele care o împinseseră în beznă?!

Dar, orice-ar fi, nu putea crede că a fost el. Inima

ei îi spunea că era imposibil. Sigur, ştia că nu-l preocupa binele ei; dar, dacă ar hotărî vreodată să-i pună capăt vieţii, ar ataca-o pe faţă.

Gândul acesta îi aduse alinare şi durere în acelaşi timp. Dar, când se cufundă în somn, nu mai rămase decât durerea.

Irene luă hotărârea să adune servitorii înainte de cină şi să-i anunţe despre ce hotărâseră. Majoritatea aflaseră deja unele zvonuri, dar voia să vadă ce figură va face o anumită persoană când va afla că fusese inclus în grup.

Înainte să se retragă la culcare, se opri lângă living-room, să întoarcă vasul chinezesc spre perete. Peste o oră, îmbrăcată într-o cămaşă cu volănaşe şi un şal, cu părul ei lung, grizonant, pieptănat pe spate, auzi o bătaie uşoară în uşă.

O deschise repede şi îşi pofti vizitatorul.

— Văd că ai observat semnalul. Mă gândeam că o să ai chef de-o lecţie de citire astă-seară.

Fără să aştepte răspunsul, se îndreptă spre pat, trase cufărul şi alese cartea, zăbovind o clipă să mângâie cutiuţa de lemn ascunsă înăuntru.

— Pune-o la loc. Am una nouă pentru tine.

Îi surâse elevului ei, iar Roger Hammond îi zâmbi la rândul lui.

— Eşti un diavol – zise ea, încordându-se sub privirile atente ale lacheului.

— Se numeşte „*Turcul Voluptuos*”. Treci în pat, ca o fetiţă cuminte ce eşti, iar eu o să-ţi citesc.

Irene se supuse ascultătoare, trăgându-şi

cuverturile până la gât.

— Ce fetiţă rea eşti, să-l necăjeşti pe bătrânul Roger. Dă la o parte cuverturile şi scoate-ţi cămaşa.

Întinse mâna s-o ciupească de un sfârc. Dar se trase înainte s-o atingă.

— Oare trebuie să-ţi spun tot timpul? – o întrebă el.

Oh, da. Trebuie. Şi o ştia prea bine.

Sânii ei erau mici şi puţin lăsaţi, dar el pretindea că-i plăceau aşa cum erau. Ca să-i privească, bineînţeles. Nu-l lăsa niciodată s-o atingă, dar îşi dădea seama că ar fi dorit.

Bărbatul se aşeză pe marginea patului şi deschise cartea.

Irene simţea deja o fierbinţeală între picioare.

— I-am simţit repede degetul, din nou – începu el să citească.

Femeia se pregăti să savureze lectura.

Capitolul 11

În timp ce călătorea cu trenul, departe de Londra, Raven studia mereu mâinile celor de lângă ea.

Pe ale lui Amy, fine, cu o piele palidă şi netedă, întinsă pe degetele cu unghii rotunjite şi lăcuite.

Pe ale mătuşii Cordelia, boante, cu pete maronii şi unghii roase.

Pe ale mătuşii Irene, uscăţive, zbârcite şi ascuţite ca nişte gheare.

Raven se cutremură în timp ce le compara.

Pe ale lui Marcus trebuia să şi le imagineze, pentru că plecase în Sussex cu două zile mai devreme, cu servitorii. Avea mâini puternice, late, care o ajutaseră să se ridice când, la insistenţele ei, se mutase în camera sa. O dusese în braţe, deşi nu intenţionase acest lucru. Şi, cu aceeaşi siguranţă de sine, o adusese în living-room, după-amiază, transportând-o apoi la loc, în camera ei.

Mâini puternice, *calde*, care o ajutau cu blândeţe. Le simţea şi acum pe trupul ei.

Care din toate aceste mâini o împinseseră pe scări? Trecuseră zece zile de la tragedia care era cât pe ce să se producă şi tot nu reuşise să se lămurească.

Aşezată lângă Amy, în compartimentul de clasa întâi, cu mătuşile vizavi, pe fotoliile tapisate, se uita pe fereastră, contemplând dimineaţa rece de început de martie. Privea ceaţa galbenă a oraşului, alungată de funinginea locomotivei care străbătea în fugă Londra, Brighton şi Coasta de Sud. Îşi simţea inima grea.

— Nu trebuie să mergem tocmai până la Brighton – le explicase Amy când discutaseră detaliile călătoriei lor. Este o gară la câteva mile de Ditchling, satul cel mai apropiat de domeniile noastre. Nu erau decât o mie de suflete în toată zona, fără să mai socotim vrăjitoarele şi ogarii lor fantomă.

— Vrăjitoare? – întrebase Raven din şezlongul unde o instalaseră de comun acord cu fraţii Bannerman.

Scaunul fusese adus în living-room-ul din camera mătuşii Cordelia. Şi, orice ar fi spus Raven, nu

acceptase nimeni să-l ducă înapoi.

— Da, vrăjitoare – repetase Amy. Circulă o mulţime de poveşti despre ele. O să le auzi de la localnici. De-abia aştept să le spună.

Raven şi le imagină îndată pe cele trei vrăjitoare din Macbeth, în mijlocul câmpului sfâşiat de fulgere, stând la umbra copacilor îndoiţi de vânt şi amestecând într-o căldare bolborosindă, în timp ce îşi rosteau prezicerile. Însă, în loc de această viziune, după ce coborâră toate patru din tren şi urcară în trăsura familiei Stafford, văzu coline întinse, presărate cu petice verzi de iarbă şi căpiţe maronii de fân, oi ieşite la păscut şi un cer albastru, de iarnă, acoperit de nori.

Era o scenă pastorală, menită să-i aline sufletul rănit. Deşi nu semăna cu vegetaţia luxuriantă din Georgia, era un peisaj de ţară care o delecta foarte mult. Dacă se apleca puţin, pe fereastră – ignorând atât praful de pe drum, cât şi privirile mustrătoare ale Irenei – simţea briza mării, care se întindea la numai câteva mile depărtare, spre sud.

La fel cum simţea mirosul mării de pe docurile înşirate de-a lungul râului Savannah. Tata spunea că era doar aroma lemnului şi răşinii vapoarelor, dar ea ştia mai bine. I se umplură ochii de lacrimi. Îi era dor de casă.

Poate, dacă Marcus le-ar fi întâmpinat la gară, cuvintele lui repezite şi firea lui tiranică ar fi reuşit să-i alunge tristeţea. Dar îl trimisese în schimb pe Hammond. Lacheul cu ochi de uliu era un slab substitut, se gândi ea, iar apoi se mustră că-i era dor

de conte. Peisajul de ţară o aiurise.

— Este frumos, nu-i aşa? – întrebă Amy, zâmbind încântător. South Davons nu se compară cu priveliştile din nord. Sunt mai frumoase chiar decât în Weald. Poţi să priveşti o pădure la nesfârşit. Aici ai impresia că poţi să contempli întreaga lume.

Aşezată lângă Raven, în trăsura aglomerată, privind peisajul care se derula prin faţa ochilor ei, Amy părea mai tânără şi mai fericită decât la Londra.

Vizavi de ele, mătuşa Cordelia o aproba, dând din cap. Chiar şi Irene părea de acord.

Raven nu-i răspunse. De când căzuse, revenise la vechile ei obiceiuri. Era retrasă, tăcută, mulţumindu-se doar să observe şi vorbea rareori din proprie iniţiativă. În general, îşi petrecea timpul punându-şi întrebări şi… studiind mâini.

Pe măsură ce treceau zilele, îşi amintea din ce în ce mai rar de accident şi detaliile începeau să se estompeze. Poate că se împiedicase, într-adevăr, aşa cum insistase să-l asigure pe Marcus. Poate că ea era de vină.

Dar nu. Ar fi fost prea uşor. Iar pentru Raven nu fusese nimic uşor, de mult timp… cu excepţia clipelor când stătea acasă, muncea în magazin şi dădea reprezentaţii seara, în faţa familiei sale iubitoare, care o considera cea mai bună actriţă şi cântăreaţă din lume.

Dacă nu ar fi fost vorba de planurile tatii şi de siguranţa mamei – şi mai ales episodul neplăcut de la bancă – ar fi fost acolo, acum.

Ce trist că nimic nu mai era ca înainte. O soră se căsătorise, cealaltă îi va urma în curând exemplul.

Ce n-ar da să mai fie din nou copil, în vremurile acelea lipsite de griji, înainte să izbucnească războiul care adusese soldaţii yankei în Georgia, înainte ca fetele Chadwick să ştie că nu erau considerate de aceeaşi teapă cu nobilimea, înainte ca bărbaţii să pună ochii pe ele şi să o bântuie coşmarurile nopţii.

Ar fi fost de ajuns să se întoarcă în timp până vara trecută. Atunci nu sosise scrisoarea mamei şi Raven nu călătorise încă peste ocean şi nici nu-l cunoscuse pe conte.

Gândul acesta o făcu să tresară. Marcus Bannerman nu era mai important decât experienţele ei de la teatru şi nici mai apropiat de inima ei. Atunci de ce continua s-o obsedeze?

Îi era recunoscătoare că nu încercase s-o sărute din nou sau că nu-i mai făcuse avansuri. Era ca şi când accidentul ei o făcuse prea vulnerabilă. Dar acum, când se însănătoşise, o s-o ia de la început? În timp ce se gândea la această posibilitate, i se încorda pântecul şi i se accelera respiraţia. O înspăimânta nu ca posibil agresor, ci ca bărbat.

Când trăsura coti de pe drumul principal pe o cărare îngustă şi şerpuitoare, Raven zări pentru prima oară Beacon Hall.

Denumit astfel după cel mai important deal, cunoscut drept Ditch-ling Beacon, se înălţa pe o mică culme, înconjurat de arbuşti de conifere la bază. Cărămida roşie era acoperită parţial de viţă, iar cele

patru etaje ale casei se ridicau ca un vapor roşiatic dintr-o mare de frunziş verde.

O duzină de coşuri se înălţau şi mai sus, aruncând fumul în aerul curat. Ferestrele cu rame albe erau întunecate, ca nişte ochi reci, neprimitori.

În timp ce se apropiau de intrarea principală, se uită după stăpânul casei. Dar le aştepta un singur om, majordomul Frederick. Când se opri trăsura, scârţâind din încheieturi, servitorul coborî scările în grabă şi le deschise uşa. Mătuşile coborâră, ajutate de el, iar apoi îi oferi braţul lui Raven, pentru a o susţine.

— Nu, mulţumesc, nu este nevoie – zise ea, păşind pe pietriş şi sprijinindu-şi greutatea pe glezna bolnavă ca să-i dovedească. În afară de o uşoară nesiguranţă când făcea un pas greşit, se putea considera vindecată.

Cu excepţia amintirilor, întrebărilor şi coşmarurilor. Dar le păstra pentru sine.

Se uită spre faţada frontală.

— Pare mai nouă decât mi-am imaginat – îi zise ea lui Amy, care venise lângă ea.

— Acestea sunt domeniile familiei de două sute de ani, dar casa originală a ars până în temelii când al şaptelea conte s-a ameţit puţin şi a făcut un foc în sala mare. Şi erau destule grinzi de lemn ca să-i satisfacă piromania.

— A murit cineva?

— Nu, în mod miraculos. Însă el a decedat peste două săptămâni, când a căzut într-o fântână părăsită. Dumnezeu nu poate să-i protejeze la nesfârşit pe cei

slabi de minte.

Amy se întoarse să supravegheze descărcarea bagajelor, puse unele peste altele, pe măsură. Raven se gândi pentru o clipă cum o fi fiind oare să cunoşti atâtea detalii despre strămoşi Era de înţeles că mama nu dorise niciodată să discute despre familia care o alungase. Dar cu tata era altceva.

— Suntem în Lumea Nouă, fetiţo, şi am lăsat totul în urmă – îi spusese el când îi pusese unele întrebări.

Şi se mulţumise cu această explicaţie, în Georgia.

Dar acum era în Anglia, unde trecutul părea la fel de important ca prezentul. Poate că Irene ştia câte ceva despre clanul Chadwick şi Pickering. Poate că va reuşi s-o convingă să vorbească.

Se uită la femeia care se aplecase asupra lăzii cu preţioasele ei cărţi, spunându-i lui Hammond să le ducă imediat în camera ei. Dacă o s-o găsească vreodată în toane bune, o s-o întrebe.

Dar ştia că era o posibilitate destul de ipotetică.

Ajunseseră la jumătatea scărilor, când răsună un lătrat. Se întoarseră cu toţii în direcţia de unde venea.

— Albert – murmură Frederick –, ce l-o fi apucat oare pe animalul ăla?

Chiar că era un animal, se gândi Raven, ţinând cont de lătratul lui profund.

Albert, care semăna mai mult cu un ponei decât cu un câine, apăru de după colţ şi veni după ei, pe aleea cu pietriş. Ei? în ogar, remarcă Raven, cu urechi care fâlfâie pe lângă capul mare cât valiza ei.

— Albert – îi porunci Frederick – opreşte-te!

Dar animalul continuă să alerge în linie dreaptă după noii veniţi, urcând scările şi oprindu-se dinaintea înspăimântatei mătuşi Cordelia. Şi, în momentul acela, sprijinindu-se pe picioarele din spate, îşi puse labele pe umerii femeii şi începu să-i lingă obrajii.

Raven se repezi s-o susţină, iar Frederick apucă câinele de zgardă, în timp ce mătuşa Cordelia ţipa îngrozită. Hammond rămase nemişcat lângă mătuşa Irene, cu lada de cărţi pe un umăr. Amy o ajută pe Raven, care avu impresia că zăreşte o sclipire amuzată în ochii tinerei.

După ce ogarul fu îndepărtat, Amy îşi întrebă mătuşa:

— Te simţi bine?

Cordelia îşi aranjă boneta.

— Vai de mine, cred că ar trebui să mă spăl pe faţă…

— Probabil că ai încurajat câinele în vreun fel – zise Irene.

— Mătuşă Irene – protestă Amy, ştergând urmele de labe de pe mantia neagră a Cordeliei.

— Spun ceea ce gândim cu toţii.

Raven se uită la Albert. Stătea pe alee, ţinut ferm de Frederick, cu limba lui uriaşă atârnându-i peste un şir de molari bonţi şi o privea fix pe mătuşa Cordelia. Capul lui ajungea la talia majordomului şi părea să aibă suficientă piele strânsă în jurul urechilor şi gâtului ca să acopere o haită de câini.

Cordelia evită să-l privească.

— Albert a fost dăruit de moşierul Clifton – ne

explică Frederick. Şi nu ştim încă ce toane are.

— Atunci, poate că ar trebui să-l dăm înapoi – zise Amy tăioasă, cu o iritare pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Dar înălţimea Sa s-a ataşat de animal, domnişoară Amy – spuse Frederick.

— Da, mă rog – zise Amy, ridicând din umeri, ca şi când nu ar mai fi interesat-o acest subiect.

— Hammond, leagă câinele în spatele casei – îi porunci Frederick.

Lacheul se supuse, arătându-şi făţiş nemulţumirea, iar femeile intrară în Beacon Hall, cu excepţia lui Irene, care spusese că trebuie să ia ceva, aşa că o lăsară să-şi păzească lada cu cărţi.

Când Raven păşi în salonul mare, aflat imediat la intrare, simţi mirosul de mucegai care nu dispăruse în cele două zile cât aerisiseră casa. Uşi închise se succedau, din loc în loc, de-a lungul pereţilor lambrisaţi, de o parte şi de alta a plăcilor de marmură. Şi, în spatele camerei, o scară în spirală ducea la etajele superioare. Deasupra atârna un candelabru uriaş, cum nu mai văzuse, cu ciucuri strălucitori de cristal şi două sute de lumânări care aşteptau să fie aprinse.

— Această casă s-a închis de când unchiul Philip s-a recăsătorit şi şi-a dus tânăra mireasă la Londra – zise Amy. Nu prea îi plăcea viaţa la ţară.

— Dar ţie îţi place – zise Raven.

Cele două femei se uitară una la alta pentru o clipă. Amy îşi feri prima privirile.

— Îmi plăcea – spuse ea şi apoi se îndreptă spre

camerista ei, Nancy, care stătea lângă scări.

Se deschise o uşă în dreapta şi o intendentă roşie la faţă, într-o rochie pastelată de bumbac, cu un şorţ pe deasupra, se grăbi să întâmpine noii veniţi.

Făcu o plecăciune şi îşi băgă sub bonetă o şuviţă de păr grizonant.

— Îmi pare rău că am pierdut sosirea dumneavoastră, domnişoară Bannerman – spuse ea înspre Raven. Vă rog să mă credeţi că este foarte greu să găseşti o nouă bucătăreasă.

Frederick îşi drese glasul în spatele lor.

— Dânsa este domnişoara Bannerman – zise el, arătând spre Amy.

Femeia se făcu şi mai roşie la faţă, în timp ce Frederick o prezenta.

— Doamna Reardon este menajera noastră. Altă contribuţie a moşierului Clifton.

Vorbise ca şi când femeia ar fi fost la acelaşi nivel cu câinele.

— Moşierul a fost ocupat în ultimele două zile, nu-i aşa? – întrebă Amy.

— El şi doamna Clifton au fost prezenţi zilnic la Beacon Hall.

— Fiica lor tot nu s-a măritat, nu?

Frederick pufni în loc să răspundă.

— Şi bucătăreasa a fost angajată tot la sugestia lui?

— Cred că înălţimea Sa a angajat una din nevestele de fermieri.

— Şi este o femeie foarte dificilă – interveni

doamna Reardon.

— Ajunge – zise Frederick, trimiţând menajera înapoi, pe uşa pe unde venise.

Raven n-o învinuia că o luase la fugă. Dacă majordomul i-ar fi vorbit ei în felul acesta, ar fi alergat pe scări uitând de glezna ei şubredă.

Cele patru femei porniră spre scări, unde le aştepta Nancy.

Camerista făcu o plecăciune, strângând în mâini colţurile şorţului alb.

— Camerele este gata. Toate la etajul al doilea. Este apă pentru cine vrea să facă baie.

Irene strâmbă din nas.

— *Pentru aceia care vor să facă baie* – murmură ea şi apoi ridică din umeri. Degeaba, tot nu pricepe!

Raven urcă scările, care păreau să ducă până la cer. Oare dacă va sta în capătul lor o să creadă că duc în iad?

Se cutremură. N-avea rost să se gândească la accident, însă trebuia să fie prudentă.

— Câte dormitoare are această casă? – întrebă ea.

— Şaptesprezece – zise Amy. Fără să socotim camerele servitorilor, bineînţeles. Cam puţin pentru reşedinţa unui. conte, dar o să ne descurcăm.

Raven se gândi la cele patru camere din Savannah, care i se păreau atât de confortabile.

— Da, sunt sigură.

Sus, constată că încăperea ei era mai mare decât cea de la Stafford House, patul avea baldachin, şifonierul era mai spaţios şi, în loc de o fereastră, erau

două, iar între ele, un mic balansoar şi un taburet pentru picioare. Era, de asemenea, o a doua cameră pentru baie, cu o cadă plină pe jumătate cu apă parfumată cu lavandă.

Însă, oricât de mult ar fi dorit să-şi spele murdăria de pe drum, îşi concentră mai întâi atenţia asupra ferestrelor. Dădeau în spatele casei, spre nişte ţarcuri lângă un grajd, iar mai departe se întindeau nişte dealuri care se terminau cu o dumbravă de stejari englezeşti.

Marcus nu se vedea pe nicăieri.

Deschise fereastra să lase să pătrundă soarele iernii. Era destul de cald, hotărî ea, ca să facă o plimbare fără să-şi pună pelerina groasă. Ar fi prima ei ieşire după…

Se opri. După accident. Dacă se gândea că asta fusese, îi venea mai uşor.

Scoţându-şi o rochie verde, din lână, se spălă şi se îmbrăcă în grabă. Îşi pieptănă părul şi se gândi să-l lase liber. Nu era nimeni afară când coborî scările şi ieşi pe uşa principală. Inspiră adânc aerul curat de ţară. Ce minunat era să fii singură, afară. Nu ştia unde se ascunsese Marcus şi nici nu se întreba de ce nu se deranjase să le întâmpine. Oricum, nu era treaba ei să afle cu ce se îndeletnicea.

Se duse în spatele casei, în direcţia grajdului. N-avea cum să dea de el acolo. Un nobil conte nu avea ce căuta în asemenea locuri, decât dacă se pregătea să încalece un armăsar ca să pornească la galop peste coline. Poate că asta şi făcea acum sau îl vizita pe

îndatoritorul moşier.

Ca să nu mai pomenim de fiica necăsătorită a moşierului, a cărei existentă părea s-o fi iritat pe Amy.

Dar nu şi pe Raven. Oriunde ar fi fost Marcus, considera că pe ea nu trebuia s-o privească. Însă i-ar fi plăcut şi ei să se plimbe călare.

Tata avusese grijă ca fetele lui să ia lecţii de călărie. Şi moşteniseră de la el gustul de a galopa în mare viteză.

Dar nu azi, bineînţeles. Mama o învăţase că era politicos să aştepte până când i se oferea un cal ca să se plimbe. Totuşi, ar putea vedea ce animale erau disponibile.

Când ajunse în uşa deschisă a grajdului, ştiţi că Marcus se afla înăuntru. Nu-l vedea şi nici nu-l auzea, dar ştia, fără să-şi explice cum sau de ce.

O lampă atârna de o grindă, în spatele grajdului; în rest, totul era cufundat în beznă. În boxe, la dreapta ei, de-abia zărea cei doi murgi care fuseseră înhămaţi la trăsura lor; în stânga, doi cai nechezară când trecu pe lângă ei. Strângându-şi braţele în jurul ei, să se apere de frig, se îndreptă spre lumină.

Un glas de bariton o făcu să tresară. Nu-l mai auzise niciodată cântând pe conte, dar era clar vocea lui. Şi fredona un cântec de leagăn! Era atât de surprinsă, ca şi când l-ar fi văzut atârnând gol de grinzi.

Cuvintele cântecului erau greu de înţeles…

ceva în legătură cu mere, leagăne şi copilaşi cu obrajii rozalii. Dar tonul o mirase cel mai mult. Era

blând, adânc, neşovăitor. O cuprinse căldura şi îşi încetini pasul, ca să n-o vadă şi să se întrerupă.

Îl găsi într-o mică boxă, în spatele grajdului, sub lampă, cu spatele sprijinit de peretele din scândură aspră. Lumina pâlpâia pe faţa lui ţepoasă, scoţându-i in evidență pometii obrajilor şi bărbia proeminentă. Fără haină, cu cămaşa deschisă la gât şi cu mânecile suflecate până la cot, stătea pe un taburet şi hrănea un miel mic şi negru cu o sticlă cu lapte.

Avea un aer copilăros, ca atunci când îl întâlnise prima oară pe scena teatrului. Dar şi viril, atât de viril cum nu-l mai văzuse vreodată. I se opri respiraţia. Ar fi vrut să stea acolo la nesfârşit şi să contemple scena.

Îşi înălţă privirile spre ea, ca şi când l-ar fi strigat. Pe moment, rămaseră tăcuţi. Raven se temea să nu-i audă bătăile inimii.

— Am sosit – reuşi ea să spună, în cele din urmă.

Ce prostie. Dar nu putea rosti decât ce era evident. Senzaţiile care o frământau erau prea personale – prea neliniştitoare – ca să le pună în cuvinte.

— Da – zise el, râzând blând. M-ai prins făcând pe păstorul.

— Îţi stă bine.

O forţă invizibilă o împingea spre el. Îngenunche lângă taburet şi privi mielul care sugea din sticlă.

— Sophie este orfană – zise el.

— Sophie?!

Ridică din umeri.

— Am avut odată o dădacă pe care o chema aşa –

îi explică Marcus. A rezistat şase luni.

— De ce numai atât?

— Potrivit standardelor Bannerman, a rezistat foarte mult. Din păcate, am schimbat multe guvernante.

— Eşti dur cu femeile, nu-i aşa?

— Nu cu toate.

Privirile lor se întâlniră din nou. Roşie la faţă, Raven îşi concentra atenţia asupra mielului.

— A terminat.

Marcus trase tetina din gura animalului, iar Sophie protestă behăind.

Apoi ridică mielul în picioare. Se clătină nesigur şi apoi se îndreptă spre o căpiţă de paie din colţ, se făcu ghem şi adormi imediat. Totul se desfăşurase numai într-un minut. Raven oftă, invidioasă pe atâta inocenţă.

Simţea că Marcus o privea. Îşi ridică încet ochii. La lumina lămpii, ochii săi albaştri se întunecaseră. Şi nu se vedea nicio urmă de ironie în adâncurile lor. Ci doar o căldură, atât de pătrunzătoare încât trebui să-şi ferească privirile.

Ce proastă era că rămăsese îngenuncheată lângă el, observând din colţul ochiului firele blonde de pe gât, cămaşa albă pe pieptul lui lat, pantalonii strânşi pe abdomen şi coapse. Dacă l-ar fi atins, ştia că trupul lui va fi tare ca pământul pe care stătea.

Încercă să se ridice. Dar îi puse o mână pe braţ, cu un gest blând, şi o ţinu în loc.

Îi atinse părul despletit.

— Moale ca blana mielului, Pasăre Cântătoare. Ar

trebui să-l porţi mai des aşa.

Se uita fix la gâtul lui. După numai două zile la ţară, pielea sa părea mai bronzată, iar muşchii mai puternici şi mai încordaţi, ca şi când ar fi muncit din greu.

— Nu se compară cu oraşul – zise ea. Aerul de ţară mă umple de neastâmpăr.

— Şi pe mine la fel.

Îi mângâie bărbia.

— Tăietura s-a vindecat. Nu văd nici urmă de cicatrice.

— Tu cum ai căpătat-o pe a ta?

Bărbatul rânji, iar Raven tresări, speriată.

— Aş vrea să pot spune că am căpătat-o într-o bătălie nobilă. Dar, în realitate, s-a întâmplat în timpul unei năbădăioase lecţii de scrimă cu Daniel.

— Eu îmi imaginasem un soţ furios, sosit acasă pe neaşteptate.

— Dacă ţi-aş spune că un asemenea lucru ar fi imposibil, te-ai gândi doar că nu sunt atât de prost să mă las prins şi că ştiu să apreciez mai bine timpul.

Se lua întotdeauna peste picior, îşi spuse ea. Şi o ispitea dincolo de limitele reţinerii ei autoimpuse.

Îi privi buzele. Ce ispititoare erau… Marcus îşi aplecă fruntea spre ea. Închise ochii când se apropie şi îşi puse mâinile pe coapsele lui. Erau tari ca pământul, aşa cum îşi imaginase.

Îl auzi respirând adânc. Inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce degetele lui îi pipăiau gulerul înalt al rochiei.

De-abia simţise sărutul lui, când auziră mare hărmălaie în curtea de lângă grajd. Se desprinse de el, în vacarmul de ţipete şi lătrături.

— Mătuşa Cordelia – murmură ea.

— Fir-ar să fie – zise Marcus.

Se ridică în picioare şi o luă la fugă; urmată de Marcus, până ajunse afară.

Amy veni şi ea în grabă, trecând de o mică magazie, dincolo de grajd. Urmărea un bărbat cărunt, cu piept lat, care, la rândul lui, alerga după copoiul Albert.

Câinele se opri la uşa hambarului şi scoase un urlet care putea trezi mai mult ca sigur un miel adormit.

Amy depăşi străinul, cu Raven şi Marcus pe urmele ei, şi porunci câinelui să se potolească.

Albert o privi cu ochi trişti şi amuţi, în mod surprinzător. Ghemuindu-se lângă uşa închisă, se holba la mâner, ca şi când s-ar fi pregătit să-l ia între dinţii lui formidabili şi să intre în hambar.

— Ce dracu’ se petrece aici? – întrebă Marcus.

Amy se uită spre fratele ei.

— Javra asta a încolţit-o pe mătuşa Cordelia înăuntru.

— De ce? Nu-mi imaginez că a aţâţat bruta.

— Nu voit. Ea şi cu mine am făcut o experienţă, ca să vedem de ce a fost atacată de câine, de îndată ce a ajuns aici. Şi experienţa a fost încununată de succes.

— Nu şi pentru Cordelia – zise Marcus. Trebuie să-i dăm drumul. Hambarul este plin cu un îngrăşământ

chimic, foarte neplăcut chiar şi în aer liber.

— Dar numai după ce Albert va fi legat undeva – zise Amy. Fiindcă are sticla la ea.

Mângâie straturile de piele de după urechile câinelui.

— Sunt convinsă că moşierul ţi-a dat un bun câine de vânătoare, frate dragă, dar are o meteahnă. Îi place ginul.

Capitolul 12

Raven nu-şi imagina că fusese câţ pe ce să facă dragoste pe podeaua grajdului. Iar Marcus îşi propuse să-i spună cu prima ocazie când vor rămâne singuri.

La câteva ore după întâlnirea lor, închis în biblioteca de la Beacon Hall, o vedea încă îngenuncheată lângă el, cu faţa ei încântătoare încadrată de un nor de păr negru, cu pielea ei tuciurie netedă ca satinul în lumina lămpii. Ochii aceia superbi sclipiseră de plăcere când priviseră mielul şi apoi se întorseseră asupra lui.

Portretele ei ar împodobi cele mai rafinate saloane.

Dar şi mai bine ar fi să-i împrăştie părul pe un pat de paie, cu faţa spre el şi cu ochii arzând de pasiunea care i-o deşteptase. Marcus se excită gândindu-se doar ce ar face… ce ar fi trebuit să facă… ce era cât pe ce să facă.

Clătină din cap, dezgustat de faptul că sărutul lor fusese întrerupt exact când începuse s-o guste. Obiectul dorinţei lui – singura femeie pe care o dorise

cu adevărat de când apăruse din umbrele scenei, la Lyceum – fusese salvată de un câine pasionat de gin.

Marcus se opri. A fost salvată sau, mai bine zis, întreruptă. Nu era sigur.

Indiferent cum se exprima, Albert şi goana lui după mătuşa Cordelia modificaseră succesiunea naturală a evenimentelor. Fusese o situaţie demnă de o farsă de cabaret.

Îi întrerupea mereu cineva. Marcus nu era obişnuit să fie stresat de atâtea ori. Şi nici nu avea obiceiul să-şi piardă firea şi stăpânirea de sine. Dar, când se apropia de ea era cu totul altfel. Raven Chadwick. Pasărea Cântătoare. Nu făcuse *niciodată* curte unor femei cu porecle.

La început intenţionase numai s-o tachineze, să-i amintească de scurta ei carieră de cântăreaţă, dar apoi căpătase altă nuanţă. Ar putea s-o numească *Afecţiune*, doar că el nu era un om afectuos. Femeile îl caracterizau drept desfrânat, dar niciuna nu afirmase vreodată că ar fi iubitor. şi nici nu se arătaseră interesate de această calitate. Erau preocupate mai mult de generozitatea lui.

În momentul acesta, obiectul pasiunii lui desfrânate dormea într-o cameră, la două etaje mai sus. Amy şi mătuşile se odihneau de asemenea, mai mult ca sigur. Prima lor seară la ţară fusese liniştită. Se retrăseseră devreme şi-l lăsaseră pe Marcus cu gândurile lui. Şi cu grijile lui, care depăşeau prezenţa musafirei de peste ocean.

Se uită la hârtiile de pe birou şi se gândi la

multitudinea de probleme pe care le ridicau. În Anglia erau vremuri grele, peste tot, dar mai ales în sud. Importul de seminţe şi carne de vacă din Statele Unite, neperturbat de afurisitele de ploi, scădea preţul produselor britanice. Totul, începând cu brânza şi carnea, putea fi transportat în noile camere frigorifice de pe vapoare.

Carnea de vacă în cutii de conserve – o aberaţie, după părerea lui Marcus –, distrugea de asemenea piaţa, o piaţă de care Sussex-ul avea atâta nevoie.

Îl cuprinse dezamăgirea. Stătuse, ca şi acum, cu orele, la Stafford, cufundat în note de plată şi rapoarte. Predecesorul său fusese un om de afaceri lipsit de înţelepciune, care tocase mare parte din averea familiei în fabricile de bumbac din Lancashire, în timpul Războiului de Secesiune. Dar, blocadele comerciale trimiseseră baloturile de bumbac în porturile sudice şi fabricile dăduseră faliment.

Prima Lady Stafford fusese o femeie grijulie, dar a doua sporise datoriile familiei într-o măsură îngrijorătoare. Răposatul Lord Stafford considerase probabil că, în felul acesta, îşi cumpăra moştenitorul pe care ar fi trebuit să i-l dea. Dar îşi aruncase banii în zadar.

Marcus regreta că femeia nu-i dăruise unchiului ei nişte tripleţi. În felul acesta, unul dintre ei ar fi preluat apăsătorul titlu de conte.

Treptat, reuşise să stabilizeze datoriile la un nivel acceptabil. Dacă ar reuşi să oprească risipa surorii sale… Nu-i putea refuza nimic şi ea ştia asta – cu

excepţia singurului lucru pe care şi-l dorea mai mult decât orice. Îi cerea imposibilul. Aşa că o lăsa să ducă o viaţă îndestulată.

Sperase că întoarcerea lui Daniel Lindsay din India îi va reaminti de zilele fericite pe care le cunoscuse în Sussex, dar nu făcuseră altceva decât să redeştepte animozitatea dintre ei. Şi, de atunci, cheltuia parcă mai mult decât oricând.

Câteodată, Marcus era nevoit să joace cărţi sau să parieze la curse, ca să-i plătească extravaganţele, dar asta se întâmpla în oraş, unde era mai sigur de el. Proprietăţile de la ţară reprezentau altă problemă. Aici, era de muncă. Muncă grea, fizică – şi trebuiau făcute unele schimbări.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru Frederick.

— Domnul Seed, milord.

Marcus încuviinţă din cap şi apoi se rezemă de spătarul scaunului, aşteptând să apară arendaşul de la Beacon Hall. Zece mii de acri de pământ se aflau deocamdată sub controlul lui.

Graham Seed apăru, cu pălăria în mână. Era un bărbat mic, uscăţiv, în jur de patruzeci de ani, cu păr castaniu, rar, cu ochi mici, căprui, şi cu o piele roşie, care îl făcea să semene cu o insectă. Dar cea mai curioasă caracteristică din toate era absenţa completă a sprâncenelor. Înaintă, cu umerii încovoiaţi sub costumul care-i venea prost, ca şi când ar fi fost plin de respect faţă de stăpânul său. Însă Marcus nu era impresionat.

— Ia loc, domnule Seed – zise el.

Seed îşi învârti pălăria în mâini.

— Dacă nu vă supăraţi, înălţimea Voastră, aş prefera să stau în picioare.

— Dar ar trebui totuşi să iei loc, pentru că discuţia noastră o să dureze.

Seed clipi din ochi de două ori şi apoi se aşează pe unul din scaunele cu spătar înalt din faţa biroului, cu pălăria pe genunchi.

Marcus se uită la teancul de facturi şi bonuri răspândite în jurul lui şi apoi îi aruncă o privire rece administratorului.

— Aceste acte datează de mulţi ani, de dinainte să te angajeze unchiul meu, dar sunt câteva din ultimele douăsprezece luni.

Seed îşi drese glasul.

— Eu sunt un ţăran, înălţimea Voastră. Îmi fac socotelile în cap, nu pe hârtie.

— O practică acceptabilă, dacă lucrezi numai pentru tine.

Seed se încordă.

— Răposatul conte nu s-a plâns niciodată.

— Şi nu ar fi trebuit să mă plâng nici eu, nu-i aşa?

— Scuzaţi-mă, înălţimea Voastră, dar dumneavoastră nu sunteţi ţăran.

Îşi ridică mâinile, ca şi când ar fi vrut să se scuze.

— Sigur, nu-i vina dumneavoastră. Este nevoie de tot felul de oameni.

— Poate nu chiar de toţi – zise Marcus. Dar continuă, te rog.

Seed se fâțâi pe scaun.

— Poate Lordul Stafford ar vrea să-mi spună ce anume îl preocupă.

— Cu plăcere, domnule Seed. Ieri şi azi dimineaţă am vizitat proprietatea. Chiriaşii locuiesc în nişte coteţe care nu ar fi potrivite nici măcar pentru porci.

Seed ridică din umeri.

— Unii oameni nu sunt în stare să se îngrijească. Au un pământ bun, pe care ar putea să-l muncească…

— Şi de care nici nu s-au prea atins – zise Marcus, vădit enervat. Se pare că însămânţarea de primăvară va fi târzie anul acesta.

— A plouat mult, înălţimea Voastră, după cum ştiţi. A transformat Sussex-ul într-o mlaştină.

— În zonele joase probabil că aşa este. Dar câmpurile familiei Stafford sunt binecuvântate mai mult cu porţiuni înalte, cu pante abrupte, pe scurgere.

Seed îl privi cu ochii mari de uimire, ca şi când s-ar fi mirat că stăpânul său ştia atât de multe. Marcus era sigur că ar fi ridicat din sprâncene dacă le-ar fi avut.

Arendaşul n-ar fi trebuit să se bazeze pe ignoranţa lui Marcus. Crescuse pe o proprietate învecinată, pământul tatălui său; pe care îl moştenise de mult şi îl neglijase ruşinos în anii petrecuţi în petreceri şi desfrânare. Moşierul Clifton îl concesionase acum, adăugându-l terenurilor sale întinse, atât de bine îngrijite. Şi tot el îi scrisese să-l înştiinţeze despre starea deplorabilă a proprietăţii Stafford.

— Care este situaţia cu îngrăşământul pe care te-am autorizat să-l cumperi? – întrebă Marcus. N-am găsit nicăieri, nicio factură.

— Pot să vă aduc actele imediat. A fost distribuit chiriaşilor, aşa cum aţi poruncit în scrisoare. Dar n-aş putea spune ce au făcut cu el.

— Şi noul plug pe bază de abur”? L-au vândut şi pe ăsta?

— Ar fi în stare să-şi vândă şi copiii, dacă i-ar cumpăra cineva. Sunt nişte oameni proşti, dacă îmi permiteţi să spun. Habar nu aveau la ce folosea. Aş paria cu comisionul meu că l-au vândut pentru o halbă sau două de bere la cârciuma din Ditchling. Nu cred să recunoască, dar vă asigur că o să mă străduiesc să aflu adevărul.

— Chiriaşii aceştia îţi oferă o scuză convenabilă, nu-i aşa?

— Poftim, înălţimea Voastră?!

— Dacă terenurile nu sunt însămânţate şi îngrijite, dăm vina pe sufletele lor amărâte, a căror existenţă depinde de recoltele bune.

— Sunt nişte păsări care-şi murdăresc propriile cuiburi. Vă rog să mă credeţi – pufni Seed.

Nu părea deloc să fi înţeles sarcasmul lui Marcus.

— Azi-dimineaţă am angajat-o pe soţia unuia din ei, ca bucătăreasă.

— La Beacon Hall?

— Da. De ce, te surprinde?

— Nu sunt oameni de încredere. Mai bine fiţi atent, înălţimea Voastră. Este în stare să scuipe în friptură dacă nu-i supravegheată.

— Ştii pe cine am angajat?

— Nu contează cum o cheamă. Toate sunt la fel.

N-avea rost să spulbere prejudecăţile arendaşului, aşa că schimbă subiectul.

— Azi după-amiază am găsit un miel tânăr, de la ţâţa maică-sii, atât de slăbit că de-abia mergea. Avem chiar atât de multe animale încât să ne permitem să sacrificăm un mieluşel?

— Câţiva băieţi de fermieri se ocupă să ducă turma la păscut dimineaţa şi să o aducă noaptea.

— Iarba verde nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Avea nevoie de lapte.

— S-o fi pierdut pe proprietatea imensă a înălţimii Voastre. Şi avem destui miei orfani după ce au fătat oile, iarna asta.

— Slabă consolare pentru bietul miel.

— Înălţimea Voastră are inimă de orăşean. Noi, la ţară, suntem obişnuiţi cu pierderile. Totuşi, o să vorbesc cu Quirke.

— Ah, da, Arthur Quirke.

Marcus îşi aminti de administrator: o brută, în jur de douăzeci şi opt de ani. Fusese prezent când o salvaseră pe mătuşa Cordelia.

— Şi ce o să-l pui să facă, mă rog? – întrebă Marcus.

— Să-i pedepsească pe băieţii care au lăsat mielul să scape.

— Cu bâtul, fără îndoială.

— Quirke are metodele lui.

— Sunt convins.

Marcus se înfurie.

— Nu permit să pedepsească copiii în felul acesta.

Ai înţeles?

Seed era gata să protesteze.

— Dacă aşa doreşte înălţimea Voastră…

— Da, aşa doreşte.

Marcus se simţi obosit.

— Am discutat destul, domnule Seed. Îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Era cât se poate de evident că interviul se terminase.

Seed se ridică, îşi răsuci pălăria şi mormăi ceva despre plăcerea de a-l avea în sfârşit pe conte la moşie. Se cocoşase umil, în timp ce se retrăgea spre uşă, ca şi când ar fi plecat din sala tronului.

— Domnule Seed – zise Marcus oprindu-l, înainte să iasă. Facturile pentru îngrăşământ. Cred că era sulfat de amoniu, amestecat cu bălegar… Aş vrea să primesc actele până mâine, la ora unu.

— Dar, înălţimea Voastră…

— Până la ora unu! Şi nu uita de plugul cu aburi. Sunt convins că vei face toate eforturile să-mi îndeplineşti cerinţele.

În liniştea care se lăsă după plecarea arendaşului, Marcus îşi turnă un pahar cu brandy şi se duse să se aşeze lângă foc. Rămase să se gândească mult timp după ce golise paharul. Seed şi Quirke alcătuiau o pereche oribilă, dar cunoşteau pământul şi muncile agricole cu care el de-abia începea să se familiarizeze.

Cu oamenii aveau mai multe probleme. Cu oamenii şi cu mieii orfani.

Va trebui să-i ţină până când va deprinde

meşteşugul vieţii la ţară. Şi va avea grijă să se asigure că – oare cum se exprimase Seed – nu scuipă în friptură.

Avea atâtea pe cap. În timp ce urca scările spre dormitorul său, gândurile sale se concentrau asupra unei singure persoane. Se zărea lumină pe sub uşa ei.

Bătu o dată, de două ori, ascultând foşnetul din cameră şi întrebarea şoptită:

— Cine este?

— Marcus. Vreau să te întreb ceva.

— Este târziu.

— O singură întrebare. Atâta tot, îţi promit.

Uşa se deschise încet şi o pereche de ochi negri scrutară suspicioşi holul.

— Oare toţi nobilii obişnuiesc să bântuie noaptea şi să hărţuiască femeile singure? – îl întrebă Raven.

Marcus constată că zâmbea, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult.

— Întotdeauna. Face parte din educaţia noastră.

— Ce fel de educaţie?

— De ticăloşi şi şacali, ce altceva? Uneori, ne îmbătăm şi spargem uşa.

— Îmi imaginez că, uneori, te alegi cu un glonte…

— Riscurile nobilimii, ce să-i faci?!

Amuţi. Era foarte plăcut s-o priveşti pe Raven, chiar şi când avea părul strâns în coade şi era îmbrăcată în cămaşă albă, care o acoperea din cap până-n picioare. Ce dulce tortură s-o vadă aşa.

Ar fi fost în stare să stea aici toată noaptea.

— Ai spus, o singură întrebare…

— Da, sigur. Ştii să călăreşti?

— Da, bineînţeles – zise ea, înălţând din sprâncene.

Îi plăceau răspunsurile directe. Iar acum îi plăcea absolut totul la ea.

— Aş vrea să te invit la o plimbare matinală, dar am promis să pun o singură întrebare. Aşa că iartă-mă dacă o să-mi exprim rugămintea sub formă de ordin. Dacă te simţi destul de sigură pe glezna ta, ne întâlnim la grajduri de îndată ce răsare soarele mâine. Îmbracă-te bine. Va fi rece.

Se apropie de uşă, cu braţul sub cap.

— Şi încă un ordin. Adică, ba nu, ia-o drept o sugestie. Dacă nu vrei să ai pe cineva lângă tine peste noapte, ar trebui să dispari din faţa mea. Sunt un om slab, după cum ai observat.

Raven închise uşa atât de repede, încât fu cât pe ce să-i prindă nasul.

— Ne vedem mâine dimineaţă, Pasăre Cântătoare – murmură el.

Cu inima uşoară, se întoarse la timp să vadă câteva uşi închizându-se discret. Mătuşile îi ascultaseră şi îi urmăriseră. Intenţionau să-l supravegheze fără să le-o ceară nimeni?! Pe Mătuşa Cordelia o credea capabilă, dar nu şi pe Irene.

Amy cel puţin nu se deranjase să se ferească. Stătea îndrăzneaţă în pragul camerei sale, îmbrăcată într-o cămaşă roz, învelită într-un şal, cu părul ei blond atârnându-i liber pe umerii firavi.

Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Şi părea furioasă.

— Nu eşti în stare să te ţii departe de ea, nu-i aşa?

— Du-te la culcare, Amy – spuse el.

— Nu încă. Vreau să-ţi pun o întrebare – zise ea, în bătaie de joc. Nu te-ai culcat încă cu ea? Sau vrei s-o faci mâine?

— Sunt două întrebări – spuse el, încordat.

— Am minţit. Este un obicei pe care l-am învăţat de la fratele meu.

Se holbară unul la altul, duşmănoşi. Pe Marcus îl cuprinse brusc oboseala.

— Este târziu. Mă duc la culcare.

Se întoarse spre ea.

— Ce-ar fi s-o luăm pe musafira noastră la Paris? Sunt sigură că o să găsească lucruri interesante acolo.

O înfruntă din nou.

— Mă duc acolo pentru afaceri.

— Nu mai spune.

Ochii ei albaştri se umplură de lacrimi. Marcus ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o asigure că durerile trecutului vor dispărea. Dar nu l-ar crede. Şi ar avea dreptate.

— Amy – zise el, apropiindu-se.

Ridică mâna să-l alunge.

— Poartă-te frumos cu ea, Marcus. Şi, mai ales, fii cinstit. Nu ştiu toată povestea ei, dar i s-a întâmplat ceva. Un lucru pe care nu-l poate uita.

Apoi, zâmbi amar.

— Presupui că ar putea fi asemănător cu ce mi s-a întâmplat mie?

Înainte să-i răspundă, intră în cameră şi închise

uşa. Pe urmă auzi cheia răsucindu-se în broască.

Rămase pentru o clipă în holul întunecat, uitându-se la dormitoarele închise. În fiecare din ele se afla câte o femeie cu secretele şi problemele ei. Şi, deocamdată, depindeau toate de el.

Într-un fel, îl înţelegea pe tatăl său. Deviza lui John Bannerman fusese „Trăieşte-ţi viaţa cum vrei şi lasă-i pe ceilalţi să-şi poarte singuri de grijă”.

Marcus ar trebui să facă la fel. Graham Seed să se ocupe în continuare de moşie, ca şi până atunci, furând cât mai mult, fără îndoială. Iar, la Londra, avocaţii familiei i-ar găsi oricând un administrator asemănător pentru Stafford House.

Când s-ar termina banii, ar vinde tot ce era de valoare, apoi ce era de mai puţină valoare, până se termina tot. Apoi, Amy va fi obligată să-şi găsească un soţ.

Mătuşile reprezentau o problemă mai dificilă. Cordelia ar fi o guvernantă bună; ar trebui să renunţe la gin, bineînţeles, dar toţi vor trebui să se sacrifice. Iar mătuşa Irene s-ar putea angaja ca profesoară de geografie, un domeniu în care devenise expertă până acum, mai mult ca sigur. Şi Raven s-ar întoarce acasă, în timp ce se dezbrăca şi se băga în pat, constată că acest ultim gând îl deranja cel mai mult.

Capitolul 13

Dimineaţa era într-adevăr rece, aşa cum prezisese Marcus. Lui Raven, care era obişnuită cu căldura din

Savannah, i se părea chiar friguroasă.

Dar sângele neamului Chadwick îi dădea curaj, aşa că, în lumina slabă a zorilor de martie, apăru la grajduri într-un costum albastru de călărie, împrumutat de la Amy, şi în mantia ei neagră.

Camerista Nancy, care o ajutase să se îmbrace, nu prea o încurajase.

— Trebuie să vă feriţi de multe lucruri afară – îi spusese ea, destul de ameninţător, se gândi Raven, dar pusese atitudinea fetei pe seama dispreţului ei pentru viaţa la ţară.

Sigur, trebuia să se ferească de unele lucruri, ca de exemplu de Marcus, când nu mai era nimeni în preajmă. Dar era o zi rece şi vor fi în aer liber. Nu putea decât să-i vorbească şi să călărească împreună.

Ca o protecţie împotriva elementelor naturii, mătuşa Cordelia îi dăduse o apărătoare pentru urechi, cam demodată, dar bună de purtat sub pălăria albastră, la fel ca şi şalul gros de lână al lui Irene, înfăşurat în jurul gâtului. Şi, înarmată cu cizme şi mănuşi, era bine echipată, ca pentru o expediţie la Polul Nord.

Marcus îi spusese acelaşi lucru când o întâlni în uşa grajdului.

Căldura din ochii lui îi îndulcea însă vorbele.

Spre deosebire de ea, era îmbrăcat într-un costum de călărie de culoarea ciocolatei, apărându-se de vremea rea numai cu un chipiu, mănuşi şi fular alb de lână, care contrasta cu pielea lui bronzată.

Oare omul acesta nu se murdărea niciodată… nu

se mototolea… nu purta haine care să nu i se potrivească?!

N-o să se obişnuiască niciodată cu statura lui virilă, cu felul în care reuşea să arate, chipeş şi înţelept în acelaşi timp. I se încordă stomacul şi uită de frig.

— Aş vrea să te văd călărind printr-o mlaştină din Georgia, în august – zise ea. Mă întreb cu ce te-ai îmbrăca.

Ridică din umeri inocent.

— Probabil că nu m-aş îmbrăca…

Raven şi-l imagină călărind gol prin pădure – cu braţele şi picioarele bronzate, acoperite de puful lui blond, cu muşchii încordaţi pe piept, cu coapsele…

Se opri, roşie în obraji.

— Când plecăm? – întrebă ea, uitându-se dincolo de el, pe uşa deschisă a grajdului, în timp ce se întreba dacă n-ar trebui să renunţe la plimbarea lor şi să se întoarcă în patul ei cald. Dacă ar fi înţeleaptă, aşa ar face.

Înainte să vorbească, apăru un băieţel cu păr roşu, trăgând de dârlogi doi cai, unul frumos, maroniu, iar altul la fel de frumos, dar mai mic şi negru. Amândoi pufneau şi băteau din copite, scoţând aburi pe nări.

— Ai făcut treabă bună, Jason – zise Marcus şi apoi se întoarse spre Raven. Este prima lui zi de muncă. Este nepotul omului care a îngrijit caii tatălui meu când eram mic. Răposatul lui tată a fost unul din chiriaşii de pe moşie.

Raven bănuia că băiatul nu avea mai mult de paisprezece ani; era mic de statură, pistruiat, dar felul

în care stăpânea caii demonstra că deprinsese meseria bunicului său.

— Bună dimineaţa, Jason – zise ea zâmbind.

Timid, băiatul, lovi în pământ cu gheata sa uzată.

Caii arătau superb în aerul rece al dimineţii, se gândi Raven şi trecuse mult timp de când nu mai călărise. Ardea de nerăbdare în sfârşit şi pentru altceva, care nu avea nicio legătură cu prezenţa contelui.

Marcus mângâie grumazul gros al calului maroniu. Două fiinţe mândre, îşi spuse Raven, atât bărbatul, cât şi animalul. Degajau o forţă dezlănţuită, deşi se vedea că bărbatul se stăpânea. Arăta ca un gentleman, din cap până în picioare. Şi, poate că azi se va comporta ca atare.

Vor fi oricum în aer liber şi nu avea de ce să se teamă, se linişti ea, încercând să-şi alunge îndoielile.

Marcus făcu semn spre calul negru.

— Domnişoara Chadwick va călări pe Héloise.

Raven înălţă din sprâncene.

— Héloise?!

— Nu este numele ei iniţial – spuse Marcus. Am cumpărat-o de la moşier în prima zi când am venit, m-am uitat la coama ei neagră ca abanosul şi m-am gândit imediat la numele acesta.

— Seamănă cu vălul unei călugăriţe, bineînţeles…

— Şi pe cel maroniu cum îl cheamă?

— Abélard. Bineînţeles, este castrat.

— M-da, sigur.

Iapa neagră necheză şi se smuci în hăţuri.

— Héloise şi-a pierdut răbdarea – zise Raven.

— Este şi normal, dată fiind starea calului de lângă ea – spuse Marcus, apropiindu-se.

Raven îşi ţinu respiraţia când o ridică în şa. Înălţimea Sa mirosea a lemn de santal, o aromă care începea să-i placă.

— Mă întreb – zise el, aranjându-i mantia – cu ce te îmbrăcai când călăreai prin mlaştinile din Georgia…

N-avea de ce să se teamă, îşi reaminti ea. Putea oricând să o ia la galop.

După ce încalecă, Marcus dădu instrucţiuni băiatului să fie atent dacă mai apare vreun miel înfometat şi porniră pe cărarea care şerpuia spre dealurile line din spatele reşedinţei Beacon Hall. Un om apăru ca din pământ în calea lor. Raven simţi că Marcus se încordase, înainte să se uite cine era.

— Ce este Quirke? – întrebă Marcus. S-a întâmplat ceva?

Arthur Quirke, îşi aminti Raven, administratorul. Fusese de faţă când o salvaseră pe mătuşa Cordelia în hambar. În hărmălaia care se stârnise, nu-l prea băgase în seamă, dar remarcase că era vulgar şi voia să bată câinele.

Acum, îl studie mai atent. Nu purta pălărie, părul castaniu, neîngrijit, îi atârna până la umeri, nu se bărbierise şi avea buze groase, un nas turtit şi ochii căprui, prea mici pentru faţa lui bătătorită. Mai tânăr decât Marcus cu cel puţin cinci ani, dar la fel de musculos, era complet diferit de stăpânul său. În timp ce contele semăna cu un cal de rasă, administratorul

arăta mai mult a urs.

Erau lucruri care trebuiau evitate.

Avertismentul cameristei o făcu acum să se cutremure. Indiferent la ce se referise Nancy, Arthur Quirke era unul dintre pericole.

— Înălţimea Voastră ar trebui să fie prudent când se plimbă pe Downs.

Guvernatorul pufni şi apoi scuipă pe jos.

— Sunt locuri periculoase pe aici.

Raven tresări.

— Ce fel de locuri? – întrebă Marcus tăios.

— Unele locuri, atâta tot – zise el şi Raven se gândi la vrăjitoarele şi la ogarii despre care-i spusese Amy.

— Şi nu se cade să angajaţi neamurile chiriaşilor – continuă Quirke. Aceasta este treaba domnului Seed şi a mea.

Marcus se plesni cu cravaşa peste coapse.

— Îmi atragi cumva atenţia asupra responsabilităţilor mele?

Quirke nu arăta că ar fi sesizat tonul lui tăios.

— Noi cunoaştem mai bine treburile de aici, înălţimea Voastră, nu ei.

— Da – zise Marcus. O să discut şi cu tine şi cu Seed despre ce aveţi de făcut. Cât de curând. Şi acum, vedeţi-vă de treabă.

Zicând acestea, plesni calul cu cravaşa şi o luă la galop.

Iapa îl urmă, smucind-o pe Raven pe spate, în şa, şi obligându-l pe Quirke să se dea la o parte de pe cărare.

Călăriră în linişte. Nu se auzea decât zgomotul copitelor pe pământul tare şi foşnetul frunzelor. Peste Downs se lăsase ceaţa, iar Raven simţea aerul umed pe obraji. Uitase de administrator şi de toate celelalte griji. Stătuse prea mult la oraş şi voia să profite cât mai mult de acest moment de libertate. Era ca şi când ea şi Marcus ar fi fost singuri, într-o lume alcătuită din dealuri unduitoare, copaci, ierburi albite de rouă în lumina dimineţii şi o potecă îngustă care se întindea la nesfârşit.

De undeva, răsuna lătratul unui câine. Ogarul unei vrăjitoare. Nu putea fi altceva… Orice regizor din lume ar aprecia perfecţiunea acestei scene.

Lătratul se amplifica, astupând ropotul copitelor. Încetiniră pasul. Se uită peste umăr, pregătită să vadă câinele-fantomă. Pentru o nălucă, era exagerat de mare şi maroniu, cu urechi blege şi labe uriaşe.

Albert.

Se opri alături de Marcus, în timp ce copoiul se fâţâia agitat pe lângă copitele cailor.

Bărbatul îi zâmbi inocent însoţitoarei sale.

— Îţi garantez că nu am nicio sticlă la mine.

Când zâmbise, îi dispăruse încordarea din jurul ochilor şi a gurii.

Raven simţi că se topeşte.

— Javra este invidioasă pe noi – zise Marcus. Vrea pur şi simplu să participe şi el la petrecerea noastră.

Raven ţinea strâns hăţurile lui Héloise.

— Petrecere?!

Se uita la dealurile din jur, la cerul acoperit de

ceaţă, la câine, la cărarea pe care călăreau, cu ochii lui albaştri sclipind de bucurie.

— În sufletul meu este întotdeauna o sărbătoare când mă întorc la ţară. Indiferent ce mă aduce aici…

Raven uită de Downs, de câine şi de potecă, mulţumindu-se doar să-l privească. Trăsăturile lui puternice, încadrate de părul blond, răvăşit, bărbia marcată de cicatrice şi mâinile bătătorite, care struneau calul, îi dădeau un aer nobil, încrezător, moştenit de la generaţiile de conţi de dinaintea sa.

În clipa aceea îl văzu într-o nouă lumină. Era în acelaşi timp un aristocrat rafinat, obişnuit cu societatea londoneză, şi un om de la ţară, care se simţea la fel de bine şi în salon şi pe dealuri, călărind cu copoiul după el.

Ce combinaţie fascinantă! O cuprinse un amestec de senzaţii greu de definit, atât de puternic, încât îi făcea mâinile să tremure pe hăţuri. Cu alte cuvinte, Marcus Bannerman, al doisprezecelea conte de Stafford era un bărbat complicat, la fel ca şi sentimentele ei faţă de el… faţă de săruturile şi atingerea lui.

Îşi alungă amintirile, cu brutalitate. Era periculos să gândească aşa. Dacă nişte simple imagini o tulburau în asemenea hal, ce ar face dacă ar lua-o de mână, i-ar cuprinde talia şi ar ridica-o din şa, luând-o în braţe şi apăsându-şi buzele de ale ei…

Se uită la câine. Probabil că-şi pierduse minţile.

Se încălzise, aşa că îşi scoase pălăria şi apărătoarele de urechi şi îşi lăsă părul liber, observând

că o privea.

— Cum mai merge cu glezna? – o întrebă el.

— S-a vindecat – răspunse ea, fără să mintă.

— Totuşi, îţi datorez scuze.

— Pentru ce? – se interesă ea, uitând de câte ori aşteptase în zadar aceste cuvinte.

— Pentru că am ţâşnit din loc atât de repede după discuţia cu Quirke. Nu ştiam că ştii să călăreşti atât de bine.

Îşi prinse pălăria şi apărătoarea de urechi lângă şa, încântată fără să vrea de complimentul lui.

— Tata a avut grijă ca fetele lui să fie bine instruite.

— Înseamnă că nu este un ticălos, aşa cum credea bunicul tău.

— Este cel mai minunat om din lume. Mama a avut dreptate să se îndrăgostească de el.

Îi studie faţa şi părul care-i atârna pe umeri.

— Şi fiica ei mai mare? S-a îndrăgostit vreodată?

Întrebarea o luase prin surprindere.

— Nu – zise ea, şi apoi adăugă, în caz că n-o înţelesese – şi nici n-o să se îndrăgostească vreo dată.

Avea impresia că vorbise mai mult ca să se asigure pe ea însăşi.

— Eşti sigură? – o întrebă el. Niciodată este cam mult.

— Eu…

Îşi feri privirile, ameţită. Pentru prima oară în viaţa ei ar fi vrut să spună mai multe despre un subiect pe care-l considerase tabu, despre experienţa ei cumplită

din copilărie, despre motivele care o făcuseră să-şi închidă sufletul.

Cel puţin faţă de genul de iubire la care se referea el. Dar secretul ei nu putea fi dezvăluit la lumina zilei… chiar dacă era o dimineaţă rece şi cenuşie, pe un câmp liniştit din Sussex.

În momentul acela, Albert începu să latre, iapa se smuci şi Raven mulţumi lui Dumnezeu pentru această diversiune.

— Animalele simt nevoia să fie active – zise ea.

— Nu numai ele…

Îl privi. Aluzia era cât se poate de evidentă. I se făcuse pielea de găină, sub hainele ei groase.

— Ar trebui să mă întorc – spuse ea.

— Nu – zise el pe un ton autoritar, de adevărat conte. Vreau să-ţi arăt proprietatea.

— O să mi-o arate Amy, mai târziu.

— Dar vreau să ţi-o arăt eu.

Îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr.

— Aş vrea să vorbesc cu cineva care să mă înţeleagă. Şi Dumnezeu ştie de ce, dar cred că tu ai putea să mă înţelegi mai bine ca oricine.

Se aştepta să sesizeze ironie în vorbele lui, dar îi adresase doar o rugăminte sobră. Se simţea atrasă de el ca de un magnet şi-i sări din nou inima din loc.

— N-o să-ţi răpesc prea mult timp – zise el. Când o să te simţi obosită, o să ne întoarcem acasă.

Îşi înfipse călcâiele în coapsele lui Héloise şi porni la trap pe potecă, departe de Beacon Hall, urmată de copoiul entuziasmat.

În spate, auzea ropotul copitelor lui Abélard.

Apoi, Marcus trecu în faţa ei şi o conduse spre o păşune îndepărtată, unde o turmă de cincizeci de oi păşteau iarba de iarnă.

Descălecă să discute cu păstorul – un băieţel – în timp ce Albert şi câinele ciobănesc se miroseau reciproc sub coadă.

Încălecând din nou, urni calul din loc, plescăind din limbă, şi străbătură câmpurile. După un sfert de milă se opri şi se uită în jur.

— Băiatul nu are decât zece ani – zise el.

Raven aruncă o privire în direcţia păşunii care nu se mai vedea acum.

— Mi se pare îngrozitor de mic ca să stea singur într-o asemenea pustietate…

— Aşa este.

— Nu există nicio şcoală prin apropiere?

— În Ditchling. Nu departe de aici. Dar au nevoie de el, ca să muncească.

Se încruntă.

— Ca să muncească pentru mine. În următoarele săptămâni, fraţii şi surorile lui mai mici vor fi ocupaţi să alunge păsările de pe câmpurile semănate şi să adune pietre.

— Şi ce vârste au? – se interesă Raven, ştiind că răspunsul o s-o întristeze.

— Una din fete are şase ani.

— Dar mi se pare criminal!

— Ar fi trebuit să ştii că se petrec astfel de lucruri…

O privi.

— Ce spunea proverbul acela – că nimeni nu este atât de orb ca acei care nu vor să vadă?

Vorbi calm, dar remarcase că strângea în mână cravaşa, agitat.

Era un alt Marcus, un om întristat pentru soarta unor copii amărâţi. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-l consoleze sau cel puţin să-i spună că-i împărtăşea sentimentele.

— Dracu’ să-l ia pe unchiul meu că s-a găsit să moară – zise el şi lui Raven i se opriră în gât cuvintele de consolare.

Oare Marcus putea, să-şi iubească pământul, deşi regreta răspunderile care-i reveneaţi?! Era un om complicat, îşi reaminti ea, capabil de emoţii greu de ghicit. De aceea reuşea probabil s-o stârnească – pentru că îi venea greu să-l înţeleagă.

Călăriră mai departe, oprindu-se numai ca să lase caii să se odihnească. Din când în când vorbeau – sau, mai bine-zis, vorbea Marcus, iar Raven se mulţumea doar să încuviinţeze din cap, ascultându-l în timp ce îşi descria proprietatea, povestindu-i cum, în trecut, minele de fier îmbogăţiseră familia Stafford şi oamenii de pe domeniile lor, iar în zona înaltă, cunoscută sub numele de Ditchling Beacon, se aprindeau focuri, ca să prevină locuitorii de apropierea Armadei din Spania. Acum însă, îndeletnicirile principale ale celor din această regiune erau cultivarea porumbului şi creşterea oilor şi vilelor.

Vorbea plin de interes şi bine documentat, spre

surprinderea ei, dar când încercă să-şi exprime mirarea, se arătă indiferent.

— M-am născut aici – zise el – şi am călărit pe dealurile acestea în primii douăzeci de ani din viaţa mea. Lipsit de griji şi supraveghere. A fost o tinereţe minunată!

Poate. O anumită inflexiune a vocii o făcea să se întrebe dacă era sincer într-adevăr cu ea – sau cu sine însuşi. Nesupravegheat, însemna că părinţilor lui nu le prea păsase de el. Iar pentru o femeie ca Raven, care trăise într-o familie iubitoare, acest fapt însemna o tinereţe lipsită de afecţiune.

— N-am ştiut că ai crescut la Beacon Hall.

— Păi, nici n-am crescut aici. Moşia tatălui meu se află în apropiere de Beacon.

Pentru o clipă, ochii săi sclipiră amuzaţi.

— I se spunea Humble Hall, după Lucius Humble, un strămoş al familiei Bannerman. Tata ura acest nume, dar tradiţia era mai importantă, aşa că şi acum se numeşte la fel.

— Şi este o casă umilă?

— Da, în comparaţie cu reşedinţa contelui. Are zece dormitoare, în loc de cele şaptesprezece de la Beacon, nu există seră, grajdurile sunt mult mai mici. Şi, bineînţeles, moşia este pe jumătate din cea învecinată – doar cinci mii de acri în total.

— Eu am crescut într-o casă, în spatele magazinului părinţilor mei. Aşa că, ce descrii tu, mi se pare destul de grandios.

I se întunecară privirile.

— Grandioasă?! N-am considerat niciodată că ar fi aşa, pentru că mi-am petrecut foarte puţin timp între pereţii ei.

— Chiar şi după ce au murit părinţii tăi şi ai moştenit proprietatea?

— Până atunci, căpătasem gustul oraşului.

Raven se gândi la voluptuoasa şi temperamentala Althea Innocent şi simţi un gol în suflet.

— Spuneai că este o sărbătoare pentru tine, ori de câte ori te întorci la ţară – zise ea. Nu mai înţeleg nimic…

— Nici eu, fir-ar să fie, dar asta este. Ai auzit vreodată că poţi să iubeşti şi să urăşti în acelaşi timp? Ei bine, acesta este sentimentul pe care-l nutresc faţă de Sussex.

Dragoste şi ură. Raven se întrebă dacă asemenea sentimente contradictorii puteau exista cu adevărat în inima cuiva. Dacă un astfel de bărbat ar fi încântător şi ispititor ca un zeu şi dacă ar suci capul unei femei, aceasta ar putea fi sfâşiată între cele două extreme. Dacă s-ar ataşa prea mult de el.

— Anul trecut am concesionat Humble Hall moşierului Clifton.

— Tatăl lui Margaret – zise Raven fără să se gândească.

— Ai cunoscut-o deja?

— Amy a pomenit numele ei. Cred. Bănuiesc că sunt de-o vârstă.

— Margaret este cu un an sau doi mai mare decât Amy. Nu s-au împăcat niciodată. Şi nu mă întreba de

ce. N-am înţeles-o niciodată pe sora mea şi nici n-o s-o înţeleg.

Raven îl aproba, deoarece nici ea nu-l înţelegea pe niciunul din Bannermani.

— Amy s-a întrebat, de asemenea, dacă s-o fi măritat – zise ea.

Vorbise indiferent, întrebându-se de ce deschisese acest subiect.

— Nu, nu s-a căsătorit.

— Şi spunea că este bogată.

— Da, este, într-adevăr.

O candidată perfectă la titlul de contesă, se gândi Raven. O cuprinse o antipatie subită faţă de această femeie.

— Şi dacă vrei să mă întrebi dacă este frumoasă – zise Marcus – pot să-ţi spun că-i destul de acceptabilă.

— Atunci de ce nu s-a măritat?

— N-am idee – zise el. Întreab-o când o s-o cunoşti. Poate o să-i mărturiseşti, de asemenea, de ce ai ales la fel ca şi ea să rămâi fată bătrână!

Raven nu avea ce să-i răspundă. Vorbise deja prea mult.

Călăriră în linişte, iar Albert rămase în urmă, hotărându-se în sfârşit să se întoarcă acasă. De data aceasta, Marcus o duse pe cărările care duceau la casele fermierilor de pe moşie.

Arătau groaznic, mai rău decât locuinţele sclavilor de dinaintea Războiului de secesiune. Acoperişuri găurite, din stuf, ferestre fără perdele, adesea cu geamurile sparte, curţi pline de murdărie şi noroi.

Din când în când zărea câte o pereche de ochi privind prin ferestrele deschise, ochi timizi, care se retrăgeau repede în beznă.

Marcus se întunecase la faţă. O dată, se opri să discute cu unul din fermieri, care stătea într-un ţarc gol, de-o parte a potecii.

Când omul îşi înălţă privirile spre Marcus, faţa lui ofilită părea mândră şi uşor alarmată. Casa lui era mai îngrijită decât celelalte. Acoperişul şi ferestrele se aflau în bună stare, iar curtea era curată.

Văzându-l pe Marcus descălecând, Raven se pregăti să-i urmeze exemplul, dar se răzgândi când observă privirea lui.

— Bună ziua – îi spuse Marcus fermierului, îndreptându-se. spre el, prin ţarcul plin de bălegar.

Omul îşi feri ochii, mormăind ceva neinteligibil.

Marcus se uită dincolo de el, către o parcelă acoperită cu ciulini.

— Când va începe aratul? Presupun că în curând…

Bărbatul îşi frecă mâinile de pantalonii pătaţi.

— S-a stricat plugul.

— Graham Seed trebuia să vă dea un plug acţionat de aburi.

Fermierul scuipă în noroi, privindu-l cinic pe Marcus cu ochii lui obosiţi.

— Ha, plug cu aburi!… Am citit despre asta, în ziare. Dar n-am văzut niciunul.

— Bravo, ştii să citeşti – spuse Marcus, zâmbind.

— Da, dar asta nu mă ajută să pun mâncare pe masă sau să-mi scutesc băieţii de munca câmpului.

— Cum te cheamă?

— Joseph Hambridge. N-am făcut nimic rău.

— Cine spune că ai făcut?!

Ezită.

— Nu vreau să te mai reţin, Joseph. Avem treabă, amândoi.

Zicând acestea, dădu din cap în semn de salut şi se întoarse. Când i se alătură, îi spuse:

— Am vrut să vezi tot.

Nu-i dădu mai multe lămuriri, lăsând-o să se gândească ea la ce voia să spună. Îl urmărea cum călărea alături de ea, întunecat la faţă şi îngândurat.

Oare Marcus era chinuit de demoni, aşa cum fusese şi ea? Îl impresiona într-adevăr soarta celor care depindeau de el? Era evident că moşia şi oamenii săi aveau nevoie de ajutor. Şi era la fel de evident că el o ştia. Iar preocuparea lui îi umplea inima deşi mai multă căldură.

Închizând ochii, Raven îşi aminti cum fusese Savannah după război.

Oraşul în sine fusese cruţat, un dar de Crăciun al generalului Sherman pentru Preşedintele său. În rest; arseseră şi prădaseră totul, transformând pământul, fertil odată, în pustiu. Nu se gândise de ani de zile la dezastrul de atunci, dar îşi amintise acum, după ce văzuse păstorul, fermierul şi expresia posomorâtă a lui Marcus.

În cele din urmă, ajunseră la o dumbravă, care umbrea malurile unui pârâu repede. La câţiva metri se afla altă colibă, mai dărăpănată decât tot ce întâlnise

până atunci, o casă singuratică, părăsită în pădure. Dar nu conta că era noroi şi în aer plutea mirosul frunzelor şi buştenilor putreziţi.

În ciuda dezolării, iarna nu cuprinsese pământul în ghearele sale şi simţea în nări aroma primăverii timpurii.

Descălecă şi o ajută să coboare din şa. Îi tremurau picioarele după ce călărise atât şi se împiedică. O prinse cu mâinile lui puternice, calde şi sigure. Râzând, încercă să se amuze de slăbiciunea ei şi mai ales de căldura care o cuprinsese când îi simţi mâinile în jurul taliei.

Se trase lângă el.

— Ce-i asta? – întrebă ea, arătând spre colibă.

Spera să nu fi observat că-i tremurau degetele.

— Coliba maestrului de vânătoare. Cred că n-a mai fost folosită de când unchiul meu s-a mutat la oraş şi a concediat mare parte din personal.

Clătină din cap, dezgustat de starea jalnică în care ajunsese.

— Se vede că Graham Seed nu s-a îngrijit deloc de ea.

În timp ce Marcus dusese caii să se adape, pe malul apei, cercetă coliba. Acoperişul părea solid, dar geamurile erau sparte, pereţii de piatră înnegriţi, iar viţa şi frunzele moarte din jurul ei îi dădeau un aer pustiu.

Cu şeile în mână, Marcus trecu pe lângă ea şi deschise uşa care scârţâia în balamale.

— Fir-ar să fie – murmură el – sperasem să luăm

prânzul aici.

Raven se uită în jur. Lumina palidă, filtrată pe ferestre, cădea asupra pânzelor de păianjen, în rest, mai era un scaun, o masă cu picioare rupte, un cămin rece din piatră şi o podea acoperită cu un strat gros de praf şi frunze moarte.

Zări, de asemenea, o găleată în colţ, lângă cămin. Îi veni o idee, inspirată probabil de adierea primăverii. Se uită la însoţitorul ei, pornită să-l pună la încercare. Deci, nu arăta niciodată neglijent sau murdar? Ei bine, vom vedea…

Descendenţa familiei Bannerman cuprindea două sute de ani de bărbaţi şi femei nobile pe care-i ştia pe nume, de lorzi şi stăpâni serviţi de vasali care-i ajutaseră să supravieţuiască. În schimb, familia ei nu cunoştea decât o singură generaţie trecută, pe cea a lui Thomas şi Anne Chadwick, care ştiau ce înseamnă să-ţi sufleci mânecile şi să te apuci de treabă. Iar ea era pregătită oricând să înfrunte istoria.

De fapt, şi pentru Marcus era bine să iasă din starea depresivă în care se cufundase. Sigur, avea multe pe cap, dar nu trebuia să le rezolve în momentul de faţă. Iar acum nu i se părea atât de primejdios. În afară de asta, se obişnuise de mult să-şi poarte singură de grijă. Putea să se descurce cu el.

O voce interioară o întrebă dacă putea să se descurce cu propriile ei sentimente, dar refuză s-o asculte.

— Poţi aştepta o oră până să mănânci? – îl întrebă ea.

— Bineînţeles. La ce te-ai gândit?

Se apropie de el. Lumina se filtra printre copacii de pe cărare, reflectându-se în uşa colibei.

— Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poţi oferi – zise ea, întrebându-se de unde îi venea dorinţa să-l tachineze ori de câte ori erau singuri.

— Îl ai – zise el uimit.

Îşi scoase pelerina şi fularul.

— Poţi să le găseşti un loc?

— Categoric.

Le atârnă de creanga unui copac alăturat.

— Vom avea nevoie de apă – zise ea, deschizându-şi primul nasture de la gât.

— Originală dorinţă – spuse Marcus, urmărindu-i degetele.

— Nu şi pentru ce am eu de gând.

— Mă faci curios.

„Nu pentru mult timp”, îşi spuse ea.

— Apa! – îi reaminti Raven.

Luă găleata, o cercetă să nu fie găurită şi o umplu la pârâu.

— S-ar putea să-ţi scoţi haina – spuse fata. Îţi promit că, în curând, n-o să mai fie frig.

Uimirea se transformă într-un rânjet lasciv. Lui Raven i se opri inima-n loc. Era timpul să înceteze cu aluziile.

Văzu o creangă căzută lângă uşă.

— Nu prea seamănă a mătură, dar va trebui să ne mulţumim cu ce avem.

Îşi dădu la o parte o buclă de pe faţă.

— Va trebui să muncim ca să facem din această casă un loc bun de locuit. Adică să putem lua prânzul în faţa unui foc sănătos.

Capitolul 14

Curăţenia dură aproape două ore, în loc de una. Însă Marcus nu se plânse. N-o să uite niciodată cum urmaşe ordinele lui Raven. Nu făcuse armata, dar bănuia cum se simţea un soldat sub comanda unui sergent.

Se îndoia însă că ar exista vreun sergent atât de arătos ca ea.

Dar trăsăturile ei graţioase n-o împiedicau să muncească din greu.

Pereţii şi tavanul fuseseră şterşi de praf şi păianjeni, măturaseră podeaua, spălaseră ferestrele, aranjaseră căminul.

Ca unelte, se folosise de un mănunchi de crengi şi, în loc de cârpe de praf, de unul sau două articole de lenjerie. Marcus ieşise din colibă când se dezbrăcase. Şi îi venise foarte greu să se abţină să nu se uite pe geam. Dar bine că n-o făcuse, pentru că, îi spusese după aceea, i-ar fi turnat găleata cu apă în cap dacă ar fi îndrăznit.

Această zi agitată avusese oarecare efect asupra lui, aşa cum spusese şi ea, dar nu din cauza efortului fizic. În timp ce-o urmărea cum muncea – cu părul prins la spate cu fularul, fără jachetă, cu mânecile bluzei care fuseseră albe odată, suflecate până la cot –

i se părea că degajă suficientă căldură să topească un gheţar.

Îi plăceau mai ales picăturile de transpiraţie care-i străluceau pe frunte şi-i lipeau buclele ei negre de faţă.

Îi plăceau, de asemenea, umezeala care-i pătrunsese în haine şi petele de funingine de pe obrajii ei. Poate ar trebui s-o cureţe la fel cum curăţaseră camera. Şi, ca să facă o treabă bună, ar trebui să-i scoată al doilea rând de desuuri.

O mai contempla încă, atunci când se aşezaseră în faţa focului vesel, alimentat cu scaunul şi masa ruptă. Stăteau pe şei şi acoperiseră podeaua cu pelerina ei. Prânzul consta din chiftele pregătite de bucătăreasă şi apă de pârâu, dar i se păru că nu gustase niciodată ceva atât de delicios.

Mâncară în linişte, uitându-se la foc. Îi simţea prezenţa cu fiecare parte a corpului; ştia, fără s-o privească, că ochii ei reflectau flăcările. Pentru prima oară, după mult timp, se simţea liniştit. Reuşise aproape să uite scenele din dimineaţa aceea… sărăcia lucie… nepăsarea care transformase în paragină o moşie roditoare odată.

N-ar fi trebuit să neglijeze Beacon Hall în primul an când preluase titlul de conte, dar avusese probleme mai importante – investiţii proaste, o familie dificilă şi Parisul, mai ales Parisul – care-l ţinuseră departe de locurile tinereţii sale irosite în van.

Sigur, nici viaţa lui de adult nu cunoscuse scopuri nobile.

Avusese nevoie de multă voinţă să-şi schimbe

obiceiurile. Ştia însă, în timp ce o privea pe femeia de lângă el, că erau doar schimbări de suprafaţă. Ce gust o avea acum, după ce muncise? Ca să afle, ar fi trebuit să-i pipăie pielea catifelată cu limba lui.

— Ce ai de gând să faci?

Vocea blândă a lui Raven îl trezi din reverie.

Să-ţi ling sânii. Era mai mult o dorinţă, decât un răspuns înţelept.

— În legătură cu ce?

— Cu Beacon Hall. Fermierii. Copiii. Cum intenţionezi să te descurci cu toate astea?

Întrebarea venise pe neaşteptate, tocmai acum când îşi alungase grijile.

— O să pun totul în ordine.

— Este chiar atât de uşor?

— Doar din gură.

Se uită spre ea.

— Ştim amândoi că bunele intenţii nu aduc întotdeauna schimbări importante.

Îi apăru în minte imaginea surorii lui.

— Cel puţin, nu schimbarea dorită.

— Amy ar trebui să vadă şi ea ce am văzut eu.

Ce ciudat că se gândeau amândoi la aceeaşi persoană.

— De ce n-ai luat-o pe ea la plimbare, în loc să mă iei pe mine?

— M-ai ironizat o dată că n-am nicio ocupaţie. Poate am vrut să-ţi arăt că nu sunt chiar atât de leneş.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Cât despre Amy, nu cred că ar interesa-o.

Ai observat doar că nu ne înţelegem.

Raven deschise gura să vorbească. Dar el ştia ce voia să-l întrebe.

Deschisese acest subiect cu săptămâni în urmă, când o găsise în bibliotecă, în timp ce încerca să-i forţeze biroul. Nu-i răspunsese nici atunci şi n-o să-i răspundă nici acum. La fel ca şi Amy, l-ar fi condamnat pentru ceea ce făcuse şi n-avea chef să fie mustrat.

Îl apucă furia şi apoi se înfierbântă, dar nu din cauza focului. Se afla într-o colibă izolată, cu o femeie frumoasă, apetisantă, contemplând lucruri care fuseseră altă dată scopul lui în viaţă. Contemplarea, asta era problema. De când încetase să se mai gândească?

Nu prea putea face mare lucru pe moment pentru fermierii săraci, pentru copiii lor, care munceau de mici, pentru Amy sau pentru Paris, dar cu Raven era cu totul altceva. Susţinea că nu dorea să se mărite, dar descoperise prea multă pasiune în sărutările ei ca s-o creadă.

Îi privi ochii negri, părul negru, linia blândă şi mătăsoasă a gâtului. Raţiunea îl dominase toată după-amiaza. Acum, era timpul să dea frâu liber sentimentelor. Zâmbi în sinea lui. Seducţia trebuia să fie la ordinea zilei. Cunoştea atâtea căi.

Abordarea directă, se gândi el. Îi pusese o mulţime de întrebări, aşa că avea şi el, cel puţin una, pentru ea.

— Oare o mai exista altă femeie ca tine, Pasăre Cântătoare?

Înghiţi în sec. Îi privi gâtul încordat.

— Doar fiindcă nu mă dau în lături să-mi murdăresc mâinile…

— Nu la asta mă refeream şi o ştii prea bine. Nu te-ai temut să-mi accepţi invitaţia.

Se uită la el alarmată.

— Crezi că ar fi trebuit să mă tem?!

Ce inocentă părea şi ce ispititoare. Era fie cea mai naivă şi mai încrezătoare femeie din lume, fie cea mai versată seducătoare pe care o întâlnise vreodată.

Se fâţâi în şa şi auzi scârţâitul pielii şi bătăile inimii sale.

— Te temi de mine? Chiar şi acum? Doar ştii că nu intenţionez să-ţi fac niciun rău.

Numai dacă nu preferi.

Se înfierbântase de tot. Şi ştia că Raven îşi dăduse seama. Îi citea îngrijorarea în ochii ei magnifici. Dar nu zărise nici urmă de refuz, deşi nu se uitase prea atent.

Acum, trebuia să fie din nou raţional, să-şi reamintească de intenţiile pure.

La dracu’! Fusese întotdeauna un om slab.

Şi, în afară de asta, existau anumite aspecte ale caracterului ei pe care jurase de mult să le descopere. Şi iată că venise timpul potrivit.

Punând cana jos, i-o luă şi pe a ei din mână şi făcu acelaşi lucru.

Apoi, îşi sprijini mâinile de umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el.

— Te doresc, Raven! De ce nu-mi arăţi cât de mult mă doreşti şi tu?

Lui Raven nu-i venea să creadă. Ce proastă fusese să facă imprudenţa de a rămâne singură într-o casă, cu el. În faţa unui foc, izolaţi de lume, atât de aproape încât îi auzea respiraţia… era o situaţie mai mult decât periculoasă.

Putea chiar să-i numere buclele de pe obraji.

Fusese o greşeală să aibă încredere în el şi în ea. Dar se comportase sobru mai mult de o jumătate de zi – dacă nu punea la socoteală câteva rânjete şi două-trei comentarii –, iar ea fusese înfometată şi plină de energie, prea puţin doritoare să se întoarcă la Beacon Hall – şi, mai ales, nu voia ca plimbarea lor să se termine prea devreme.

Dar îşi dădea seama că trebuia să se termine acum.

Însă nu cu proteste timide şi exclamaţii revoltate. Nu-i stătea în caracter şi el o ştia prea bine.

— Nu te vreau – spuse ea repede şi ferm, ca să n-o înţeleagă greşit.

Ochii albaştri ai lui Marcus păreau să-i privească direct în suflet.

— Nu te vreau – repetă ea, tremurând.

— Dar mi-ai dovedit contrariul – zise el, pe un ton profund, insistent şi sigur pe sine.

— Nu poţi respecta nici măcar o dată ceea ce spun?

— Dar te respect. Mai ales mişcarea sânilor sub rochie…

Se miră de vorbele lui îndrăzneţe, dar el continua să-i explice cu nonşalanţă.

— … unduirea braţelor, felul în care ţi se reflectă flăcările în păr. Fusta ta pantalon are tendinţa să ţi se ridice în timp ce munceşti. Ştiai asta? Şi îmi reaminteşte ce picioare lungi ai.

Lui Raven îi bătea inima să-i sară din piept, iar mirarea se transformă într-o dorinţă care-i otrăvea sângele. Ce femeie neserioasă devenea când se apropia Marcus de ea. Ar fi în stare chiar să cheme coşmarurile nopţii dacă ar face-o să-l respingă.

— Nu te vreau – zise ea pentru a treia oară, sperând că insistenţa ei va reuşi să-l convingă.

N-o înţelegea… nu ştia de ce lucruri cumplite era capabilă. Şi se ruga să nu afle niciodată.

Marcus se apropie până când îşi lipi şoldul de al ei. Îşi propti mâinile în pieptul lui, încercând să-l împingă. Dar nu se clinti şi o cuprinseră fiori când îl atinse.

— Trupul tău este tare ca o stâncă, Înălţimea Ta. Oare capul este la fel?

Zâmbi.

— Ce ciudat că vorbeşti de tărie. Dar mi se pare o ocazie potrivită.

Oare cum era să-l atingă? Peste tot. Îşi trase mâinile. Nu trebuia să afle.

Nu-l doresc.

Recunoscu că minţise.

Nu pot să-l doresc.

Era mai aproape de adevăr.

Încercă să se ridice, dar o apăsa cu mâinile pe umeri, pironind-o în şa. Ochii ei cercetau pereţii colibei, copacul de lângă fereastră, focul care trosnea în

cămin. Şi, în cele din urmă, părul lui auriu, ochii albaştri şi buzele întredeschise, ispititoare.

Tot ce vedea era cumplit de romantic, de la coliba izolată la cicatricea albă din bărbia lui. Un loc propice pentru o aventură amoroasă. Nu pentru împerechere, care era cu totul altceva.

— N-o să te iau cu forţa, Raven.

— Să mă iei?

— Ştii ce vreau să spun. Nu sunt o brută.

Şi-ar fi dorit să fie. Aşa ar fi putut să-l urască, să se apere de intenţiile sale evidente.

O sărută în colţul gurii.

— Relaxează-te – murmură el, şi apoi o sărută din nou.

Cum să se relaxeze când îi venea să explodeze?

— Tremuri – zise el.

— Ba nu.

— Mincinoaso!

Degetul lui mare îi pipăi pulsul la gât.

— Eşti o mincinoasă frumoasă şi atrăgătoare.

Îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Sărută-mă!

Îi ardea pielea numai fiindcă o privea. Nu se simţise niciodată atât de plină de viaţă. Nu se simţise niciodată aşa de ameninţată… decât atunci, demult…

Din abisurile celor mai negre coşmaruri văzu o faţă tânără, de soldat, apărând din ceaţă, aleea din spatele magazinului tatii… şi valuri roşii, care pătau scena ca vopseaua aruncată pe o pânză.

Lumea ei era învăluită în roşu.

— Nu – strigă ea, respingându-l nu pe Marcus, ci vechile imagini, ceţurile negre, brăzdate cu roşu, amintirile cumplite care distrugeau câte o fărâmă din sufletul ei ori de câte ori o cuprindeau. Se înşelase când crezuse că putea accepta coşmarurile. Nu le voia… niciodată… Şi nu ştia decât o singură soluţie ca să le ţină la depărtare. Un bărbat care s-o facă să uite.

Apăsându-şi trupul de pieptul tare al lui Marcus, îşi încolăci braţele de gâtul lui şi se atârnă de el, cu toată forţa şi hotărârea de care era capabilă. Ameţită, devenise în sfârşit femeia voluptuoasă de care se ferise atâta timp.

— Ai un fel ciudat de a spune nu – începu el.

Îi acoperi buzele cu ale ei. Îl sărută dur, aproape brutal, pentru ca apoi să se îmblânzească. Mâini puternice îi strângeau umerii, dezmierdându-i braţele şi spatele, până când se lăsă în voia lui.

Îşi desprinse buzele de ale ei, doar atât ca s-o tragă mai aproape, sprijinind-o de şaua lui, cu picioarele întinse spre foc, cu haina lui şi cu pelerina ei îngrămădite sub amândoi.

Aşezându-se lângă ea, îşi concentra din nou atenţia asupra sărutului.

Îi lăsase timp să protesteze, dar nu putea deschide gura ca să-l respingă. Ba chiar regreta cele câteva secunde când se depărtase de ea. După atâţia ani de abstinenţă prefăcută, ardea să simtă atingerea unui bărbat.

Atingerea lui Marcus. Nu dorea să-l bruscheze sau să-l împingă. Era totul pentru ea şi, în timp ce o

frământa cu gura lui, cu buzele întredeschise, îi insufla însăşi esenţa vieţii. Încetase să-i mai reziste.

Se ţinuse tare atâta timp. Dar acum, cu Marcus, nu se mai simţea singură.

Sărutul se adânci, îşi atinseră limbile şi îi dezmierdă pieptul, înfometată, mângâindu-i muşchii duri cu palma, zgâriindu-i cămaşa, ca şi când ar fi vrut s-o sfâşie. Se juca cu focul, dar cumpătarea care-i înăbuşise pasiunea atâţia ani se sfărâmase, asaltată de buzele lui.

Marcus îi sărută ochii, obrajii, gâtul, şoptindu-i:

— Mă înnebuneşti – zise el, dezmierdându-i mai departe pielea cu buzele.

Îi ridică părul şi-i sărută gâtul. Raven se topi în mâinile lui, disperată să-i pătrundă sub haine, sub piele, să se contopească cu el.

Lipsa ei de experienţă o împiedica să ştie ce ar fi trebuit să simtă. Oare femeile se abandonau atât de necondiţionat în braţele pasiunii? Smulgeau nasturii bărbaţilor, aşa cum făcea ea, le mângâiau pielea fierbinte, îşi frecau degetele de părul de pe pieptul lor, de sfârcurile lor tari?

Nu-i păsa. Toată existenţa ei se concentrase în acest moment. Uitase de ceţuri, de alei, de valurile roşii. Se gândea doar la atingerea lui şi la dezmierdările ei. Se cutremura de o plăcere adâncă, asemănătoare durerii.

Mâinile lui erau mai experte ca ale ei. Îi desfăcu bluza şi i-o trase pe umeri, aţâţat de pasiune când îi văzu sânii.

Îl urmărea cum o privea, cu sprâncenele ridicate.

— Două cămăşi? – întrebă el.

— Mi-era frig – murmură ea, cu respiraţia întretăiată.

Îi desprinse bretelele până când îi dezgoli şi sânii în toată splendoarea lor şi-i sărută.

— Acum îţi mai este frig?

Îi răspunse ridicându-se spre el şi trăgându-şi cămăşile mai jos, până când îşi expuse sfârcurile întunecate.

— Superbe – murmură el.

O privi drept în ochi şi repetă:

— Superbe!

Cuvintele lui o făcură să se înfierbânte. Iar când o exploră cu buzele şi limba lui, îşi dori să nu se mai oprească niciodată.

Era extaziată de plăcere. Din instinct îşi lipi şoldurile de ale lui şi îşi desfăcu picioarele. Mâna lui îi mângâia coapsa, fundul, până când trupul ei catifelat se apăsă peste sexul lui întărit. Degetele ei ardeau de dorinţă să-l posede, aşa cum făcea el. Scoase o mică exclamaţie de plăcere şi dorinţă.

Marcus o înţelese şi începu să-i desfacă fusta şi jupoanele, punându-şi mâna fierbinte pe abdomenul ei. Îşi încordă muşchii şi se întinse spre degetele lui, care îşi croiau drum pe sub lenjerie spre fierbinţeala umedă, care-i pulsa între picioare.

Şi, când o atinse, Raven se înfundă într-un întuneric lipsit de spaimă sau moarte, în care plăcerea dulce şi pasiunea dezlănţuită alungau fantasmele

trecutului. Acest întuneric se învârtea în jurul ei, o dezmierda şi o ridica pe cele mai înalte culmi ale pasiunii. Totul se întâmplase atât de repede, mai întâi un sărut şi o atingere, iar apoi, într-o clipă, această senzaţie deosebită, care o transformase într-o fiinţă necunoscută.

Era sfâşiată de spaime şi, când se înteţiră, îl apucă de mână să cuprindă plăcerea voluptuoasă, care o scotea din minţi.

— Raven – îi şopti el la ureche.

Dar nu avea nevoie de cuvinte. Cuvintele erau prea pământeşti, iar ea plutea într-un abis întunecat, spre un loc necunoscut, unde nu fusese niciodată.

Orgasmul o zgudui cu toată forţa şi plăcerea lui devastatoare.

Uluită, tremura sub el, ţinându-l încă de mână. Se liniştiră încet, pe măsură ce pulsul începea să scadă, ca un bubuit îndepărtat de tunet după o lovitură de trăsnet.

Îşi îngropă capul la pieptul lui, sesizând unde era, şaua de care se sprijiniseră, pelerina şi haina mototolită de sub ei, focul pâlpâind la picioarele lor.

O sărută pe frunte şi îi şopti.

— Ce dulce a fost trilul tău, azi, Pasăre Cântătoare! …

Ceva, în glasul lui o făcu să se încordeze, să se înfioare.

Îl privi în ochi şi văzu o vâlvătaie albastră. Nu terminase.

O cuprinse panica, aidoma unui porumbel sălbatic,

care i se zbătea în suflet, hrănită de umilinţa destrăbălării ei şi de pericolul care răzbătea din intenţiile lui.

— Marcus…

Dar glasul ei fu astupat de ropotul copitelor lângă fereastră.

Bărbatul se ridică şi mormăi o înjurătură obscenă.

Trăgându-şi mâna dintr-a ei, se sculă în picioare şi încercă să-şi ascundă erecţia într-o poziţie mai puţin evidentă.

Împietrită, îl privea ca un copil care aştepta să i se spună ce să facă, înţelegând prea puţin ce se întâmplase între ei, doar că fusese rapid, sălbatic şi plăcut mai mult decât visase vreodată.

Pasiunea i se părea benefică, nu cumplită.

O ajută să se ridice în picioare şi-i aranjă părul.

— Fă ce poţi ca să arăţi prezentabilă…

Îşi puse haina mototolită.

— Trebuie să mă acopăr cu ceva – zise el rânjind.

Dar îi pieri zâmbetul când o sărută, cu ochii arzând de pasiune.

Raven îşi feri privirile, ascultându-i paşii care se îndepărtau.

O cuprinse dezgustul. Îi era silă de amândoi.

Prezentabilă, aşa îi spusese. Ca şi când ar fi arătat ruşinos.

Toate amintirile plăcute dispărură brusc. Se acoperise de ruşine.

Se uita în colţurile camerei, încercând să găsească un loc unde să se ascundă, unde să-şi îngroape furia şi

firea ei schimbătoare.

Dar nu avea timp să se lase pradă umilinţelor. Marcus ieşise din colibă şi se auzeau voci… Vorbea un alt bărbat şi apoi răsună râsul unei femei. Îi îngheţă sângele în vene. Degetele înţepenite se căzniră să vâre bluza în fustă, să închidă sutele de nasturi, să-şi netezească părul pe spate.

Poate va reuşi să rămână înăuntru, până când plecau. Ce bine ar fi să rămână acolo pentru totdeauna!

— Domnişoară Chadwick – îl auzi pe Marcus strigând-o –, aţi terminat treaba? Apoi, se adresă noilor veniţi.

— Este foarte pedantă. Vrea să ia şi ultima pânză de păianjen înainte să ne întoarcem la Hall.

Se îndreptă spre uşă, încercând să nu i se înmoaie genunchii şi să-şi liniştească inima. O să se gândească mai târziu la ce făcuse azi.

Acum însă trebuia să joace cel mai greu rol din viaţa ei.

Ieşi în aerul ceţos de după-amiază. Umezeala atârna pe frunze şi pe iarbă, de haina ei de călărie agăţată de creangă, lângă uşa colibei şi de coamele cailor, care se fâţâiau în faţa contelui. Marcus zâmbea călăreţilor, făcând pe gazda, ca şi când i-ar fi întâmpinat la Beacon Hall.

— Ah, iat-o! Domnişoară Chadwick, dă-mi voie să ţi-l prezint pe vecinul şi bunul meu prieten, moşierul Adolfo Clifton, şi fiica lui, domnişoara Margaret Clifton.

Raven îşi înălţă privirile, intenţionând să se arate

la fel de calmă ca înălţimea Sa. Se uită la moşier, care o salută dând din cap. Era un bărbat mic de statură, îndesat, cu păr grizonant şi barbă de aceeaşi culoare cu calul său cenuşiu.

Apoi, o studie pe fiică şi remarcă imediat câteva detalii. Era micuţă, cu trăsături delicate, nas în vânt, piele albă, ochi căprui şi păr castaniu. Costumul ei de călărie era superb croit şi îi punea în evidenţă statura minionă şi sânii disproporţionat de mari.

— Domnişoară Clifton – zise ea, ridicând glasul hotărâtă.

Şi apoi o privi în ochi şi fu şocată să vadă mânia din adâncurile lor.

Era atât de puternică, încât o izbi ca o lovitură fizică. Iar, peste o clipă, se transformă într-o înţelegere amestecată cu dispreţ, în timp ce buzele ei mici, ca o lalea, se lăţiră într-un zâmbet forţat.

Lui Raven îi îngheţă inima în piept.

Magaret Clifton ştie. Ştie ce am făcut eu şi Marcus.

Capitolul 15

În următoarele două zile, Raven se comportă ca o femeie posedată. De fapt ca două femei – fata bătrână, îngrozită, care se ţinea departe de Marcus, şi destrăbălată care visa să se strecoare în camera lui, în puterea nopţii, şi să i se bage în pat.

Dar niciuna din cele două posibilităţi nu i se părea reală. Nu-şi crease niciodată fantezii în privinţa bărbaţilor şi nici nu fugise de probleme, nici măcar la

paisprezece ani. Atunci, nu era nici fetiţă, nici femeie, stătuse dreaptă şi hotărâtă şi dăduse cea mai cumplită bătălie din viaţa ei.

Pe urmă se retrăsese în lumea ei, tulburată numai de vise. Niciodată de realitate.

Dar cu Marcus era altfel. Dacă-i zărea doar umbra, în casă sau afară, se întorcea şi o lua în direcţie opusă. Dacă nu-l vedea, se gândea la el, la felul cum îşi ţinea capul, ca şi când ar fi ascultat cuvinte pe care numai el putea să le audă, la părul lui blond, des, pe gâtul bronzat, în şa, strângând calul între coapse, la cizmele lui de culoarea mahonului mulate pe gleznele lui puternice.

Acestea erau cele mai blânde dintre amintirile ei. Când se gândea la atingerea buzelor lui, la locurile pe care le sărutase, la locurile intime pe care le atinsese, se înfierbânta până în măduva, oaselor.

Şi se gândea la patul lui.

Ca una din târfele lui de actriţe, îşi spunea ea, dar în zadar.

Probabil că îşi pierduse minţile, pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să se gândească la o anumită scrisoare ameninţătoare, la mâinile care o împinseseră pe scări. Dar căderea nu-i primejduise decât viaţa, însă Marcus îi ameninţa sufletul.

Nu putea să-l evite la nesfârşit. Invocase o durere de cap ca să ni-i coboare la cină seara, după plimbarea lor, dar era o scuză care se folosea o singură dată, dacă nu voia să trezească suspiciuni în rândurile bănuitorilor membri ai familiei. Amy, Cordelia, Irene –

le simţea privirile aţintite asupra ei în fiecare clipă când se afla în prezenţa lor. O studiau cu ochii lor iscoditori, mai ales când era Marcus de faţă.

Îl blestema în gând, aşa cum se blestema şi pe ea. Într-o după-amiază, în numai câteva clipe, reuşise să deschidă ceva întunecat în adâncul sufletului ei, eliberase un demon pe care se luptase să-l închidă cât mai departe de firea ei mândră. Dăduse frâu liber desfrâului.

Senzaţia aceea, pe care o experimentase, îi tulbura nopţile. Ştiuse, fără să recunoască, de existenţa acestei laturi ascunse a caracterului ei. Iar el o forţase să accepte adevărul.

Îl dorea mai mult decât orice pe lume. Voia s-o posede din nou.

Încercă să-l urască, dar Contele de Stafford era cine era – un ticălos lipsit de conştiinţă, o permanentă ispită – şi ştiuse toate acestea foarte bine când se lăsase atrasă de el în coliba de vânătoare. Dar faptul că tânjea în continuare după el era cel mai trist din toate.

Şi aproape la fel de neliniştitor ca certitudinea că interludiul lor erotic nu era un secret.

Domnişoara Margaret Clifton nu scosese niciun cuvânt care să-i dezvăluie suspiciunile, în timp ce stătea pe calul ei, zâmbitoare, întrebând-o pe musafira americană a lui Marcus despre cariera ei teatrală său când se întorseseră toţi patru, călare, la Beacon Hall.

Dar ştia. Era mult prea interesată de Marcus ca să interpreteze greşit după-amiaza lui retrasă în pădure,

în compania unei actriţe. Mai devreme îi declarase că nu ştia de ce vecina lui nu se căsătorise. Dar, amintindu-şi de mânia de moment a femeii, Raven înţelesese motivele. Se păstra ca să devină contesă de Stafford, soţia unui conte chipeş.

— Cât timp vei onora Anglia cu prezenţa ta? – o întrebase în timp ce înaintau pe cărarea îngustă, şerpuitoare.

Cu alte cuvinte: „Când ai de gând să pleci?”

— Voi, yankeii, priviţi viaţa cu alţi ochi, mai liber, neîncorsetată de principiile victoriene – remarcase ea, fluturând în aer mânuţa ei înmănuşată.

Gândindu-se la unghiile sale crăpate şi la degetele bătătorite de muncă, Raven înţelese adevăratul mesaj al vorbelor ei: „Sunteţi cu toate nişte împuţite şi nişte târfe”.

— I-am vândut iapa lui Marcus, crezând că este pentru Amy – zise fata moşierului pufnind şi încreţindu-şi nasul în vânt.

Adică: „Dă-te jos de pe cal”.

De fiecare dată, Raven se străduise să-i răspundă cât mai politicos, aşa cum ar fi dorit mama, dar nu rezistase să-i precizeze că îşi prelungise vizita la insistenţele contelui, la fel ca şi această plimbare.

Marcus şi moşierul, care mergeau în urma lor, nu remarcaseră înţepăturile subtile pe care şi le aruncau reciproc. Cu atât mai bine. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie Raven era să-l vadă intervenind într-o conversaţie între o femeie care devenise aproape târfa lui şi cea care dorea să-i fie soţie.

După ce îl evitase două zile, dădu greş într-o dimineaţă, în timp ce vizita sera aflată în spatele clădirii, la parter. Stătea în mijlocul construcţiei din sticlă, uitându-se la puţinele plante care mai rămăseseră.

Se gândea că, în ciuda aspectului jalnic, aerul era încă umed şi fecund.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi se închise la loc. Nu fu nevoie să se întoarcă, fiindcă ştia cine intrase. Începuse să-i ghicească prezenţa.

— Nu poţi să mă eviţi la nesfârşit – zise o voce profundă.

Cuvintele o mângâiau ca o adiere caldă, dar se cutremură şi îşi strânse braţele în jurul ei.

Se gândi o clipă să zâmbească şi să-l întrebe ce voia să spună.

Dar nu putea să-l păcălească.

Îşi adună curajul să-l înfrunte.

— Pot cel puţin să încerc…

Sera era slab luminată; de-abia îi zărea faţa. Dar îi vedea ochii.

O priveau cu o grijă plină de neastâmpăr.

Trecu încet pe lângă plantele rare, apropiindu-se inexorabil de ea, cu fiecare pas. O încolţea. Se simţea ca un animal hăituit.

— Dar de ce fugi de mine? – o întrebă el când se apropie.

Era o întrebare simplă, cu un răspuns atât de complex, încât nu l-ar putea înţelege.

Îl privea drept în ochi, deşi observase că purta o

haină de tweed, peste o cămaşă bleu şi pantaloni negri. Cu toate că nu avea cravată, degaja acelaşi bun gust ca întotdeauna.

Tânjea să-l atingă, dar îşi ţinu mâinile în loc.

— Am fugit pentru că ştiam că nu te-ai comporta ca un gentleman dacă ne-am întâlni între patru ochi.

— Te-am jignit deja?

— Da. Pentru că mă urmăreşti, deşi ştii că doresc altceva.

O privi. Era îmbrăcată în rochia ei verde, simplă, dar culoarea ei sclipitoare îi scotea în evidenţă silueta. Oricum, bănuia că ar fi privit-o la fel de lasciv chiar dacă ar fi fost îmbrăcată într-un sac.

— Spune-mi ce vrei, Pasăre Cântătoare şi o să mă conformez. O scuză? O îmbrăţişare?

— Tăcerea ar fi de ajuns.

Rânji. I se încordă stomacul şi simţi că i se întăresc sfârcurile sub rochia şi cămaşa subţire de mătase. Ochii lui aruncau flăcări albastre. Observase şi el.

— Ceri prea mult – zise Marcus.

Îi întoarse spatele şi rupse două frunze moarte din ceea ce fusese odată un luxuriant arbust de trandafir. Se apropie de ea. Îşi răsucise părul într-un coc, la ceafă, expunându-şi gâtul gol. Respiraţia lui îi gâdilă urechea.

Scoase o mică exclamaţie, ca şi când nu şi-ar mai fi putut stăpâni dorinţa. Apoi, îşi înţepă degetul, voit, într-un spin şi scoase încă o exclamaţie, de data aceasta de durere.

Marcus îi luă mâna şi supse sângele care i se

prelingea din deget.

Îşi trase mâna şi-l privi.

— N-ar trebui să faci asta – zise ea, întrebându-se cum de reuşise să deschidă gura.

— Aş vrea să-ţi sărut şi altceva, nu numai mâna…

Raven ar fi putut să-l respingă, să se comporte ca o fată bătrână, dar desfrânarea era mai puternică şi o tortura peste măsură.

Se trase de lângă el.

— Nu-mi vorbi de aşa ceva. Te rog!

— Ţi-am spus că n-o să te oblig niciodată să faci ceea ce nu vrei.

Şi nu te-am obligat.

— M-ai făcut să te doresc. Cunoşti destule metode.

Îşi învârtea o buclă care-i căzuse pe gât.

— Şi tu ai avut prea multă încredere în mine.

Simţea că se înfierbântă.

— N-are rost să mă urmăreşti, Marcus. M-ai prins într-un moment de slăbiciune.

— Tu nu ai astfel de momente.

— Înseamnă că nu mă cunoşti.

— Atunci, dă-mi voie să te cunosc. Ai explodat, practic, în braţele mele. Vreau să simt din nou explozia aceea.

— Atunci caută-ţi una din târfele tale.

— Nicio femeie, indiferent cum o etichetezi, nu mi-a trezit vreodată senzaţiile pe care le-am simţit cu tine. Când te-am îmbrăţişat, am ţinut în mâinile mele forţele primordiale ale omenirii. Crezi că aşa ceva se întâmplă adesea? Mie unul nu mi s-a întâmplat niciodată şi cred

că puţini bărbaţi au avut asemenea şansă.

Îi mângâie mătasea care-i acoperea umerii.

— Îmi doreai sărutările şi mângâierile, Raven. Peste tot. Şi m-ai ţinut de mână. Ţi-am simţit aroma ore în şir. Mi-ai intrat în sânge.

Îşi acoperi urechile, dar cuvintele lui i se înfipseră în minte. Cum putea să-i vorbească aşa? Nu ştia că nu mai experimentase asemenea trăiri cu niciun bărbat? Şi nu era vorba doar de trupul ei. Îi atinsese sufletul. Dăruirea ei însemna mai mult decât o pasiune de moment. Îi dăduse o parte din sufletul ei.

— Nu eram eu însămi.

— Erai femeia pe care am simţit-o şi altă dată, femeia pe care am gustat-o cu sărutările mele. Ce anume era diferit? Că erai mai sinceră? Că ai acceptat ceea ce doream amândoi?

— Nu ştii de ce sunt capabilă – se cutremură ea. Lucruri cumplite, Marcus, cum nici nu-ţi imaginezi…

— Atunci, arată-mi. Acum. La noapte.

Vocea lui îi răsuna în minte.

— Te pricepi foarte bine – zise ea, strângându-şi braţele în jurul taliei.

— La ce anume? Nu-mi amintesc să fi spus că mă pricep la ceva.

Se desprinse de el şi se întoarse să vadă hotărârea din privirile ei. Distanţa dintre ei era atât de mică, încât îi simţea aroma şi-i sesiza încordarea. Dar era suficient spaţiu ca să-i evite respiraţia pe obraz.

— Te pricepi să zăpăceşti o femeie, s-o faci să creadă că-şi doreşte ceva, deşi ştie că nu este bine să-i

trezeşti senzaţii adormite.

I se subţie vocea şi inspiră adânc înainte să adauge.

— Te pricepi foarte bine să obţii ceea ce vrei.

Se întunecă la faţă. Dacă ar fi fost alt bărbat, ar fi crezut că era disperat, dar aşa, în cazul lui Marcus, nu putea fi decât dispreţ.

— Ai uitat cum s-au desfăşurat lucrurile – zise el blând. Tu m-ai înlănţuit cu braţele, Pasăre Cântătoare…

— Nu-mi mai spune aşa.

— … şi m-ai sărutat cum nu m-a sărutat nimeni vreodată. Sunt un bărbat experimentat, aşa că te rog să mă crezi când îţi spun că n-am mai simţit aşa ceva.

— Şi crezi că ar trebui să mă simt triumfătoare?

— Nu ştiu cum ar trebui să ne simţim, niciunul din noi… dar ar trebui să fim, oricum, satisfăcuți. Nu ne-am împreunat încă. Dar ştiu că o s-o facem.

Să se împreuneze? Prietenii îşi împreunau mâinile, logodnicii se uneau prin căsătorie şi cuplurile desfrânate se uneau într-o împreunare carnală. Dar nu era nevoie să-l întrebe la cel fel de împreunare se referea.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti aşa.

— Poate că nu, dar am fost încurajat.

— Atunci, spune-mi, Înălţimea Ta, cum ai putea fi descurajat. Mie, cel puţin, mi se pare imposibil.

— Convinge-mă că nu arzi noaptea de dorinţa de a fi cu mine.

— Dar este absurd. Oamenii nu ard.

— Eu ard pentru tine. Mă trezesc să văd dacă nu s-

au aprins cearşafurile. Însă constat doar că s-au mototolit, după ce m-am frământat o noapte întreagă. Nu vezi cearcănele de la ochii mei? Nu sunt de la grijile care ar trebui să mă absoarbă. Ci fiindcă tânjesc după tine.

Spaima o făcu să se apere brutal.

— Ah, înţeleg ce te deranjează. Îţi răpesc odihna. Te distrag de la problemele care te preocupă aici. Vrei să-ţi satisfaci pornirile bărbăteşti ca să-ţi vezi apoi liniştit de treburile tale.

— Raven…

— Deci, acum nu mai sunt Pasăre Cântătoare? Nu-mi dau seama niciodată când vorbeşti dulce şi când mă tachinezi, reamintindu-mi de Camden Cockloft…

Îi aruncă o privire rece, aşa cum îşi dorise să-l vadă.

— Cred că te prefer tremurând sub atingerea mea.

— Adică ascultătoare, supusă.

— N-ai fost deloc supusă în după-amiaza aceea. Te-ai repezit asupra mea şi ai fost grozavă!

— Am fost nebună!

— Amândoi am fost nebuni! Dar poţi să juri cu mâna pe inimă că nu mai vrei să fii, din nou, la fel de nebună?

— Nu aşa. Nu mai vreau să-mi pierd stăpânirea de sine.

— Te-ai speriat? De ce? Ce s-a întâmplat ca să te sperii?

— Ce te face să crezi asta? – zise ea, deodată, dar gândul că secretul ei ar putea ieşi la iveală, o îngrozea

mai mult decât dorinţa de a fi în braţele lui.

— Pentru că am văzut spaima din ochii tăi. Ori de câte ori ne-am sărutat. Cu excepţia colibei. Atunci, am avut impresia că nu te temeai de nimic. Până când am fost deranjaţi.

Raven profită de ocazie că amintise acest lucru, ca să-i distragă atenţia.

— Margaret Clifton ştie.

Ridică din sprâncene, surprins.

— Ţi-a spus ea?!

— N-a fost nevoie. Mi-am dat seama din surâsul ei încrezut.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o suporţi. Aveam toate şansele să nu fim tulburaţi.

— Ai plănuit totul?

— Nu. Cel puţin până am terminat de mâncat. Pe urmă, lucrurile au mers de la sine. Te doream, Raven; şi, fie că recunoşti sau nu, şi tu mă doreai pe mine.

Ce uşor devia discuţia în propriul său interes. Dar Raven nu era proastă. Şi lupta pentru viaţa ei.

— Domnişoara Clifton vrea să se mărite cu tine – zise ea.

— Ţi-a spus ea?

— N-a fost nevoie. Se vedea după cum te privea.

— Adică, plină de pasiune? – o întrebă el ironic, ca întotdeauna.

— Nu, calculat.

— Ah, bineînţeles. Nu mă miră. Pentru o femeie bogată, fără titlu, reprezint o adevărată partidă.

— Ar fi o contesă destul de bună. Este obişnuită cu

viaţa la ţară şi nu te-ar face de râs nici în societate.

— Îi susţii cauza? Ţi-a oferit un comision – să mă prinzi în cursă?

— Sunt prea lipsită de importanţă ca să fiu inclusă în strategia ei.

— Atunci este mai proastă decât mi-am imaginat.

— Nu fi absurd, Marcus. N-am vrut să…

Se întrerupse când auzi uşa deschizându-se. Se uită dincolo de el şi o văzu pe Amy înaintând pe poteca îngustă, dintre şirurile de plante moarte sau ofilite.

— Ce loc oribil – zise tânăra. Când trăia Elizabeth, trandafirii din seră mi se păreau cel mai minunat lucru din lume.

Îi aruncă o privire rece fratelui ei.

— Dar toate lucrurile bune durează puţin, nu-i aşa? Rămân doar cele rele.

— De ce nu încerci să-i reînvii? – o întrebă el. Să-i faci din nou frumoşi!

— Pentru că nu mă pricep să readuc nimic la viaţă. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

Se uită înspre Raven.

— Încearcă să te pună la muncă, aici? Marcus se pricepe foarte bine să obţină ce vrea de la femei.

— Ai grijă, Amy – spuse el. Ai mers prea departe.

Amy se mulţumi doar să-i arunce o privire.

— Încă n-am mers prea departe. Dacă nu te-a sedus deja, Raven, cred că aş putea să fac rost de o centură de castitate de la micul muzeu din oraş.

Raven scoase o exclamaţie de uimire, pierzându-şi stăpânirea de sine pe moment.

— Fir-ar să fie! – zise Marcus, atât de dezgustat încât o făcu să amuţească pe sora lui. Cere-ţi scuze!

Amy îşi împinse bărbia înainte, ca şi când ar fi vrut să sfideze comanda fratelui ei, dar, când văzu mânia din ochii lui, se supuse.

— Îmi pare rău – îi spuse ea lui Raven. M-am obişnuit atât de mult să-l tachinez pe Marcus, încât nu mai ştiu ce fac. Nu băga în seamă ce ţi-am spus.

— Bineînţeles – spuse Raven, ascultând în van vocea sinceră a lui Amy.

Ştia sigur că o să-şi amintească fiecare silabă rostită de fată, în cele mai întunecate ore ale nopţii.

— Am văzut-o pe Margaret Clifton la Ditchling – zise Amy, schimbând subiectul, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce căutai în oraş? – o întrebă Marcus.

— Risipeam banii, ca de obicei. Margaret ne-a invitat sâmbătă la cină şi am acceptat, şi pentru noi şi pentru mătuşi.

În sfârşit, va rămâne singură într-o seară, se gândi Raven, oftând uşurată. Poate va reuşi să se odihnească dacă n-o să-l mai aibă pe Marcus în preajmă.

— Vii şi tu – zise Amy. Domnişoara Chadwick trebuie să vină neapărat – adăugă ea, imitând destul de bine glasul alintat al lui Margaret Clifton.

— Nu cred că o să vin.

— Ah, dar trebuie. Vizitarea vecinilor, la ţară, face parte din obligaţiile de familie.

— Eu nu fac parte din familie.

— Nu-i adevărat.

Se uită la fratele ei.

— Hai, spune-i, Marcus. Porunceşte-i să ne însoţească.

— Dacă Raven preferă să rămână aici, îi respect alegerea. Sunt convins că are motivele ei.

Îi simţea ochii aţintiţi asupra ei. Cuvintele lui sunaseră destul de inocent, dar sesizase provocarea din glasul lui. Dacă va evita familia Clifton, o s-o considere laşă. Şi ar avea dreptate.

Şi, în afară de asta, dorea să vadă casa unde copilărise Marcus, chiar dacă îi declarase că nu-şi petrecuse prea mult timp înăuntru. Nu şi-ar fi imaginat în ruptul capului că provenea dintr-un loc numit Humble Hall.

Marcus le lăsă pe cele două femei să discute mai departe, în seră. Era dificil să te înţelegi cu fiecare în parte, dar, când se aflau împreună, ar fi fost o piatră de încercare, chiar şi pentru cel mai experimentat expert în psihologia feminină.

Amy era o durere permanentă în sufletul lui. Îşi pierduse sora demult şi se obişnuise cu săgeţile ei veninoase.

Însă, cu Raven era cu totul altfel. Trebuia neapărat să scape de ea.

Nu trecuseră nici două luni de când o cunoştea şi îi pătrunsese în sânge ca un drog. Simţea că nu se mai satură de ea. Oare cât de legat se va simţi după ce vor face dragoste cu adevărat? Era convins că vor face. Şi dacă ar accepta adevărul, ar fi şi ea la fel de convinsă.

Se apucă de treabă, consultând în primul rând

scrisorile furnizorilor pe care-i chestionase în legătură cu achiziţiile făcute de Graham Seed, pentru că administratorul nu reuşise să scoată la iveală decât câteva facturi. Şi nici măcar acelea nu motivau cheltuielile făcute de el. Omul era un hoţ, în mod evident. Dar cunoştea pământul, muncile agricole şi oamenii, în timp ce Marcus de-abia începea să înveţe. Acum, când se afla în preajma lui, Seed va fi mai atent, iar Marcus îl prevenise deja să nu mai abuzeze de chiriaşii de pe moşie. Dar oare era suficient?

Cu o zi înainte, când discutase cu Seed, hotărâse să nu mai pună copiii la muncă. Arendaşul protestase, susţinând că nu avea cum să strângă recolta de pe câmp fără ajutorul celor o sută de mânuţe disponibile. În cele din urmă, ajunseseră la un compromis, acceptând vârsta minimă de treisprezece ani. Ceilalţi trebuiau să meargă la şcoala din Ditchling; iar cei mari vor munci pământul numai dacă nu doreau să urmeze şcoala mai departe.

— Se vor isca nemulţumiri – îl prevenise arendaşul. Copiii aceştia aduc un venit familiei, atât timp cât nu se obosesc prea tare.

— Cât câştigă?

— Pentru o zi întreagă? Cei mici, nu mai mult de patru pence, iar cei mari dublu. Trebuie să-şi asigure uneltele şi hrana. N-are rost să-i dădăcim.

— Câţi crezi că trăiesc pe moşia Beacon?

— Se înmulţesc ca iepurii, înălţimea Voastră. Trebuie să fie vreo sută şi ceva.

— Notează numele şi vârstele lor.

Seed nu încercase să-şi ascundă surprinderea.

— La ce bun, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vă supăraţi, înălţimea Voastră, dar mi se pare o pierdere de timp.

— Vreau un recensământ exact al chiriaşilor. Angajează pe cineva să-l facă. În orice caz, nu pe Quirke. Fermierul Joseph Hambridge ştie să scrie, să citească şi să socotească. Pune-l pe el.

— Nu înţeleg…

— Nici nu trebuie. Fă ce ţi s-a spus. Imediat. Marcus se îndoia că Seed va respecta ceea ce hotărâseră în privinţa lucrătorilor. Trebuia să-l supravegheze.

Această conversaţie cu arendaşul avusese loc cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Nerăbdător să vadă rezultatul recensământului, făcuse nişte calcule rapide în minte, luând în considerare numărul mare al odraslelor chiriaşilor şi vârsta lor, pentru ca apoi să înmulţească aceste numere cu salariile precizate de Seed.

Uitându-se la cifrele finale, hotărâse că ideea imposibilă care-i venise nu era atât de irealizabilă. Fără precedent, chiar absurdă pentru unii, dar fezabilă, fără îndoială. Se rezemă de spătarul scaunului. Nu se considerase niciodată un inovator, dar constată că i-ar plăcea să fie.

Şi ce-o să spună Raven? O să-i găsească vreun cusur?

Se îndoia. Nu-l dezaproba în nimic din ce făcea.

Nu contează că protestase. Ah, Doamne, ce mult

îşi dorea să termine ce începuseră…

Va fi greu, bineînţeles, pentru că refuza să stea singură într-o cameră cu el. Şi îşi imagina ce ar spune dacă ar invita-o la o altă plimbare călare.

Dar îşi amintea cum se agăţase de el, cum îşi apăsase trupul ei moale de al lui, măcinată de dorinţă. Sălbăticia de care dăduse dovadă se potrivea cu a lui. Sesizase, de asemenea, o anumită inocenţă, care pe el nu-l caracteriza. Fusese inocent până la vârsta de treisprezece ani, când lăptăreasa îl învăţase la ce foloseau părţile intime ale corpului.

Oare Raven Chadwick, actriţă şi cântăreaţă, era atât de inocentă pe cât voia să pară? Dacă da, avea un fel al dracului de original s-o demonstreze.

Dorinţa de a afla adevărul îl rodea ca un cancer. Poate că, dacă o s-o înţeleagă, va scăpa de această obsesie.

Îşi concentra atenţia asupra actelor de pe biroul lui, dar se simţea obosit. Aruncă tocul şi ieşi pe uşile duble ale bibliotecii, care dădeau în grădina, odată grandioasă, de la Beacon Hall.

Totul fusese grandios odată. Totul avea nevoie acum de îngrijire. Ce ciudat că acest gând nu-l obosea atât de mult ca atunci când sosise prima dată.

Alese o cărare care îl duse la grajduri. Dădu de băiatul Jason. Încerca să încarce o puşcă de vânătoare care provenea din rastelul din colţul bibliotecii. Marcus, care nu se omora cu vânătoarea, nu observase rastelul decât după mult timp.

Se îndreptă încet spre băiat. Puştiul era prea

concentrat asupra armei ca să remarce altceva.

— Ce faci? – îl întrebă Marcus când ajunse la uşa boxei unde îl găsise.

Jason scăpă un glonte când sări în picioare, încercând în zadar să ascundă puşca în spatele lui.

Chiar şi în lumina slabă din grajd, Marcus observase hotărârea din ochii băiatului şi roşeaţa care-i întuneca obrajii săi pistruiaţi.

— Puşca, Jason. La ce îţi trebuie?

Băiatul se îndreptă în faţa stăpânului, luându-şi o poziţie demnă, de bărbat.

— Nu mă opriţi, înălţimea Voastră. Trebuie să ucid un om!

Capitolul 16

Marcus îşi stăpâni uimirea. Jason părea gata să cedeze nervos, iar nefericirea oglindită pe faţa lui palidă şi tânără era reală.

— Pe cine intenţionezi să împuşti? – îl întrebă el, fără ocolişuri.

— Pe bărbatul care mi-a distrus sora – zise el, printre suspine.

— Parcă am văzut-o ieri, nu-i aşa?

Marcus îşi aminti de fata roşcată, cu nas cârn şi pistrui. Era o copilă.

— Nu are mai mult de treisprezece ani.

— Jennie are doisprezece ani – zise Jason, cu un glas subţirel ca şi braţele lui. Îi plac fetiţele.

— Cine? Vreau să ştiu numele lui.

— Nu contează, înălţimea Voastră. Eu sunt bărbatul din familia mea. Aşa că voi face ceea ce trebuie.

— Furând o puşcă?

Băiatul nu se arătă deloc descumpănit.

— O s-o aduc înapoi după ce termin treaba.

Marcus se propti în uşa boxei. Ţeava puştii se ridicase în dreptul inimii sale.

Ar fi fost uşor să smulgă arma din mâinile băiatului, dar Marcus ştia că i-ar fi rănit mândria. Îşi amintea prea bine de copilăria lui.

— O să te ajut, dar trebuie să ştiu pe cine vrei să te răzbuni.

Jason îl privi sfidător, şi apoi păru că se face fărâme pe dinăuntru.

Smiorcăind, se şterse la nas cu mâneca hainei.

— Pe ticălosul de Arthur Quirke, pe cine altul?! A rănit-o. Şi nu este singura. Trebuie oprit.

— Este teafără?

— Da, trăieşte.

Marcus nu-i ceru mai multe detalii.

— Spui că nu este singura. A mai făcut asta?

— Le-a speriat pe multe, sau aşa spun. O familie s-a mutat de aici din cauza lui. Au dat vina pe fete, aşa că bârfa s-a oprit pe moment. Jennie…

Se încruntă, disperat.

— Dar Jennie nu este doar speriată… De aceea trebuie să mă răzbun.

— Eşti un frate bun, Jason Murphy. Ştii cum să foloseşti puşca?

— Eu… – începu Jason şi apoi amuţi.

— Deci, ai mai împrumutat-o şi altă dată.

Băiatul nu-i răspunse, dar nici nu era nevoie.

Jason luase puşca să vâneze. Braconajul era un delict grav.

— Dacă îl vrei cu adevărat pe Quirke, dă-mi puşca. Altfel, ne pierdem timpul.

Băiatul încercă să protesteze.

— Jennie are nevoie să cooperăm – zise Marcus.

Jason se supuse, fără să vrea.

— Când s-a întâmplat? – îl întrebă Marcus.

— Devreme, azi-dimineaţă, când a ieşit să se ducă la privată. Ticălosul n-a făcut găligie. Sora mea s-a strecurat în pat fără să scoată o vorbă. Spunea că n-a vrut să ne supere.

— Ştii cumva unde se află Quirke acum?

Jason clătină din cap.

— Vom avea nevoie de ajutor. Pune şeile pe cai. Eu mă duc să-l caut pe Seed.

Dar arendaşul nu era pe nicăieri. La fel şi Quirke. Marcus se aşteptase însă la asta.

Peste câteva minute, el şi băiatul călăreau pe Abélard şi Héloise spre casa fermierului Joseph Hambridge. L-au găsit stând la fereastră, aplecat peste rezultatele recensământului de la Beacon.

Marcus îi explică repede ce se întâmplase.

— Crezi că putem organiza o partidă de urmărire cu ceilalţi fermieri?

Hambridge ridică din umeri.

— Nu prea vor să se organizeze. Am mai încercat.

Marcus era sigur că încercase să formeze o asociaţie. Fermierul avea curaj să recunoască acest fapt în faţa stăpânului său.

— Încearcă din nou – zise el. Mulţi dintre ei au fete. Or să vrea să le protejeze.

— Poate că da, poate că nu…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joseph, convinge-i! Îi cunoşti mai bine decât mine.

— Oh, da – zise Hambridge, încuviinţând încet din cap, dar duritatea din ochii lui spunea că n-ar fi trebuit să-l angajeze de la bun început pe acest administrator ticălos.

Şi, pentru asta, singurul vinovat era chiar el, lordul care îşi neglijase moşia.

Când fermierii se adunară pe câmpul din spatele casei Beacon Hall, deveni evident că toţi gândeau la fel. Vorbeau între ei, stabileau cum să pornească în urmărirea ticălosului, dar nu-L implicau pe Marcus. Aşa că îi lăsă singuri.

Spre surprinderea lui, Amy plecase să vadă cum se simţea Jennie.

Raven o însoţise, ducând un calmant şi unsori date de mătuşa Cordelia ca să-i aline durerile. Se întorseseră să spună că fata era plină de vânătăi şi tăieturi, dar rănile principale erau interne.

— Nu trebuie să se dea jos din pat – zise Amy.

— Este atât de mică – spuse Raven. Prea fragedă ca să-şi revină dintr-un asemenea şoc…

Era greu pentru Marcus să observe care dintre ele era mai răvăşită. Dar, după ce privi ochii negri ai lui

Raven, încuviinţă din cap spre ea.

Fermierii nu reuşiseră să-l găsească decât pe Graham Seed. Era la Hotelul Bull, din Ditchling, şi susţinea că se dusese acolo să discute cu un bărbat în legătură cu plugul.

Când se lăsase înserarea, oamenii se întorseseră la casele lor şi Marcus trimisese vorbă în Downs, la casa lui Seed, că dorea să-l vadă.

Când se deschise uşa bibliotecii, îşi ridică ochii de la birou, aşteptându-se să-l vadă pe arendaş.

Dar era mătuşa Irene, foşnind din rochia ei neagră la fiecare pas. Se opri dreaptă şi ţeapănă, ca un stâlp, în faţa lui, cu părul ei grizonant, strâns în coc, şi mâinile cu degete şi unghii lungi, încleştate, de-o parte şi de alta a corpului. Ochii ei negri, înguşti, sclipeau hotărâţi.

— Trebuie să plece – zise ea, fără niciun fel de introducere.

Marcus începuse să se obişnuiască să-şi ascundă surprinderea.

— Presupun că te referi la domnişoara Chadwick.

— Bineînţeles. Doar ea este străină de această casă.

— Este verişoara ta.

— Verişoară de-a doua, fiica unei femei care şi-a părăsit familia. Şi este o străină. Aduce numai necazuri, Marcus. Trebuie să plece.

Marcus o cunoştea prea bine ca să ştie că nu avea rost să încerce s-o convingă.

— Este, de asemenea, musafira noastră.

— Musafira ta. A fost o greşeală că ai invitat-o să rămână.

Era inutil să-i precizeze că putea invita pe cine avea chef, la fel cum n-avea rost să declare că viaţa lui fusese tulburată de prezenţa lui Raven.

— Te rog să te explici – zise el, ştiind că o s-o facă oricum.

Îşi ridica degetele lungi, unul câte unul, în timp ce enumera păcatele lui Raven.

— Scandalul acela îngrozitor, stârnit de spectacolul de music-hall, furtul tabloului…

— Ştiai de asta?

— A aflat toată lumea… Ştii, îţi cunoaşte toate secretele. Atunci când a căzut pe scări voia, probabil, să pătrundă în camera ta.

Marcus se ridică de pe scaun.

— Mătuşă Irene…

Dar nu mai putea s-o oprească.

— Şi acum, avem şi necazul ăsta, cu administratorul.

Se aşeză, fascinat de raţionamentul ei întortocheat.

— O învinuieşti pentru fapta lui Quirke?

— Am trăit în această casă când unchiul tău era conte şi pot să spun că n-am trăit niciodată o zi ca asta.

Ar fi trebuit s-o întrebe ce legătură avea Raven cu atacul asupra lui Jennie Murphy, dar cunoştea răspunsul. Ar fi afirmat că-l provocase pe Quirke şi-l împinsese în păcat.

— Asta este părerea mea. Trebuie să plece.

După ce rosti aceste cuvinte, Irene se răsuci şi ieşi, trântind uşa în urma ei.

La dracu', se gândi Marcus, obosit.

Peste un minut, uşa se deschise din nou.

Cine o mai fi? Amy? Mătuşa Cordelia? Nu s-ar mira să-l vadă pe Albert lipăind prin bibliotecă în căutarea sticluţei cu gin.

În schimb, Frederick anunţă sosirea lui Graham Seed.

Arendaşul intră sfios, spre deosebire de Irene, şi se aşeză la birou.

Seed avea un mare dezavantaj. Era bărbat. Marcus – fostul campion al amanţilor londonezi, spaima soţilor, idolul fecioarelor – şi-ar fi pierdut cumpătul în faţa unei femei, dar ştia să se poarte cu bărbaţii neajutoraţi de dinaintea lui.

— Ştiai că Quirke atacă fetele? – îl întrebă el.

Seed îşi răsuci pălăria în mâini.

— Se zvonea ceva – zise el.

— Şi n-ai luat nicio măsură.

— Femeile au obiceiul să mintă.

— Jennie este un copil.

Seed rânji.

— Cele din Sussex cresc repede, înălţimea Voastră, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

Furia care clocotea în pieptul lui Marcus îi alungă oboseala.

Trebui să-şi înfigă mâinile în braţele fotoliului ca să nu sară peste birou şi să-l ia la bătaie pe majordom.

— Ieşi afară – zise el.

Seed se dădu un pas înapoi.

— O să mă ocup de plug, înălţimea Voastră.

— Lasă-l dracului de plug. Pleacă de pe proprietatea Stafford. Dacă mai calci pe aici, fie tu, fie prietenul tău Quirke, veţi fi arestaţi pentru viol şi furt.

Seed căscă ochii uimit.

— Viol! – exclamă el. Dar nu m-am atins de niciuna. Nu-mi plac femeile. Întrebaţi-l pe fierarul George.

Se opri, dându-şi seama ce spusese.

— Deci, recunoşti că ştiai ce făcuse Quirke. Or, asta este la fel de rău. La fel cum ştia şi el că tu furi.

Seed deschise gura să protesteze.

— Dacă nu ieşi mai repede de aici…

Dar nu fu nevoie să-şi termine ameninţarea. Seed se repezi la uşă şi plecă.

Rămăsese singur.

Se aşeză pe scaun, în timp ce furia se transformă în frustrare, ba chiar mai rău, într-un sentiment de neputinţă, care-l rodea mai mult ca orice. Ce realizase în această săptămână la Beacon Hall? Fermierii se uneau împotriva lui, principalul lui ajutor fusese concediat, Amy îl enerva ca de obicei. Chiar şi mătuşile preferau să stea în camerele lor. Doar Irene îl vizitase astă-seară, din nefericire.

Nu Raven Chadwick era de vină pentru tot ce se petrecea aici, ci răposatul conte.

Se gândi la frumoasa cu ochi negri şi, pentru o clipă, îi dispăru goliciunea din suflet. Doamne, ce n-ar

da să fie aici, în braţele lui! Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ţină în braţe şi să-i vorbească. Înţelesese tragedia tânărului păstor şi remarcase sărăcia moşiei, aşa că se aşteptase. Şi ar înţelege, de asemenea, ce simţea el în astă-seară.

Dacă ar chema-o, i-ar ghici intenţiile. Dacă ar încerca s-o îmbrăţişeze ar şti că avusese dreptate. El era victima păcatelor din tinereţea sa. Dar aşa fusese întotdeauna.

În mod ciudat, îşi aminti de copilăria lui, când călărise la întâmplare prin Downs, ca şi când ar fi căutat ceva ce nu putea găsi.

Atunci se simţise singur, chiar şi când Daniel Lindsay se luase după el. În zilele lui destrăbălate din Londra îşi făcuse mulţi prieteni, dar îl părăsiseră unul câte unul când se hotărâse să ducă o viaţă sobră, pe motivul că nu mai avea niciun haz.

Sau poate că el îi părăsise. Nu ştia sigur, dar ce conta?! Îi pierduse, oricum.

Când moştenise titlul de conte sperase să unească familia, să aibă ceea ce nu avusese niciodată. Să simtă că aparţine cuiva. Să existe ceva permanent în viaţa lui.

Dar această speranţă se stingea repede.

Gândurile lui se concentrau asupra lui Raven. Fără să înţeleagă de ce, imaginea ei îl făcea să se simtă cel mai bine şi, în acelaşi timp, îngrozitor de singur.

În următoarele zile, Raven începu să muncească din greu la fermă. Nu era treaba ei. Şi nu i-o ceruse

nimeni, dar se simţea ca o lipitoare să accepte casă şi masă pe gratis. Amy n-o înţelegea, nici Irene, deşi mătuşa Cordelia îi zâmbea încurajator când o întâlnea.

Deci, începu să adune mieii orfani, care se prăpădeau fără lapte de mamă, strânse vreo zece fete de-ale fermierilor şi fixă un program pentru hrănirea animalelor.

Era nevoie de un nou ţarc în spatele grajdurilor care să-l înlocuiască pe cel vechi şi rupt. Băieţii o ajutau, şi anume cei care nu erau ocupaţi cu dusul turmelor şi cirezilor la păscut şi curăţarea câmpurilor de buruieni şi pietre.

Deoarece era ridicolă în hainele ei elegante, o rugase pe Nancy să-i găsească ceva mai practic de îmbrăcat. Camerista descoperise o rochie de bumbac lăsată de o fostă servitoare şi Raven împrumutase un şorţ de la bucătăreasă. Nu era toaleta în care se visase jucând pe scenă, dar se potrivea cu ce avea de făcut. Cu mânecile suflecate în zilele calde, supraveghea treburile, aducându-şi propria contribuţie când putea.

Marcus trecea pe lângă ea în fiecare dimineaţă şi seară, când se întorcea de la câmp. Câteodată, îndrăznea să-l privească stând mândru pe cal, în timp ce o fixa cu ochii lui albaştri. Era atât de aproape şi totuşi atât de departe. Ştia că era foarte ocupat de când Seed şi Quirke dispăruseră.

La două zile după cumplitul incident, cu câteva ore înainte de a merge să cineze la moşierul Clifton şi fiica lui, o vizită din nou pe micuţa Jennie. Clara Murphy, mama ei văduvă o întâmpină la uşă.

— Nu vrea să te vadă – zise femeia, amărâtă, frângându-şi mâinile zbârcite.

— Lasă-ne singure câteva minute. Dacă voi vedea că o necăjesc, îţi promit că o să plec.

— Răposatul meu soţ era un simplu ţăran. Dumneavoastră şi înălţimea Sa aţi făcut destule pentru noi.

— Fata este rănită psihic, nu-i aşa? Poate o să-i fiu de ajutor.

Raven rămase cu copila o jumătate de oră. Când plecă, Jennie îşi anunţă mama că voia să se spele şi să se îmbrace.

— Ce i-aţi spus? – o întrebă doamna Murphy pe Raven, în timp ce se pregătea să încalece pe Héloise.

— I-am spus să nu se mai învinuiască pentru ce s-a întâmplat şi i-am explicat că umilinţa şi amintirile sunt cel mai rău lucru. Trupul se va vindeca şi va fi ca înainte.

— Dar nu este adevărat.

— Vrei să spui că nu mai este inocentă? Dar nu are decât doisprezece ani. Într-o zi, va găsi pe cineva căruia să nu-i pese de ce s-a întâmplat, cineva care s-o facă să uite. Între timp, este important să se simtă bine. O s-o rog pe domnişoara Bannerman să-i dea o rochie nouă. şi o pereche de pantofi. Poate nu-i mare lucru, dar are nevoie să simtă că este drăguţă.

— Sunteţi o femeie bună şi înţeleaptă, domnişoară Chadwick. De unde ştiţi cum trebuie să-i vorbiţi?

— Ştiu, atâta tot. Şi, în primul rând, are nevoie să se simtă iubită.

— Vă asigur că Jason şi cu mine vom avea grijă de asta.

În timp ce se întorcea călare, la Beacon Hall, Raven nu reuşea să-şi alunge tristeţea care o cuprinsese.

De unde ştiţi ce să-i spuneţi?

Ştiu, atâta tot.

Era un răspuns simplu, dar plătise scump până ajunsese la această înţelepciune.

Cineva o s-o facă să uite.

Raven se întrebă dacă ea o să găsească vreodată acea persoană. *Niciodată*, îi răsuna răspunsul în minte. În orice caz, nu era Marcus, care-i reamintea de trecut ori de câte ori se atingeau. Şi totuşi, îl dorea la fel de mult. Începea să creadă că o să-l dorească întotdeauna.

Se gândi la tata şi la mama şi la întoarcerea ei acasă. De îndată ce va ajunge la Savannah, o să-i spună tatii să-şi schimbe planurile şi să n-o mai ducă pe mama la Londra. Dacă insista, îl va ruga s-o ţină departe de Stafford House. „Fiţi simpli turişti, aşa cum ai sugerat” – îi va spune ea. „Vizitaţi muzeele şi teatrele. Mama va fi încântată”.

Iar mamei îi va spune că scrisoarea fusese o farsă. Îi va mărturisi că-i citise corespondenţa, dar intenţionase de la început să-şi recunoască greşeala.

Iar familiei Bannerman şi tuturor celor interesaţi, le va declara că nici ea şi nici alt Chadwick n-o să le mai calce vreodată pragul. Aşa că ameninţările şi violenţele nu-şi aveau rostul.

Dar, mai întâi, trebuia să meargă la cină, la Humble Hall.

Când se întoarse la Beacon Hall văzu că Ralph Pickering sosise de la Londra cu doi verişori de departe de-ai Bannermanilor, amândoi baroneţi.

Brian Halstead, Baronet de Pettibone, şi Douglas Roe, Baronet de Rathmoore, doi bărbaţi în jur de treizeci de ani, cu sclipiri copilăreşti în priviri.

Informată de sosirea noilor-veniţi, Margaret Clifton trimisese vorbă că erau invitaţi şi ei, bineînţeles. Raven considera că trei oaspeţi neaşteptaţi la cină, toţi bărbaţi zdraveni, cu o serioasă poftă de mâncare, ar fi pus în încurcătură orice gazdă. Dar stăpâna de la Humble Hall şi viitoarea Lady Stafford nu se îngrijora.

Lui Raven i se păru şi mai antipatică.

— Ce bine este la ţară – zise Ralph în salon, unde se adunaseră, înainte de plecare. Departe de blestemata ceaţă londoneză.

Mătuşa Cordelia şi mătuşa Irene, îmbrăcate în negru, ca de obicei, stăteau pe sofa. Cordelia era roşie la faţă, ca şi când ar fi băut din nou. Dar, când Raven intrase în cameră, nu sesizase mirosul caracteristic de gin. Altceva o înfiorase. Nu cumva prezenţa unchiului Ralph?

Trebuia să se gândească, dar când apăru Marcus, în frac negru şi cămaşă orbitor de albă, contrastând cu pielea lui bronzată, uită chiar şi cum o cheamă.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dar de-abia m-am întors de pe câmp acum o jumătate de oră.

— Zău, Marcus – spuse Amy, care stătea lângă foc

–, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că îţi place într-adevăr să munceşti din greu.

— Imposibil – zise Marcus, luându-se singur peste picior, ca întotdeauna. Fermierii şi cu mine am aranjat în secret nişte orgii pe câmp. Sunt surprins că n-aţi auzit ţipetele de plăcere ale femeilor…

— Ia-ne şi pe noi – spuseră baroneţii într-un glas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus – zise mătuşa Irene dând din cap –, ai grijă cum vorbeşti în prezenţa doamnelor.

— Vai, cum am putut să uit.

Se întoarse spre Raven, care stătea pe scaun, vizavi de mătuşi.

— Domnişoară Chadwick, arăţi foarte bine astă-seară.

Raven nu ştia ce să creadă. Era îmbrăcată în rochia ei roşie, cu umerii goi, iar ca bijuterii purta cerceii de perle ai mamei. În comparaţie cu costumele negre ale bărbaţilor, cu rochiile sobre ale mătuşilor şi pielea de piersică albă a lui Amy, era stânjenitor de strălucitoare.

Se făcuse linişte în cameră. Îi aşteptau toţi răspunsul. Auzea ticăitul ceasului, trosnetul focului în cămin şi şuieratul lămpii cu gaz.

— M-am gândit să renunţ la rochia de pânză şi la şorţ.

Nu era un răspuns prea inteligent, se gândi ea, dar nu-i trecuse altceva prin minte.

— Nu contează – zise Marcus, cu mai multă căldură în glas decât ar fi fost nevoie. Arăţi foarte bine

şi aşa.

Se făcu din nou linişte. Raven îşi desprinse privirile de la Marcus.

Se uită la Amy, care se holba uimită la fratele ei.

Ralph întrerupse încordarea momentului.

— Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar eu unul mor de foame. Nu credeţi că ar fi timpul să plecăm?

Întrebarea lui îi unii din loc. Pe toţi, în afară de Marcus, care venise lângă ea, să-i aşeze pelerina pe umeri. O strânse uşor şi apoi îşi ajută mătuşile.

Dar nu înainte să-i simtă respiraţia pe gât.

Raven, *îşi spuse ea cutremurându-se*, ia primul vapor şi întoarce-te acasă.

Verii Brian şi Douglas îşi aduseseră şareta şi caii de la Londra, cu trenul. Şi, împreună cu trăsura familiei Stafford, condusă de lacheul Hammond, porniră în scurta lor călătorie.

Raven ajunsese să stea, nu ştiu cum, lângă Marcus, cu mătuşa Cordelia şi Unchiul Ralph pe bancheta din faţă. Marcus le sugerase că s-ar simţi mai confortabil în şareta vărului Brian, care mergea singur. Însă Cordelia îi aruncase o privire plină de reproş şi se instalase hotărâtă lângă Ralph.

— Ai vizitat-o pe fata familiei Murphy – o întrebă Marcus când porniră.

— Da – îi răspunse Raven, sesizând fiecare respiraţie a lui, la fel ca şi căldura care îi emana din haine. Sau poate că i se părea, numai. Dar i se părea foarte fierbinte şi reală.

— Frumos din partea ta.

Îl privi. Era o noapte cu lună şi zărea faţa foarte clar. Nu glumise.

Părea cât se poate de sincer.

Ridică din umeri şi îşi feri ochii, să nu-i citească dorul din priviri.

— Am văzut-o pe doamna Murphy – continuă el. Mi-a spus că ai stat mult de vorbă cu Jennie.

— Nu chiar atât de mult.

— Fata s-a simţit mai bine după plecarea ta.

— Mă bucur, dar probabil că şi-ar fi revenit oricum.

— Doamna Murphy este de altă părere. A spus că fiica ei a zâmbit. Ce minune ai reuşit să faci!

Raven se uită la mătuşa Cordelia şi la unchiul Ralph, sperând că o să intervină în conversaţie, dar ei păreau pierduţi în gândurile lor. Bănuia că îşi amintise de întâlnirea cu Albert, în după-amiaza aceea, când Ralph, proaspăt sosit, o salvase pe Cordelia, încolţită în hambar.

Raven oftă. Va trebui să se descurce cu Marcus de una singură, ca de obicei.

— I-am povestit despre castrarea lui Abélard – minţi ea. I-am spus că aşa se întâmplă cu bărbaţii care merg prea departe.

Marcus tresări.

— Va trebui să ţin cont de atitudinea ta, Pasăre Cântătoare.

O luă de mână.

— Când vom mai fi singuri – adăugă el atât de încet, încât de-abia îl auzi – vom vedea până unde pot să merg.

În timp ce vorbea, îi privea faţa, gâtul şi umerii, mantia care-i acoperea trupul. Îi ardea pielea sub rochie şi ar fi vrut ca mâinile lui să urmeze direcţia privirilor.

O cuprinse o dorinţă nestăpânită. Dacă ar fi singuri... se cutremură să se gândească ce ar face.

Următorul vapor, îşi reamintea, în timp ce înaintau în noapte, legănaţi de trăsură. *Da*, *da*, *următorul vapor*.

Capitolul 17

Într-o rochie roz, elegantă, care-i scotea în evidenţă statura minionă şi sânii mari, Margaret Clifton îi întâmpină în uşa living-room-ului de la Humble Hall.

Verii Brian şi Douglas o complimentară deschis când fură prezentaţi. Unchiul Ralph s-a arătat mai discret, deşi... remarcase şi el farmecul femeii. Raven refuză să-şi desprindă privirile de la cei trei bărbaţi, dar era sigură că Marcus, care intrase ultimul, urmaşe exemplul lui Ralph.

Camera era decorată în stil victorian: exagerat de multă mobilă tapisată, huse pe fiecare scaun şi sofa, tapet floral închis la culoare, pe care atârnau o sută de desene şi tablouri, o pereche de scrinuri de o parte şi de alta a căminului, într-un colţ îndepărtat un birou cu încrustaţii aurii şi într-altul un pian acoperit cu un milieu, în faţa unui paravan chinezesc de mătase.

În toată camera, destul de spaţioasă, nu găseai niciun picior de masă sau scaun nesculptat şi niciun abajur fără franjuri. După simplitatea rece a peisajului

de ţară, fu cât pe ce să se sufoce. Bănuia că decorul se păstra de când trăiau părinţii lui Marcus. Nu-i de mirare că prefera să zburde călare prin Downs.

— Avem o surpriză pentru tine, Amy, – zise Margaret. Şi pentru tine, de asemenea, Marcus – zise ea, luându-l de braţ.

Sânul ei stâng îi atingea cotul.

Făcu semn spre fereastra din capătul opus, unde stătea Daniel Lindsay, chipeş şi proaspăt ca întotdeauna în hainele sale de seară.

— Doamne Sfinte! – exclamă vărul Brian. Nu cumva este Danny? Nu l-am mai văzut din 73!

Vărul Douglas încuviinţă din cap.

— Se pare că India i-a priit. Trebuie să discutăm.

— Uită-te la ei, Daniel – zise Marcus râzând. Vor să te atragă în nişte investiţii care te vor trimite în închisoarea datornicilor, dacă nu eşti prudent.

Daniel 2 îmbi.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit.

Se îndreptă spre ei, surâzând.

— Vere Marcus – zise Brian, ducându-şi mâna la inimă cu un gest dramatic –, mă jigneşti. Minele de diamant din Pretoria nu sunt deloc riscante.

— Diamante, zici? – întrebă Daniel, îţi mulţumesc, bătrâne.

Se uită la Raven.

— Bună seara, domnişoară Chadwick. Arăţi încântător, ca întotdeauna.

Şi apoi o privi pe Amy, care stătea nemişcată lângă fratele ei.

Încordarea dintre ei era evidentă.

— Bună, Amy – spuse Daniel, îi pierise veselia.

Pentru o clipă, Raven sesiză privirea pierdută din ochii femeii. Apoi reveni imediat la aerul ei impertinent.

Ridicându-şi rochia albă de mătase, făcu o plecăciune.

— Dar eu nu arăt încântător ca întotdeauna? – îl întrebă ea râzând.

Vorbea ironic, ca toţi cei din familia Bannerman.

Daniel studie buclele ei blonde care-i încadrau faţa şi apoi o privi drept în ochi.

— Ştii foarte bine că da.

— Dar trebuie să-mi spui, sir. Noi, femeile, suntem creaturi fragile, care avem nevoie să fim apreciate.

Vocea moşierului Clifton răsună ca un tunet.

— Suntem cu toţii arătoşi, fără îndoială. Haideţi să desfacem şampania să sărbătorim.

— Aşa, aşa! – exclamă unchiul Ralph. Splendidă idee.

— Ce te aduce în Sussex, Daniel? – îl întrebă Marcus în timp ce se umpleau paharele.

— Proprietatea familiei. Am vândut-o, după cum îţi aminteşti, ca să-mi plătesc drumul în India. Iar acum sper s-o cumpăr, în amintirea părinţilor mei.

Se uită o clipă la Amy.

— Şi pentru că mi-a plăcut întotdeauna această regiune.

— Unii oameni – zise ea – îşi schimbă gusturile.

Moşierul se pregătea să propună un toast, când

sosi ultimul oaspete, un bărbat trecut de prima tinereţe, cu trăsături urâte, dar cu o fire blândă şi prietenoasă.

— Ah, vicare, pofteşte, te rog – spuse moşierul. Marcus, domnişoară Bannerman, îl cunoşti pe reverendul Timothy Puddyfat.

— Bineînţeles – zise Marcus.

Bărbaţii dădură mâna şi Margaret îi prezentă pe ceilalţi din cameră.

Pe Raven o lăsă la urmă.

— Domnişoara Chadwick este cea mai interesantă. Este actriţă. A şi jucat deja pe scena londoneză.

Îi studie rochia.

— Mi se pare că a interpretat rolul unei călugăriţe.

— Ah, foarte interesant – spuse preotul, senin.

— Este din colonii. Tatăl ei se ocupă de comerţ.

Îi zâmbi lui Raven.

— Are un magazin de mercerie, nu-i aşa?

După cum se exprimase, lăsa impresia că tăinuia mărfuri furate.

Raven se înfurie. Nu accepta să-şi bată nimeni joc de Thomas Chadwick.

— Tata are un magazin de stofe şi alte produse – zise ea cu mândrie, grăbindu-se să adauge pe un ton exagerat: este un membru deosebit de respectat al comunităţii, reverende Puddyfat. Trebuie să înţelegeţi că, în ţara mea, oamenii au altă mentalitate. Iar comerţul este considerat o meserie onorabilă.

— Desigur – spuse vicarul, scuzându-se pentru întârziere. Am avut de rezolvat nişte probleme cu

enoriaşii – zise el. De fapt, cu copiii unei femei.

— Vă putem ajuta cu ceva? – se interesă Marcus.

— Oh, nu. Vrea să-şi ţină fiul la şcoală şi să-şi pună fiica să muncească. Dar eu încerc s-o conving că şi fata trebuie să înveţe să citească.

Se uită prin cameră, ca şi când i-ar fi părut rău că adusese în discuţie un asemenea subiect sumbru. Şi privirile sale se opriră în cele din urmă asupra lui Amy.

— Domnişoară Bannerman…

Amy dădu din cap şi-l întrerupse brusc.

— Reverende Puddyfat – spuse ea – sunt sigură că te vei descurca, cu tactul şi bunătatea dumitale caracteristice.

Moşierul toastă în cinstea întoarcerii contelui la Beacon Hall şi Raven se trezi lângă baroneţi.

— În legătură cu diamantele – zise Brian.

— Nu te deranja – zise ea. N-am niciun dolar american şi nicio liră britanică de investit.

— Nu contează – spuse Douglas. Trebuie să ne exersăm talentele de negociatori.

Raven încuviinţa din cap în timp ce vorbeau, dar era atentă la cei doi de lângă pian: Marcus şi Margaret, blonzi şi englezi amândoi până în măduva oaselor. Chiar şi numele lor se potriveau. Poate că Reverendul Puddyfat ar trebui să discute cu ei despre căsătorie şi formularea anunţurilor în biserică. Lord şi Lady Stafford. Ce frumos suna.

I se făcea greaţă să se gândească prea mult la acest subiect. Încercă să se concentreze asupra celor doi baroneţi, care voiau să-i povestească despre

Transvaal. Ştia puţine lucruri despre Africa de Sud şi tot ce spuneau ei erau simple speculaţii.

— Marcus spune că mătuşa Irene este foarte bună la geografie – zise Douglas.

Arătă cu mâna în direcţia ei. Stătea lângă Cordelia şi reuşi în sfârşit să-i atragă atenţia.

— Vă rog să ne spuneţi care este capitala Africii de Sud.

Vocea baronetului răsună în toată camera.

— Brian şi cu mine am pus un pariu.

Irene tresări, supărată.

— Ce subiect prostesc – pufni ea.

Ceva, în glasul ei, deşteptă atenţia tuturor, în afară de Margaret.

— Haide, Irene – o îndemnă Ralph. Nu fi timidă.

Se simte încolţită, se gândi Raven, amintindu-şi de un oposum prins în pădure de tatăl ei. Avea aceeaşi privire.

— Nu ştie nimeni răspunsul?

Linişte.

— Ei bine, este Cairo – zise ea, continuând apoi să converseze cu Cordelia.

Moşierul Clifton râse de unul singur. Apoi, îşi drese glasul şi se pregăti să-şi toarne încă un pahar cu vin.

— Ciudat – zise Brian. Noi credeam că este Cape Town sau Pretoria.

Raven se uită la Marcus care, la rândul lui, o privea uimit.

Cairo, capitala Africii de Sud!… Ar fi putut la fel de bine să spună Liverpool. Greşeala era cu atât mai

grosolană cu cât Egiptul devenise foarte popular de când cu Canalul de Suez.

Ce-o fi în cărţile de geografie pe care le citea această femeie?

La cină, unde Raven şi Marcus fuseseră aşezaţi în colţurile opuse ale mesei, venise din nou vorba despre şcoală.

— Din cauza situaţiei economice precare – zise vicarul, clătinând din cap –, din ce în ce mai puţini copii primesc educaţie, fie ea şi rudimentară. Beatrice…

Se uită la Raven.

— Sora mea, care n-a putut veni astă-seară. Beatrice este profesoară la Ditchling şi, în ultima vreme, este îngrijorată de această tendinţă. Din ce în ce mai puţini copii vin la şcoală.

— Dar această tendinţă s-ar putea îndrepta – zise Marcus.

Se uită spre Raven peste lumânări, tacâmuri şi ceilalţi invitaţi. Ştia că-şi amintise de ziua aceea când se opriseră lângă tânărul păstor.

Spre regretul lui Raven, Margaret sesiză schimbul lor de priviri. Iar răceala din ochii ei îngheţă căldura transmisă de Marcus.

— Nu văd cum i-am putea obliga să se ducă la şcoală – zise Clifton.

Vicarul are dreptate în legătură cu situaţia economică. Oamenii au nevoie de banii câştigaţi de copii.

— Da, au nevoie de bani ca să aibă ce mânca – spuse Marcus. Dar de ce nu i-am plăti ca să-şi trimită

copiii la şcoală?!

Clifton îşi ridică sprâncenele cenuşii, stufoase, spre părul rar, grizonant.

— Să-i plătim?!

— Am făcut nişte calcule. Nu ar fi o sumă prea mare. Aş putea chiar să măresc salariile celor care plivesc şi adună pietre de pe câmp…

— Interesantă idee – zise vicarul…

— Ba este revoluţionară – bombăni moşierul. O idee prostească. I-ai aţâţa şi nu şi-ar mai cunoaşte lungul nasului.

— Tată – zise Margaret pe un ton dulce – vrei să-ţi mai torn nişte vin?

Dar nu reuşi să-l calmeze.

— O idee prostească – repetă el. Şi cine va munci în locul lor?

— Tineri şi bărbaţi puternici, capabili să trudească din greu.

— Ceaţa londoneză ţi-a învăluit creierul.

Marcus nu băgă în seamă insulta.

— Educaţia o să-i ajute să-şi găsească o slujbă mai bună. Vor învăţa că există multe lucruri în lume. Şi vor găsi metode care să le îmbunătăţească munca.

Ce hotărât pare, se gândi Raven, şi ce altruist. O făcea să se simtă mândră de el. I se strânse inima. Îi venea să alerge la el şi să-i răsplătească bunătatea cu un sărut… un sărut la fel de generos ca el, un sărut prelung, umed, în care să-şi atingă poate limbile.

Îi ardeau obrajii şi se holba la bucata de miel din farfurie. Probabil că-şi pierdea minţile.

De câteva ori, în timpul mesei, observase că Marcus o privea. Era clar că nu se mai gândise la şcoli. Margaret îl urmărea atentă. O dată sau de două ori, Raven sesiză mânia pe care o citise în ochii ei atunci, la coliba din pădure. Bănuia că femeia avea temperament şi era greu de stăpânit.

Raven se concentră asupra vinului. Îi pierise pofta de mâncare. Şi nu-şi recăpătă buna dispoziţie nici când se întoarseră în living-room, să servească brandy. De data aceasta n-o tulbura nici Marcus, nici reveriile ei ruşinoase, ci ochii duşmănoşi ai gazdei, pe care-i sesizase, se pare, numai ea.

Se uită la camera ţipătoare... la mătuşile aşezate caraghios, cu Ralph între ele, la Amy şi Daniel, care încercau să se evite reciproc, deşi stăteau unul lângă altul, la baronești care se uitau din nou galeş la Margaret, de data aceasta mai discret, şi la moşier şi Marcus, discutând despre diversele îngrăşăminte disponibile.

În contrast cu aspectul grandios, era o cameră în nuanţe de negru, alb şi puţin roz. Totul era liniştit, iar incidentul de la cină fusese dat uitării de toţi, în afară de ea.

Se gândi cum arăta. Raven, cea îmbrăcată în roşu, cu piele tuciurie, cu ambiţiile ei de actriţă, tatăl ei negustor şi inima ei prea plină de pasiune nu avea ce căuta acolo.

Termină paharul cu brandy şi acceptă încă unul de la moşier.

Nu, era clar, nu avea ce căuta acolo.

Se cufundă ameţită în fotoliul cu cupidoni sculptaţi pe braţe şi încercă să nu fie băgată în seamă.

Margaret trecu pe lângă ea, ca prin ceaţă, şi dădu la o parte milieul de pe pian.

— Domnişoară Chadwick, vă rog să ne cântaţi ceva.

Raven clipi în direcţia ei.

— Nu pot.

— Prostii. Nu admitem falsa modestie. Nu ţi se potriveşte.

— Margaret – începu Marcus.

Femeia îi zâmbi.

— Nu cred să fie atât de modestă. Doar a apărut pe scenă.

Apoi, i se adresă lui Raven, surâzând aproape ameninţător.

— Te rog. Am fi dezamăgiţi să ne refuzi.

Raven se uită la fiecare în parte. Nu prea îi vedea bine, iar, din câte remarcase, dădeau din cap încurajator.

Toţi, cu excepţia lui Marcus. Probabil că citise dincolo de aparenţe, ca întotdeauna, că nu dorea să cânte. Ba chiar că o îngrozea această perspectivă. Era aproape beată şi ştia că Margaret îi întindea o cursă.

Dar obiectul suspiciunilor ei se apropie, o luă de braţ şi o ridică în picioare. Pentru o femeie atât de mică de statură, avea forţa unui catâr.

— Bravo! exclamă moşierul.

Raven nu ştia dacă se referea la fiica lui sau la ea.

Deoarece îi era imposibil să scape, se lăsă dusă

spre pian. Îşi întinse degetele, se aşeză pe banchetă şi se holbă la clape. Negre şi albe. Ca şi bărbaţii din cameră. Ce să cânte?

Marcus.

Fu cât pe ce să izbucnească, împrăştiind ultimul pahar de brandy: fusese o greşeală.

Începu cu Mozart, dar, fir-ar să fie, erau atâtea note. Ceva mai simplu ar fi fost mai nimerit, îi veni un gând diavolesc. Margaret făcuse aluzie la cariera ei de actriţă de music-hall. Ce-ar fi să-i demonstreze cum fusese? Fără pene, bineînţeles, şi cu alt final.

Degetele ei atacaseră melodia. Îşi ridică privirile şi se trezi holbându-se la Marcus. Era atât de aproape, încât fu cât pe ce să scoată un strigăt. Când ajunsese ticălosul ăsta lângă ea?

Dar nu conta. Ignorând avertismentul din ochii lui, începu să cânte.

Zboară graţios prin aer...

Completă refrenul cu câteva triluri ca să arate ce poate şi apoi, fiindcă uitase versul următor, începu din nou strofa. Când ajunse la jumătate, i se alăturaseră şi baroneţii şi cântară împreună a treia oară.

Şi ar fi cântat şi a patra oară, dar Marcus închise pianul, cât pe ce să-i prindă degetele.

Vărul Brian protestă, dar Marcus îl amuţi cu o privire. Raven simţea că se învârteşte camera în jurul ei. Se temea să nu cadă de pe banchetă.

Mâini puternice se grăbiră s-o susţină. Se oglindi într-o pereche de ochi foarte albaştri şi foarte solemni.

— Nu te simţi bine, nu-i aşa? – o întrebă o voce

profundă, hotărâtă.

— Nu – zise ea.

De fapt, spunea adevărul.

Îşi dădea seama că era condusă spre ieşire, îmbrăcată în pelerină şi dusă spre una din şarete.

Lacheul Hammond, care aştepta lângă trăsura familiei Stafford, îi rânji lasciv. Îl observase în ciuda stării ei ciudate. Dar Marcus nu-i dădu timp să reacţioneze.

Când se aşeză lângă el, ştiu că ceva nu era în regulă, în afară de lacheu.

— Mama ar fi nemulţumită de mine – zise ea sughiţând. Ar fi trebuit să-mi iau la revedere.

— Ţi-ai luat.

— Oh.

Plesnind din hăţuri, Marcus porni şareta. Raven se instală pe bancheta de pluş şi se lăsă legănată. Şareta era acoperită, dar pătrundea destul aer curat ca să-i alunge ceaţa din creier. Sau cel puţin o parte din ea.

Vântul îi desprinsese câteva şuviţe din coafura ei aranjată cu grijă.

Încercă să le prindă la loc.

— Lasă – spuse Marcus şi apoi o întrebă.

— Îţi vine să vomiţi?

— Nu.

Merseră în linişte. Cu fiecare milă, se apropia de Beacon Hall, de sobrietate şi, inevitabil, de regret.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie neplăcută – zise ea, când ajunseră pe aleea de lângă casă.

Ar fi putut să jure că-l auzise râzând.

Umilinţa se transformă în mânie. Încercă să se desprindă de el, indignată, dar mişcările şaretei o răsturnară la loc, pe banchetă.

— Îţi par proastă? Sau, mai bine-zis, scandaloasă?!

— De ce te îngrijorează asta?

— Pentru că…

Nu putea să-i spună ce dorea. De fapt, în timp ce privea peisajul scăldat în lumina argintie a lunii, nu putea rosti nimic logic. Ştia că nu era pregătită să se închidă într-o cameră întunecată şi pustie.

— Aerul nopţii mi se pare foarte plăcut. Am putea să ne mai plimbăm puţin? – întrebă ea.

— Bineînţeles.

Plesni calul pe crupă, trecând de casă. Încetini abia când ieşiră pe potecă.

În beznă, cu capul limpezit, simţea nevoia să fie sinceră.

— Nu aveam ce căuta acolo.

— Este de înţeles. Noi, englezii suntem nişte ipocriţi şi la ţară şi la oraş. Politicoşi, chiar şi când ne jignim.

O privi şi o cuprinse căldura, în ciuda răcorii nopţii.

— Acţionezi din impuls – zise el. Nu este nicio ruşine. Ai fost obligată să cânţi, aşa că ai ales o melodie care să-ţi redea stăpânirea de sine.

— Nu-ţi bate joc de mine. Sper că nu mai aud niciodată cuvântul trapez.

Rânji.

— Păcat. Toţi au apreciat muzica. Cu excepţia

gazdelor noastre şi a ciudatei geografe Irene. Chiar şi Puddyfat bătea tactul din degete. Singurul motiv pentru care i-am pus capăt era că mă temeam să nu ţi se facă rău.

— Nu reuşeşti să-mi trezeşti buna dispoziţie.

— Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult.

Opri treptat şareta, ducând calul spre un pâlc de copaci, în afara cărării. Izolarea o învălui pe Raven la fel de cald ca îmbrăţişarea lui Marcus.

Razele lunii cădeau asupra lor prin geam. Legă hăţurile şi se întoarse spre ea. Faţa lui părea rigidă în umbră, iar ochii albaştri căpătaseră o sclipire sălbatică. I se oprise respiraţia.

— Uite ce este, Raven. Să ştii că nu m-ai pus deloc într-o situaţie neplăcută. Ai fost minunată.

Totul se schimbă atât de repede, se gândi ea. De la ruşinea din salon, la ameţeala plimbării lor, până la această noapte înstelată, unde se afla singură, cu Marcus.

Degetele ei tânjeau să-i atingă obrajii, buzele, iar inima îi bătea cu putere.

— Marcus…

— Şi dacă verii mei neserioşi ţi-ar fi făcut avansuri, eu aş fi fost cel care te-aş fi pus într-o situaţie neplăcută.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Dar eram gata să-i iau la pumni. Presupun că se numeşte gelozie. N-am mai simţit aşa ceva până acum.

Vocea lui era puţin ironică şi o făcea să se

înspăimânte şi să se revolte în acelaşi timp.

— Nu mă minţi – zise ea cu un glas tremurat.

Nu în noaptea aceasta.

— Este o noapte specială?

— Poate – murmură ea.

Se temea să se gândească la posibilităţile cu care era confruntată, dar nu putea să le nege existenţa.

O luă de mână.

— N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Cred că ştii asta…

Căldura mâinii lui îi făcu sângele să-i clocotească în vene.

— Nu te sfieşti să-ţi sufleci mânecile şi să te apuci de treabă.

O cuprinse dezamăgirea şi încercă să se desprindă de el.

— Pentru că sunt fiică de negustor…

O ţinu strâns.

— Pentru că eşti deosebită. Ai organizat copiii să îngrijească mieii părăsiţi, ai făcut moşia să progreseze în scurt timp…

— Ar fi putut s-o facă orice administrator serios.

Îi venea să plângă, fără să ştie de ce.

— Taci.

Îi sărută mâna.

— Adevărul este că tu ai ceva deosebit, scumpă Pasăre Cântătoare. Ceva deosebit în sensul bun al cuvântului.

În sensul bun al cuvântului.

Vorbele acestea se potriveau mai mult pentru el

decât pentru ea, care fusese învăţată să muncească. În schimb, Contele de Stafford se apucase de treabă şi îşi făcuse griji pentru oamenii de pe moşia lui. Marcus era un personaj atât de contradictoriu... Indiferent dacă erau sau nu împreună, îi făcea inima să cânte şi spiritul să plutească de bucurie.

Când o privea, Raven ştia că era îndrăgostită. Nebuneşte, fără speranţă, definitiv. Închise ochii pentru o clipă, ca să nu-i citească sentimentele. Dar ce conta? Îl iubea, iar dispreţul sau plăcerea lui n-ar schimba cu nimic acest fapt.

Concluzia la care ajunse se dovedi mai ameninţătoare şi mai incitantă decât brandy-ul.

Deschise ochii şi zâmbi.

— Nu sunt deosebită, Marcus. Femeile te doresc. Am remarcat după cum te privesc. Şi nu doar pentru titlul tău, aşa cum îţi imaginezi.

Discuţia despre şcoli şi copii a fost o ocazie minunată de a-ţi exprima ideile şi înţelegerea. Ai vorbit ca un nobil. Îmi venea să sar peste masă şi să-ţi arăt ce sentimente mi-ai trezit.

— Eşti beată – zise el cu un glas răguşit.

— M-am trezit. Îmi amintesc clar tot ce mi-ai spus în noaptea aceasta. Inclusiv cât de departe am merge dacă am fi singuri.

Îşi frecă buricele degetelor de buzele lui şi o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

— Spiritul nobil, ca tehnică de seducţie – zise el, ironic, ca de obicei. Nu l-am mai folosit până acum.

— Te grăbeşti să te denigrezi. Şi, în caz că nu m-ai

ascultat cu atenţie, află că ţi-am mărturisit că te doresc, la fel ca orice femeie din lume.

— Raven – murmură el – îţi dai seama ce-ai spus?

— Îmi dau seama…

O trase lângă el şi-i astupă cuvintele cu un sărut. Căldura, dulceaţa şi insistenţa buzelor lui o copleşiră şi se lăsă în voia braţelor sale.

Fu un sărut lung, pasionat, în care îşi atinseră limbile. Îşi băgase mâinile în părul ei şi agrafele cedaseră la fel de uşor ca ea. O cuprinse o dorinţă devastatoare. Îl simţea tremurând, la fel de înfierbântat ca ea.

Uitase de ruşine. Marcus şi noaptea o consumau. Marcus, prima şi singura ei dragoste. Se agăţă de mânecile lui. Voia să se contopească cu el, îşi dorea ca buzele şi mâinile lui s-o posede în întregime.

Opreşte-te, îi strigă vechea Raven, de undeva, din adâncul ei, dar o amuţi nemilos. Acum n-o să mai dea înapoi. N-o mai speria nimic, decât, poate, pasiunea ei înnebunitoare.

Îl iubea. Sentimentul era prea nou, prea fragil ca să fie exprimat, dar putea să i-o demonstreze în alte feluri.

Se imagina vag, înlănţuită în braţele lui, pentru că ştia atât de puţine lucruri despre iubirea carnală.

Acum venise timpul să înveţe. Să experimenteze acest sentiment. Să iubească. Pasiunea ei nu avea nicio legătură cu moartea. N-o mai sufocau ceţurile. Aceasta însemna viaţă. O viaţă glorioasă, frumoasă, care i se oferea nu într-un pat moale ca un nor, cu

cearşafuri parfumate, ci într-o trăsură înghesuită, pe o banchetă de piele.

Dar ei nu i se întâmplau niciodată lucruri obişnuite.

Se aruncă în îmbrăţişarea lui, cu aceeaşi ferocitate cu care odinioară fugise de dragoste. Se temea să mai aştepte, se temea că viaţa o să-i despartă.

Dacă Marcus o dorea cu adevărat, în noaptea aceasta va fi a lui.

Capitolul 18

Raven îi invadase toate simţurile. În braţele lui, cu răsuflarea ei pe obraz, cu mintea plină de cuvintele ei, era ca o pasăre scăpată din colivie. Marcus îşi pierdu stăpânirea de sine. Îi veni foarte greu să se desprindă din îmbrăţişarea ei, să iasă din şaretă şi să lege calul. Apoi se întoarse să-i strângă trupul fierbinte la pieptul lui.

Era un ticălos, dar ştia că va fi a lui. În noaptea asta.

Îi luă faţa în mâini şi se uită în adâncurile infinite ale ochilor ei care îl absorbeau plini de pasiune. Îi sărută pleoapele, desfăcându-i mantia şi mângâindu-i gâtul cu degetele lui.

Îi linse buzele şi o auzi gemând.

— Raven – murmură el. Fiinţă sălbatică şi întunecată! Fâlfâie din aripi la pieptul meu! O să te posed la fel cum tu m-ai posedat deja.

— Va fi cum spui. Cum doreşti.

Şareta scârţâi şi, de undeva, din întuneric, o

pasăre de noapte scoase un tril, amintindu-le unde se aflau şi ce se pregăteau să facă.

— Este o nebunie.

Îi sărută gâtul şi urechea.

— Dulce, dulce nebunie.

— Ştiu – zise ea, încolăcindu-şi degetele în părul lui.

Îi trase mantia de pe umeri şi îi pipăi sânii.

Raven îşi desfăcu partea din faţă a rochiei şi îşi dădu la o parte mătasea roşie, oferindu-i-se.

— Uită-te la mine – îi porunci ea – sărută-mă.

Era o femeie pe care n-o cunoştea, deşi era aceeaşi femeie pe care dorise s-o ţină în braţe, s-o savureze cu toată ardoarea de care era capabil.

Şi iată că şi ea îşi dorea acelaşi lucru. Ar fi crezut că visa, dar o simţea cât se poate de reală, caldă şi doritoare, la fel de nerăbdătoare ca şi el.

Îi scoase un sân din cămaşă şi îi cuprinse sfârcul între dinţi. Îi venea s-o posede până se săturau amândoi.

Imposibil, se gândi el. N-o să se sature niciodată de ea.

— Nu te opri – zise ea, cu un glas sugrumat. Nu te mai opri.

— Îţi place.

— Da, îmi place. Ai ştiut întotdeauna că o să-mi placă.

Scoase o mică exclamaţie.

— Vorbesc prea mult.

— Ba nu. Tot ce faci tu este perfect.

Îşi dezgoli şi celălalt sân. Marcus îi linse sfârcul, apoi îl luă între buze, îmbrăţişând-o ca să-i simtă fiecare mişcare a trupului.

Mâinile ei îl pipăiau pe sub haine, desfăcându-i cămaşa şi găsindu-i sfârcurile lui, de bărbat. Credea că o să explodeze.

O sărută până îi atinse buzele.

— Este prea repede – zise el, gâfâind.

— Vreau şi mai repede.

— Mi se pare ciudat. Ar trebui să fim în pat.

— Nu – zise ea, cât pe ce să strige. Doar ştii ce să faci.

Îi mângâie părul, gâtul, curbura umerilor.

— Vreau să te simt sub mine, Raven. Goală, să-mi contopesc trupul cu trupul tău.

— Nu contează.

Îl sărută prelung, atingându-şi limba de a lui înainte să se desprindă. Pasărea de noapte se auzi din nou. Ochii ei sclipeau pasionaţi.

— Nu mă tem de această situaţie nepotrivită. Am încredere în tine că vei şti ce să faci.

Marcus o privi extaziat. Îi vedea buzele umflate, întredeschise, părul răvăşit, sânii care se ridicau şi coborau în timp ce respira întretăiat.

Era voluptuoasă, cum nici nu-şi imaginase, dar ar fi trebuit să ştie după sărutările lor pasionate şi clipele nebuneşti din colibă.

Nu mai avusese o femeie de câteva luni, dar nu conta. Pe Raven n-o avusese niciodată şi asta era cel mai important.

Vei *şti ce să faci*. Ştia, bineînţeles. Oh, Doamne, cât de bine ştia.

— Desfă-ţi cămaşa – zise ea.

Îi zâmbi.

— Credeam că mă laşi pe mine să te conduc.

— Te las, dar nu mă descurc cu nasturii tăi. Ajută-mă.

O ascultă, tremurând de nerăbdare ca un puşti care făcea dragoste prima dată cu lăptăreasa în hambar. Îl făcea să se simtă tânăr şi înţelept în acelaşi timp, dar, mai ales îl înfierbânta.

Îl sărută pe piept.

— Eşti păros – zise ea.

Muşchii lui se încordară sub răsuflarea ei.

— Nu-ţi place?

— Îmi place – zise ea, sărutându-l din nou. La tine îmi place tot.

Îi pipăi coapsele, făcându-l să tresară.

— N-o să rezist mult – zise el, cu un glas răguşit.

— Bun.

Îi simţea nerăbdarea. Încetă să-şi facă griji pentru modul în care se vor împreună şi o sărută sălbatic, gustându-i dulceaţa. Nu era timp pentru blândeţe. Raven nu-i lăsase timp să se gândească. Nu putea decât să se lase în voia pasiunii lor dezlănţuite.

Îşi deschisese partea din faţă a rochiei, dar nu mai era timp s-o dezbrace, să-i atingă şi să-i sărute toate comorile sugerate de sânii ei cu sfârcuri întunecate. Foşnetul mătăsii era ca o muzică în noapte când îi ridică rochia şi apoi juponul până la talie. Raven îl ajută

să-i scoată celelalte desuuri, cu excepţia ciorapilor. Îi mângâie carnea catifelată mai sus de jartiere, pipăindu-i coapsele, adâncurile calde şi umede.

Mâna ei se încleştă pe piciorul lui şi-i imită mişcările, înaintând încet spre sexul lui gata să explodeze. Îi venea foarte greu să se abţină.

Îşi amintea cum o pipăise ultima oară, în colibă... Triunghiul de păr des, dintre picioare, locul umed, mişcările şoldurilor şi coapselor. Voia s-o simtă, s-o cuprindă toată, să-i dăruiască plăcerile carnale care reprezentau o slăbiciune şi o forţă în acelaşi timp.

Se trase să-i privească faţa scăldată în lumina lunii. Cu ochii închişi, gâfâind printre buzele întredeschise, cu obrajii încinşi de pasiune, era cea mai frumoasă femeie din lume.

Şi era a lui. Fremăta în braţele lui, în timp ce mâna ei îi înainta tot mai sus, pe picior. Trecu de testiculele umflate şi îi cuprinse în sfârşit sexul, îi tremurau degetele, ca şi când ar fi fost inocentă, dar continua să-l pipăie.

Ar fi vrut să-l strângă mai tare. Nu mai rezista mult timp. Trebuia s-o aibă, acum.

O mângâie şi apoi îşi trase mâna dintre picioarele ei. Simţea că îl privea uimită. Îşi desfăcu pantalonii şi se eliberă. Se urmăreau reciproc. Sesiza mirarea ei. Spera că o încântase, pentru că şi ea îl încânta pe el.

— Încalecă-mă – murmură el.

Îl privi cu ochii mari de uimire.

— Ce?

— Încalecă-mă. Altfel nu se poate.

— Ah – zise ea în şoaptă. N-am crezut…

Se întrerupse, ca şi când ce ar fi vrut să spună ar fi fost prea intim. Dar ei se aflau în cea mai intimă situaţie. Merseseră prea departe ea să se oprească.

O ajută să-l încalece, apăsându-şi coapsele provocator de picioarele lui. Pantalonii lui îl împiedicau să-i simtă pielea. Mătasea foşni din nou.

Se ţinea deasupra lui tremurând prudentă, ca o fecioară, şi îl înnebunea şi mai tare.

Îi atinse triunghiul umed dezmierdând-o, în timp ce îşi dăduse capul pe spate, abandonându-se plăcerii şi agăţându-se sălbatic cu mâinile de haina lui. Îi tremurau coapsele. Dorea mai mult. O să-i dea tot ce visa.

Găsi valea pe care o căutase atât de nerăbdător. Întâmpină rezistenţă, dar n-avea sens.

Ezită. Fata îşi înălţă capul să-l privească.

— Raven.

Încercă din nou. Aceeaşi rezistenţă.

— Dumnezeule! – exclamă el, sesizând neaşteptatul adevăr.

Scoţând un strigăt, se aruncă asupra lui, lăsând sexul să-i pătrundă în adâncimea îngustă şi fierbinte.

Mintea lui fu cuprinsă de mii de senzaţii. Era primul. Nu se putea.

O rănise. N-avea cum să se oprească.

Îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-i şopti.

— Nu-i nimic. Fă-mă să mă simt bine din nou, Marcus. Alungă-mi durerea.

Încercă să se desprindă de ea, dar pasiunea îi

orbise raţiunea. Voia în zadar să se stăpânească, îşi băgă o mână între ei, să-i sporească plăcerea, aşa cum îl rugase. După o clipă, spasmele şoldurilor ei îi spuseră că reuşise.

Se cutremură lângă el. Peste o secundă se dezlănţui, strângând-o până când se pierdu în valurile orgasmului. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze pentru totdeauna, s-o ţină, s-o protejeze, pe această femeie sălbatică şi delicată, inocentă şi voluptuoasă. Într-un cuvânt, Raven.

Oh da, ce mult ar fi vrut s-o protejeze, dar era o nebunie. Trebuia de fapt s-o protejeze.

Nu vorbiră niciunul. În toate experienţele pe care le avusese cu femeile, Marcus nu-şi pierduse niciodată cuvintele. Nu într-un asemenea moment.

Dar nu mai existase un asemenea moment. Era prima lui virgină şi el primul ei bărbat. O posedase dur, crud, bănuind că aşa dorea, că aşa era obişnuită. Dar nu fusese obişnuită. În niciun fel. Până când băuse prea mult vin şi considerase că se făcuse de râs.

Încalecă-mă, îi spusese, ca unei târfe. Dar nu o considerase o târfă. Era deosebită, dornică să i se dăruiască şi îşi dorise s-o străpungă. Semnele inocenţei ei erau evidente, dar el nu văzuse nimic în afară de pasiunea lui.

Calul pufni şi bătu din copită în beznă, ca şi când şi-ar fi mustrat stăpânul, aşa cum se mustra şi singur.

Era stânjenit. Raven stătea nemişcată. Marcus era prea stânjenit ca să-i vorbească. Din cauza virginităţii sau nerăbdării ei, nu ştia exact de ce. Probabil din

amândouă motivele.

Nu se gândise ce va fi după aceea. O preocupase doar momentul respectiv. Deci, acum ce ar trebui să facă?

Se agăţase de el, dorind să nu se mai desprindă niciodată, deşi, pe de altă parte, ar fi vrut să se trezească singură, în camera ei.

Marcus îi dădu la o parte părul de pe faţă, ca unui copil. Gestul i se părea caraghios – sânii ei goi îi atingeau cămaşa mototolită, iar coapsele îl înconjurau strâns, atingându-şi părţile intime şi umede. Îl iubea, dar el nu ştia; o durea, iar calul îşi alesese un moment nepotrivit să se smucească în hăţuri.

Mai presus decât orice, dincolo de limitele raţiunii, simţea efectele iubirii lor carnale… a împerecherii lor… sau cum s-o fi numind. Nu ştia prea multe, în afară de faptul că îl iubea pe Marcus Bannerman şi trebuia să fie singură ca să se gândească ce să facă.

De când îşi dăduse seama, luase o singură hotărâre dramatică, dar nu neapărat şi înţeleaptă.

Nu regreta, dar era timpul să se trezească.

Marcus o aşeză lângă el şi-i trase juponul şi rochia peste picioare.

Apoi, îi dădu o batistă.

— Cred că ai nevoie de ea – zise el.

Ca să-şi şteargă lacrimile care ameninţau să-i ţâşnească din ochi, deşi încerca cu disperare să şi le înăbuşe? Se înroşi, stânjenită, când îşi dădu seama că se referea la alte locuri umede.

Mototolind-o între degete, încercând să ignore

faptul că Marcus îşi aranja ţinuta, se holba la desuurile albe care zăceau într-un morman, la picioarele ei. Trebuia să se îmbrace cu ele într-un fel.

— Pot să rămân puţin singură?

— Desigur.

Coborî din şaretă şi îi întoarse spatele, în timp ce mângâia gâtul calului.

După ce se îmbrăcă şi îşi puse pelerina şi îşi prinse părul în agrafe, la întâmplare, îi spuse că era gata.

Stătea lângă trăsură cu braţele sprijinite de fereastră.

Avea părul răvăşit şi îşi mototolise gulerul cămăşii. Arăta minunat, în timp ce o privea cu ochii lui solemni.

Raven se uită la batistă.

— Te simţi bine? – o întrebă el.

De ce nu i-a spus că era frumoasă? Chiar dacă ar fi minţit.

— Nu mi-am rupt nimic, dacă la asta te referi.

Deşi, strict vorbind, nu prea era adevărat. Îi sfâşiase ceva înăuntru când o străpunsese.

Spuse ceva pe înfundate şi fu încântată că nu-l înţelesese.

— N-am ştiut. Ar fi trebuit să-mi spui.

I se strânse inima. Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Am sperat că vei şti.

Nu-i răspunse. O privea lung, ca şi când ar fi vrut s-o înţeleagă.

— Te rog să mă ierţi dacă n-am fost cinstită cu tine.

Se concentra asupra calului.

— Nerăbdarea mea – zise ea cu greu – te-a determinat să-ţi faci o părere greşită.

— Ai fost minunată.

Prea puţin, prea târziu. Îi zâmbi, sperând să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Aşa am crezut şi eu.

Dar nu se lăsă păcălit de bravura ei. Într-o clipă, sări în trăsură, îi puse mâinile pe umeri şi o forţă să-l privească sincer.

— Ai fost minunată – repetă el. Eşti minunată.

— Nu este nevoie să-mi spui asta. Am ştiut ce fac. Şi aş face-o din nou. Mă consideri imorală?

— Amy credea că ţi s-a întâmplat ceva.

Îi îngheţă brusc sângele în vene.

— Că mi s-a întâmplat ceva?!

— Da. Că ai fost rănită sau atacată vreodată…

— Vrei să spui violată?

Vorbise în şoaptă. Ar fi vrut să se desprindă de lângă el, să o ia la fugă, să se ascundă.

— Poate. Ar fi fost un motiv pentru care ai fi preferat să nu te căsătoreşti. Şi apoi, în noaptea aceasta…

Îl întrerupse curajoasă.

— Am făcut un efort să ascund acest fapt în circumstanţe diferite? Un fel de terapie! Dacă un cal te aruncă din şa, trebuie să insişti.

— Nu mă referеam la asta.

— Atunci, o să-ţi prezint un scenariu diferit, la care nu te-ai gândit precis. Sunt o actriţă voluptuoasă. M-

am prefăcut timidă în această perioadă, dar, când m-ai sărutat, a răbufnit adevărata mea personalitate. Te-ai înşelat – zise ea.

— M-am înşelat – repetă Marcus, atingându-i buzele.

Oftă şi toată hotărârea ei se evaporă în vânt. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună. Lucruri de care ştia numai tatăl ei. Şi i le-ar fi destăinuit… dacă ar fi ştiut că o iubea.

O cuprinse oboseala.

— Ajunge – zise ea, desprinzându-se de lângă el. Du-mă acasă.

Dar casa ei era peste ocean.

— Du-mă la Beacon Hall.

Observă că voia să-i mai spună ceva, dar Raven se holba în noapte, aşa că se dădu jos să dezlege calul. Luna intrase în nori şi stelele păliseră. Prefera întunericul. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească.

Dar îi venea foarte greu să se gândească acum, când plutea între ei mirosul amorului lor şi îl simţea în adâncul ei. Poate, după ce o să-şi schimbe hainele mototolite şi o să le spele. Poate.

Când sosiră la grajduri, găsiră trăsura şi cealaltă şaretă adăpostite pentru noapte.

— O să urcăm pe scările de serviciu – zise el, ajutând-o să coboare.

Ca hoţii, se gândi ea sau ca îndrăgostiţii care au ceva de ascuns.

Se ruga la Dumnezeu să nu-i vadă nimeni, dar

avură ghinion, pentru că se întâlniră cu Hammond pe scări. Nu-şi vorbiră şi se întrebă cine arată mai vinovat, ea sau lacheul? Ce căutase la etaj?

Nu era treaba ei, oricum. Reuşi să se strecoare în camera ei fără niciun cuvânt, se spălă repede şi rămase trează până în zori.

De cum s-a luminat, s-a îmbrăcat, a coborât scările în fugă şi a alergat în grajd.

Încălecând-o pe Héloise, plecă la plimbare, disperată să se îndepărteze cât mai mult de omul pe care-l iubea. Chiar şi Albert renunţă s-o urmărească.

Era o dimineaţă rece, cu soare. Ar fi preferat furtuna. O chinuiau întrebările. Oare când va reuşi să plece?

Fără să se gândească, mână iapa spre pârâul care străbătea moşia Stafford, către o anume dumbravă şi o anume colibă. Intrase deja în umbra pădurii de-abia înfrunzite de adierea primăverii, când simţi că şaua cedează.

Scoase un strigăt speriată şi trase de hăţuri, dar nu avu cum să-şi oprească alunecarea. Căzu pe pământul tare, cu şaua peste ea şi, înainte să leşine, se întrebă de ce vedea stele în plină zi.

Capitolul 19

Marcus nu se îngrijoră când văzu că iapa dispăruse din grajd. Era o dimineaţă frumoasă. Probabil că Raven ieşise la plimbare.

Nu se îngrijoră până când Héloise se întoarse în

grajd, fără şa şi călăreţ, cu hăţurile atârnând în noroi.

Jason alergă în curte.

— Unde este domnişoara Chadwick?

— Nu ştiu.

Marcus îl fluieră pe Albert.

— Ai văzut-o, băiete?

Copoiul gâfâia nerăbdător să pornească la vânat.

Marcus se uită pe cer. Soarele de-abia se ridicase deasupra orizontului. Dacă nu pornise înainte să se lumineze de ziuă, nu putea să fi plecat de mai mult de-o oră.

Se puteau întâmpla multe în acest timp.

Puse repede şaua pe cal şi apoi scoase o batistă care-i fusese dată pe un hol întunecat, cu numai câteva ore în urmă. O flutură sub nasul fin al câinelui.

— Găseşte-o, băiete. Găseşte-o pe Raven.

Câinele lătra şi o zbughi pe cărare, urmat de cal.

— Să chem ajutoare? – strigă Jason, dar Marcus îi făcu semn să stea liniştit.

El şi Albert o vor găsi pe Raven. Nu aveau de ales.

După ce se învârti de câteva ori, câinele îl duse spre o dumbravă, lângă coliba de vânătoare şi apoi o luă la fugă în tufiş.

Marcus se cutremură gândindu-se ce ar putea să descopere. Parcă îi vedea părul ei negru ca norii de furtună, încadrându-i faţa în timp ce se aplecase să-l sărute în trăsură, buzele ei umede şi coapte, spiritul ei îndrăzneţ. Şi trupul suplu, zăcând în umbre, cu ochii închişi, inert…

Întrerupse reveria şi îşi duse calul printre copaci.

— Albert – se auzi vocea unei femei –, pleacă de aici.

Marcus oftă uşurat. De fapt, zâmbi. Apoi se enervă. Îl speriase îngrozitor. Şi avea tupeul să nu fi păţit nimic.

Descălecă, îl fluieră pe Albert şi înaintă calm prin iarbă. Şaua laterală şi pătura zăceau într-un morman, sub copaci. Se aplecă să le cerceteze şi se uită în direcţia vocii ei, în timp ce continua să certe câinele.

Îl cuprinse furia. Trebuia s-o vadă, s-o atingă, să ştie că este teafără.

O găsi îngenuncheată lângă pârâu, cu mânecile suflecate până la cot, cu haina trântită în iarbă. Părul îi atârna pe jumătate şi ţinea o cârpă udă la ceafă. Albert stătea lângă fusta ei udă, cu limba scoasă în timp ce accepta cu demnitate regală să fie muştruluit.

Şi ea avea un aer regal în felul în care îşi ţinea capul şi după graţia mişcărilor. Regală şi fragilă, aşa era Raven. Marcus se uită mult timp la ea, înainte de a se mişca să-i dea de ştire că se află acolo.

Se miră când îl văzu.

— M-ai speriat.

— N-am vrut. Te simţi bine?

Tresări, ca şi când ar fi spus ceva rău şi îşi aminti că-i pusese aceeaşi întrebare cu câteva ore în urmă.

— Nu mi-am rupt nimic – zise ea.

Ar fi trebuit să zâmbească, dar nu era nimic amuzant.

Ar fi vrut să se repeadă şi s-o ţină în braţe. Dar ochii negri îl ţineau la distanţă.

— Am căzut de pe cal. Presupun că n-am strâns şaua bine. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Înmuie cârpa în pârâu, o scutură şi se ridică încet. Se clătină o dată, apoi se echilibră. Marcus nu se mai apropie de ea. Nu ştiuse că putea fi atât de tare.

Se îndreptă spre el, trăgându-şi mânecile. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se opri la câţiva metri de el. Soarele îl bătea în faţă. Razele se oglindeau în valurile castanii ale părului ei. Avea obrazul zgâriat, hainele mototolite şi umede, dar nu părea rănită.

— Zău, Marcus, mă simt bine.

Îi tremura mâna. Nu se lăsa păcălit de bravura ei. Căzuse de pe cal şi era încă şocată.

O înţelegea.

În jurul lor, pădurea fremăta de viaţă. Insectele şi păsările ciripeau vesele de venirea primăverii. Şi frunzele foşneau în bătaia vântului. Ceva plescăi în apă, iar coada stufoasă a lui Albert se trânti pe iarbă.

Doar cei doi oameni tăceau.

— Aş vrea să te ating – zise el, în cele din urmă.

Înghiţi în sec.

— Nu sunt sigură că ar fi înţelept.

— Totuşi…

N-o lăsa să protesteze. Când o îmbrăţişă, nu-l respinse. Pentru o clipă îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Hai să mergem la colibă.

Se încordă.

— Te-ai uitat înăuntru? – o întrebă el.

— Nu.

— Vei fi surprinsă.

Se desprinse din braţele lui şi-l privi în ochi.

— Surpriza a devenit elementul esenţial al vieţii mele, în ultima vreme.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine.

Se apropie de ea.

— Te rog să mă însoţeşti – zise el, luând-o în braţe şi pornind printre copaci, spre colibă. Se încordase din nou, dar, în cele din urmă, cedă oftând.

O aşeză în uşa deschisă. Raven se uită la pereţii şi podeaua curată, la masa şi scaunul nou, la perdeaua de la fereastră, la patul acoperit cu o cuvertură. Un morman de lemne stătea lângă foc şi era chiar un preş de bumbac pe jos.

În ochii ei se citeau întrebările la care se aşteptase.

— Am muncit toată săptămâna trecută. În caz că am putea, s-o folosim în scopul ei iniţial. Şi nu te uita aşa la mine Raven. Mă refeream la vânătoare.

Îngenunche lângă foc şi aruncă nişte lemne în cămin.

O privi peste umăr.

— În rest, nu reuşesc să termin nimic din ce am început.

— Nimic? Inclusiv eu?

Întrebarea ei directă îl surprinse, deşi ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Nu-i răspunse decât după ce aprinse focul. Pe urmă, când flăcările începuseră să trosnească, o privi drept în ochi.

— Inclusiv noi.

Părea atât de palidă, atât de fragilă, lipsită de

energia ei caracteristică. Se întreba dacă era de vină el sau căzătura.

— Aş vrea să mă aşez – zise ea.

O prinse înainte să cadă. În ciuda protestelor ei, o duse în pat, îi scoase cizmele şi îi puse perna sub cap. Îl privea în linişte în timp ce o aranja. Ochii ei negri, umbriţi, căutau ceva, în zadar se pare.

O dezamăgise într-un fel.

Ar fi vrut să-i spună ce să facă.

Îşi trase un scaun lângă foc şi se holbă la flăcări.

— În ceea ce priveşte noaptea trecută…

Gemu.

Se ridică pe jumătate.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Nu dacă vrei să aminteşti de plimbarea noastră nocturnă.

— Dar nu putem ignora la nesfârşit acest subiect.

— N-am putea să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată? Nu, presupun că nu se poate.

Se săltă pe pernă şi îşi trase genunchii sub bărbie. Părea o fetiţă, cu figura ei fermă şi cu părul răvăşit. Până când se uită în ochii ei adânci ca noaptea şi îşi dădu seama că era foarte tulburată.

— Eram ca un şcolar. Nerăbdător, grăbit. Mă mir că n-am…

— Ce anume?

— Este o caracteristică personală a unor bărbaţi.

— Mai personală decât ceea ce ştii despre mine?

Marcus se strădui să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Uneori, entuziasmul îl face pe un bărbat să termine prea devreme.

Se încruntă.

— Pot să-ţi explic mai în detaliu – zise el.

— Oh – zise ea, plecându-şi genele mari pe obrajii îmbujoraţi. Nu este nevoie.

— În caz că nu-ţi dai seama, Raven, am fost entuziasmat.

— Îmi dau seama, înghiţi în sec!

— Şi eu am fost la fel de entuziasmată.

Marcus constată că era din nou entuziasmat.

Şi, dacă Raven s-ar fi uitat unde trebuie, ar fi remarcat şi ea.

Dar, fir-ar să fie, nu de asta o adusese aici. Căzuse. Şi nu era doar atât.

Ar trebui mai bine să se gândească dacă să-i spună sau nu adevărul despre accidentul ei.

— Raven…

— Te rog să taci. Am hotărât să-ţi mărturisesc ceva. Ceva care ar putea să-ţi frâneze entuziasmul.

— Imposibil.

Cu braţele încolăcite în jurul picioarelor, se uită la focul care i se reflecta în priviri.

— Aş vrea să fie aşa.

Vorbise cu adâncă tristeţe, ca şi când, pe umerii ei, s-ar fi sprijinit tragedia lumii întregi.

— Ai crezut că am fost violată – zise ea. Era cât pe ce să fiu.

Îl privi în ochii ei trişti, pierduţi.

— L-am ucis pe bărbatul care a încercat.

Ce ciudat sunau aceste cuvinte. Nu le rostise niciodată cu voce tare.

— L-am ucis – zise ea, holbându-se la Marcus, ca să se asigure că înţelesese. Şi, dacă aş fi retrăit după-amiaza aceea, aş face-o din nou.

Răsuflă uşurată. *L-am ucis*. Ar fi putut să repete de nu ştiu câte ori. Abia în clipa aceea îşi dădu seama că fusese gata să facă o criză de nervi.

Dacă Marcus ar clipi măcar din ochi, ar lua-o drept repulsie. Şi atunci, ce-ar face?!

Dar el zâmbi. Da, incredibil, zâmbi.

— Bine ai făcut.

— Tata mi-a spus acelaşi lucru.

— Aş vrea să-l cunosc şi să-i strâng mâna.

Oare cum s-ar înţelege între ei? Foarte bine, se gândi ea. Foarte bine. Avusese dreptate să-i mărturisească tot. Indiferent ce se întâmplase între ei, se îndrăgostise de bărbatul potrivit.

— N-am spus nimănui, niciodată, exact ce s-a întâmplat. Aş vrea să-ţi spun ţie.

N-avea decât să se întrebe de ce. Pentru că el era viaţa ei, dragostea ei şi motivul pentru care se simţea o persoană întreagă pentru prima oară în treisprezece ani.

— Aveam paisprezece ani – începu ea.

— Fir-ar să fie!

— Te rog să nu mă întrerupi. Îmi vine şi aşa, destul de greu.

— Presupun că nu vrei să te iau în braţe… Nu, iartă-mă. Poţi să continui.

— Era de Crăciun. Trupele lui Sherman ocupaseră Savannah. Tata ne ţinea pe toţi în casă. Flame nu împlinise încă doisprezece ani, Angel avea şapte şi eram inocente ca mieii tăi. Dar ne-a spus că puteam păţi lucruri urâte, chiar şi Angel şi, într-un fel, l-am înţeles. Eu am fost întotdeauna visătoare; îmi imaginam fel de fel de scene în gând, cream dialoguri şi acţiuni. Flame încerca să mă prindă când murmuram de una singură. „Te-am prins”, spunea ea, aşa cum fac copiii când se joacă.

Râse.

— Probabil că nu vrei să auzi toate acestea.

— Vreau să aud totul.

Se uită spre foc, văzând în flăcări imagini pe care nu îndrăznise să le reînvie de ani de zile.

— Şi, ca să interpretez o anumită scenă, trebuia să ies în curte. Era o zi noroasă, dar nu foarte rece şi stătusem prea mult înăuntru. De-abia ajunsesem la alee…

I se frânse vocea. Suspină adânc, înainte să continue.

— Era un soldat yankeu. Probabil cu câţiva ani mai mare ca mine. Avea chiar pistrui pe faţă.

Râse amar.

— Ce ciudat că îmi amintesc atâtea detalii. Apăruse ca din pământ, zâmbind prietenos, începuse să-şi ceară scuze pentru soldaţii care ne îngreunaseră viaţa, spunând că nu trebuia să mă tem de ei, pentru că vor pleca curând.

Încă nu-i povestise partea cea mai neplăcută, îl

privi pe Marcus. Dacă se hotărâse să-i spună toate acestea, după atâţia ani de tăcere, o va face aşa cum trebuie.

— Mă simţeam bine în prezenţa lui, Marcus. Nu cunoşteam mulţi tineri şi nu prea vorbisem cu niciunul. Aveam paisprezece ani. Gata să devin femeie. Şi el mă făcea să mă simt ca şi cum devenisem deja. Îmi trezea sentimente noi. Fructul oprit, i-aş spune acum, dar, la vremea aceea nu ştiam. Mi-am imaginat că suntem alţi oameni, în alt loc. I-am zâmbit, la rândul meu… şi, deodată, nu mi s-a mai părut prietenos.

— Nu este nevoie să-mi povesteşti – zise Marcus.

Dar Raven nu-l băgă în seamă.

— N-am mai avut o sudistă – mi-a zis el şi a început să se apropie.

Raven închise ochii. Imaginile trecutului erau atât de clare, de parcă s-ar fi întâmplat ieri şi spori ritmul povestirii.

— S-a apropiat. Am luat o piatră şi l-am lovit. I-am rănit obrazul şi sângele s-a împrăştiat peste tot, pe pistrui şi haina lui. Dar, continua să înainteze. Am vrut să fug, dar ştiam că o să mă prindă. Aşa că m-am repezit la el, lovindu-l, îmbibându-mi mâinile în sângele lui.

— Doamne Sfinte!

Raven vorbea repede, dornică să se descarce.

— L-am luat prin surprindere. A căzut şi s-a lovit la cap. Îmi amintesc că m-am bucurat. După aceea, nu mai ştiu mare lucru, decât că tata mă luase în braţe şi ne uitam la soldatul cu ochii căscaţi spre cer. Spre

cerul cenuşiu. Ca o uniformă sudistă. Nu m-am gândit la asta decât mai târziu, inspirată probabil de firea mea teatrală.

— Tata m-a tăiat puţin la mână, ca să explice sângele de pe hainele mele. M-a pus să jur că n-o să spun nimănui şi m-a dus în casă. Mama a crezut că mi s-a făcut rău. Flame a bănuit ceva, la fel ca şi mama, dar nu m-au întrebat nimic. Tata a avut grijă să scape de mort. Nu mi-a spus niciodată cum şi, la fel ca şi mama, nu l-am întrebat. Yankeii au căutat soldatul, dar n-a fost găsit niciodată. Au presupus probabil că a dezertat. Existau mulţi dezertori, în ambele tabere.

Aproape terminase, îşi spunea ea, mândră că nu-şi pierduse cumpătul şi încetini ritmul povestirii.

— M-am cufundat în lumea mea, jucând roluri în gând, fugind de realitate. Am devenit o cititoare pasionată, mai ales Shakespeare. Nu împlinisem douăzeci de ani când am hotărât să devin actriţă. Decorurile imaginare erau mai liniştitoare decât lumea reală. Şi mă pricepeam mai bine să joc roluri decât să fiu eu însămi.

Tăcu, golită de puteri şi cuvinte. Deodată.

Marcus veni lângă ea. O luă în braţe, îi dădu părul la o parte şi o sărută pe frunte. O strângea la pieptul lui. Ar fi plâns, dar îi secaseră lacrimile.

— Ai ţinut prea mult timp în suflet toate acestea – zise el.

— Câteodată am coşmaruri.

Îi mângâie reverele hainei şi apoi se apucă de ele, ca să se asigure că n-o să plece.

— Le spuneam gânduri de noapte, pentru că atunci mă învăluiau. Nu era nimic definit. Doar sentimentele, rău-prevestitoare, ca o ceaţă, şi lumini roşii. Şi, înaintat în vârstă, începusem să mă trezesc cu un sentiment ciudat, pe care nu l-am înţeles mult timp.

Până când m-ai atins tu.

— Dar, bănuiesc că era natura care-mi atrăgea atenţia că era timpul să devin femeie.

Oftă.

— Tata nu ştia asta. Nu ştia de aceste pasiuni, cred că aşa le-ai putea spune, care mă răscoleau, iar eu credeam că erau legate de moarte.

Îl privi drept în ochi.

— Dar mă înşelam. Eşti un bărbat atrăgător, Înălţimea Ta. Şi m-ai făcut să-mi dau seama că nu mă frământă moartea, ci viaţa. Noaptea trecută m-ai făcut să mă simt vie.

O sărută. Blând, dulce, dar Raven îi simţi încordarea.

— Ţi-au mai revenit gândurile nopţii după ce ne-am despărţit ieri?

Ridică din umeri.

— Nu. Dar nici n-am dormit.

Îi arătă cearcănele de sub ochii lui.

— Nici eu.

O sărută din nou şi apoi se trase de lângă ea.

— Ar fi mai bine să mă opresc. O să crezi că vreau să sar pe tine ori de câte ori suntem singuri.

Zâmbi, făcând-o pe Raven să-şi piardă din nou minţile.

— De fapt, o să sar, dar altă dată.

Îi mărturisise aproape tot ce avea pe suflet. O femeie nu-şi dezvăluia inima unui bărbat decât dacă îl considera cel mai important din lume pentru ea.

— Mă consideri probabil cea mai neîndemânatică persoană pe care ai cunoscut-o vreodată – râse ea, amuzată. Am căzut pe scenă, am căzut pe scări şi acum am căzut de pe cal.

Am căzut, *de asemenea*, *în mrejele iubirii*. Ce uşor ar fi să i-o spună. Înainte să plece în America o să-i mărturisească.

Lui Marcus îi pieri zâmbetul.

— Nu eşti neîndemânatică şi nu ai căzut de pe cal din vina ta.

— Atunci cum m-am trezit pe pământ? M-a atras forţa gravitaţională?

— Nu ştiam dacă să-ţi spun sau nu, dar ai dreptul să ştii. Şaua a cedat şi a căzut peste tine, Raven, pentru că cineva a tăiat cureaua.

Capitolul 20

Vei muri.

Cuvintele îi răsunau în minte. Ameninţarea mamei. Şi a ei.

Se băgă sub pătură. Ce bine ar fi să adoarmă. S-ar trezi cu mintea mai limpede. Ce bine ar fi să poată uita, dar era imposibil să uiţi aşa ceva. Un accident înscenat era destul de rău. Faptul că-l dorea pe Marcus era şi mai grav.

De când căzuse de pe cal, cu o săptămână în urmă, nu fuseseră singuri nici măcar o dată. Îşi pierduse pofta de mâncare şi somnul, la început de şoc şi grijă şi apoi de dor.

Dădea dovadă de stoicism să-l privească în fiecare zi, în prezenţa altor persoane. Dar noaptea, nu mai existau inhibiţii. Visele lascive înlocuiseră vechile gânduri nocturne. Visele variau. Câteodată, Marcus se apropia de ea într-un pâlc de nori, de pe coridoare întunecate sau dintr-un câmp cu iarbă verde, de primăvară. Altă dată, venea în pat. Întotdeauna gol şi nerăbdător. Se trezea înfierbântată, scăldată în sudoare.

Şi înălţimea Sa ce făcea în tot acest timp? Stătea de-o parte ca un nobil. Nu era deloc impresionată.

Ajunsese imediat la concluzia că Quirke tăiase cureaua din răzbunare că fusese concediat.

— Dar de ce să se răzbune pe mine? – întrebase ea. Doar ştia că numai eu călăresc iapa.

— Poate că a vrut să taie şi alte şei, dar a fost întrerupt şi a trebuit să iasă din grajd înainte să termine.

Poate că da, se gândi Raven. Poate că nu. Sau o fi fost autorul scrisorii anonime. După mai mult de trei luni petrecute în Anglia, nu făcuse niciun progres în identificarea vinovatului. Nu se lămurise nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

Toţi erau de aceeaşi părere cu Marcus şi-i împărtăşeau mânia. Când se aflase de accidentul ei, fermierii porniseră din nou să-l caute pe

administratorul dispărut, acceptând de data aceasta să fie conduşi de Marcus. Doamna Murphy şi fiica ei Jennie au venit pentru prima dată la Beacon Hall, să-şi exprime îngrijorarea.

Amy a renunţat să se ducă zilnic în oraş, ca să stea la capul ei, mătuşile se fâţâiau ca nişte umbre, iar reverendul Puddyfat anunţase că el şi Clifton sunt gata să facă orice. Alăturându-se grupului plecat în căutarea lui Quirke, Ralph şi baroneţii au colindat satele învecinate, până la Lewes în est şi Brighton în sud, dând de ştire că voiau să pună neapărat mâna pe ticălos.

Servitorii îşi exprimaseră de asemenea părerea de rău pentru accidentul ei.

— Quirke este un soi rău – zise camerista Nancy. Mi-a spus nişte lucruri oribile şi m-a speriat îngrozitor.

— Noaptea trecută au răsunat urletele ogarilor vrăjitoarelor din Downs – i-a declarat doamna Rearden, menajera, când a văzut-o pe Raven la micul dejun. Sigur, să nu credeţi că mă iau după poveştile acelea cu vrăjitoare transformate în iepuri, dar ştiu ce am auzit. Sunt sigură că îl caută şi ogarii. Este un om blestemat.

Când o auzi, Frederick îi porunci femeii să-şi ţină gura.

— N-am auzit asemenea poveşti în viaţa mea.

Sunt nişte scorneli, atâta tot. Toate superstiţiile sunt simple aiureli.

Lacheul Hammond nu-şi exprimase părerile, dar cel puţin încetase să-i mai arunce priviri care îi făceau pielea ca de găină.

Toţi erau atât de convinşi că administratorul era vinovatul.

Dar ei nu citiseră scrisoarea mamei. Şi nu ştiau că victima fusese împinsă pe scările de la Stafford House.

Dacă se gândea la incident, nu făcea decât să se îngrijoreze. În schimb, dacă se gândea la Marcus, era mai palpitant. Frământându-se în pat, plină de neastâmpăr, se gândea ce i-ar face dacă ar avea ocazia. Pentru început, i-ar scutura umerii lui laţi. Era clar că nu mai putea rămâne mult timp în Anglia. Marcus ar trebui să ştie că îşi pierdeau timpul.

Raven oftă. Ce loc singuratic era patul pentru o femeie îndrăgostită. La fel de apăsător ca realitatea. De aceea îşi căutase întotdeauna alinarea în imaginaţie. Ce bine ar fi să poată şi acum.

Îi trecu un gând prin minte. Era ridicol, dar refuza s-o părăsească, aşa că îl lăsă să ia amploare, concentrându-se într-un plan. Dar, date fiind restricţiile date de Marcus, o să îndrăznesc să-l pun în aplicare?

Bineînţeles că da. Va fi furios. Dar nu pentru mult timp, dacă aranja lucrurile aşa cum trebuie şi dacă era omul pe care îl cunoştea. şi, dacă nu era, mai bine să afle acum. Nu lipseau decât câteva mici amănunte – şi avea nevoie de tot curajul de care era capabilă.

Dezvoltă ideea, adăugând fragmente de dialog, costumaţie. Se dădu jos din pat să pregătească scena. Iar, când se băgă la loc în pat, se gândi la toţi anii aceia singuratici, petrecuţi în visare, studiindu-l pe Shakespeare şi repetând scene în minte. Şi, pentru prima oară după mai mult de o săptămână, reuşi să

adoarmă.

Se trezi devreme, mâncă ceva uşor – dacă lucrurile ieşeau aşa cum spera, va avea nevoie de multă forţă – şi se îndreptă hotărâtă spre grajd.

Jason o ajută să pună şaua pe iapă, deşi nu prea era de acord.

— Înălţimea Sa a plecat deja să se uite la nişte ţarcuri – zise băiatul. A spus că se întoarce curând. N-o să-i convină când o să afle că aţi plecat.

Nu de la început, se gândi ea sau *poate n-o să-i placă deloc*, îşi spuse cu inima strânsă.

Dar era prea târziu pentru accese de laşitate, îi dăduse lui Jason un bileţel pentru Marcus şi plecă în zori, cu un mic pachet legat de şa şi cu Albert pe urmele ei. Îi luă o jumătate de oră să ajungă la colibă. Poruncindu-i câinelui să stea de pază la uşă, aprinse focul şi pregăti scena.

Cel mai mult, îi luă să se aranjeze. Când auzi zgomote, semn că venise Marcus, se trânti pe pat, satisfăcută că făcuse tot ce se putea. Da, era satisfăcută şi îngrozită în acelaşi timp. Probabil că-şi pierduse minţile.

Se gândi la Marcus, cum călărea prin pădure, ţeapăn şi chipeş.

Oh, *calule*, *ce fericit eşti că îl porţi pe Anthony*! Era un citat dintr-o piesă preferată, de Shakespeare. Spera să se potrivească acestei ocazii.

Uşa se trânti de perete şi Marcus intră înăuntru. Copoiul preferă să nu-l urmeze.

— Fir-ar să fie, femeie, cum îndrăzneşti să nu

asculţi de…

Se opri şi se dădu înapoi uluit. Pentru prima dată de când îl cunoştea, îl vedea mut de uimire.

Îi zâmbi ademenitor, stăpânindu-şi frica. Se întreba unde era curajul ei? Zăcea probabil într-un colţ, împreună cu celelalte lucruri.

Era prea târziu să se retragă. Îl privi cu ochii ei puternic machiaţi; îşi periase părul fără milă, făcându-l să stea drept, încadrându-i faţa şi îşi aranjase toga – de fapt un cearşaf de pe pat – expunându-şi un braţ şi un picior. Aştepta tremurând îngrozită. Ochii lui albaştri o studiau din cap până în vârful picioarelor goale. Făcu o grimasă, spre dezamăgirea ei.

— Cleopatra – zise el.

Oftă. Înţelesese.

— Să fiu al dracului! – adăugă Marcus.

Înţelesese, dar, poate n-o aproba.

— Am încercat să mă înfăşor într-un covor, la fel cum a făcut ea pentru Caesar, dar este mai greu decât mi-am imaginat. Şi, în afară de asta, tu eşti Anthony.

— Zău?

Se uită la costumul său de călărie.

— Nu prea semăn.

— Aş putea remedia acest neajuns.

Se ridică din pat, dând la o parte trena lungă a cearşafului, mai mult eficient decât graţios, îşi potrivi şnurul auriu, luat de la draperiile din dormitorul ei, pe care-l folosea drept cordon, şi veni lângă el. Nu ştia dacă el îşi dădea seama cum tremura.

— Ştiu că toga nu este o costumaţie egipteană,

dar n-am găsit altceva mai potrivit.

— Am spus eu ceva?

Îl privea. Era rândul ei să se dea un pas înapoi. Doamne, ochii lui aveau darul să zăpăcească orice femeie.

— Zorile de-abia s-au arătat – zise ea blând. Îţi promit că altă dată n-o să-ţi mai ofer această ocazie.

Cuvintele îndrăzneţe rostite în timp ce îi ţiuiau urechile. În sufletul ei existau două fiinţe – o femeie slabă de înger şi o desfrânată. Se lăsă mânată de dorinţă.

O lăsă să-l dezbrace până la talie. Se mişca încet, studiindu-i trupul. Nu mai văzuse un bărbat ca el. Umeri laţi, piele albă şi netedă, întinsă pe muşchii sculpturali, un puf de păr blond pe piept, care se îndesea lângă cureaua pantalonilor.

Era un bărbat puternic, un conducător, care o înnebunise. Îi venea să-i lingă sfârcurile. Oare i-ar plăcea? Am multe de învăţat în arta dragostei.

Deşi nu voia să-şi acopere nicio părticică din corp, îl ajută să-şi pună vesta jacard. Dar, nu-i nimic, n-o s-o ţină prea mult timp.

Vru să-i scoată pantalonii, dar o opri.

— Nu sunt de fier – zise el, desfăcându-şi singur catarama.

Îi dădu un prosop.

— Ce să fac cu el?

— Este tot ce am găsit. Dezbracă-te şi pune-l în jurul taliei.

— Ascultă, Cleo – începu el.

— Cum, Anthony al meu nu este romantic? În piesă, îi spunea Egipt Cleopatrei sale.

Înaintă în vârful picioarelor spre cămin, agită tăciunii şi amestecă în vasul cu apă de trandafiri. O aromă dulce se răspândi în cameră, amestecată cu mirosul acru al lemnului încins.

— Nu sunt sigur în această privinţă – zise el.

Se întoarse cu faţa spre el. Stătea dinaintea ei, îmbrăcat în vestă, cu prosopul în jurul taliei şi cizmele strânse pe gleznă. Avea nişte coapse grozave. Şi arăta superb, din vârful cizmelor sale de piele până-n creştetul capului său frumos, de ştrengar.

— Dar eu sunt sigură, romanule – zise ea, înfierbântată.

Oare nu zărise ceva mişcându-se sub prosop? Aşa i se păruse.

— Arăţi ca un cuceritor – adăugă ea, făcând un pas spre el. Şi cred că poţi să mă cucereşti.

Marcus ridică din umeri. Îi plăceau muşchii lui încordaţi la braţe.

— Nu ştiu niciun vers din piesă.

Tresări. Se prinsese în joc. Îl iubea cu atât mai mult. Lumea şi necazurile ei încetaseră să mai existe.

— Nu-i nimic, romanule, vom improviza.

Se apropie de el.

— Aş vrea să te hrănesc cu struguri boabă cu boabă, dar nu este vremea lor şi mi s-a părut prea devreme pentru vin.

— Nicio grijă, tu o să-mi satisfaci apetitul.

Se trezi în braţele lui atât de repede încât nu ştiu

cum s-a întâmplat. Îi acoperi gura cu a lui, în timp ce degetele ei nerăbdătoare îi dezmierdau braţele. Pielea lui era netedă şi tare. Marcus îi pipăi umerii şi spatele, gemând când îşi dădu seama că n-avea nimic sub cearşaf.

Sexul lui i se lipise de stomac. O apucă de fund şi o strânse. Se cutremură, încercând să se stăpânească. Nu voia să se facă de râs, grăbind lucrurile sau cerându-i ceva imposibil. Dar ah, îşi amintea cât îşi dorise Marcus să fie amândoi goi şi să o aibă sub el, întinsă într-un pat. Şi ea îşi dorea la fel.

Se apropiase deja primejdios de limita absurdului… a respingerii… cu şarada sa.

Sânii ei tânjeau după atingerea şi sărutarea lui şi simţea o umezeală între picioare… normală probabil pentru o femeie dornică să facă dragoste. Prima oară se întâmplase atât de repede, încât nu-şi mai amintea ce simţise la început. Ştia doar că fusese cuprinsă de o pasiune explozivă, devastatoare, iar apoi fusese stânjenită.

Însă, în dimineaţa aceasta nu va fi stânjenită. Reginele nu se simţeau niciodată stânjenite şi azi era regină.

— Dă-mi drumul – zise ea, pe un ton cât mai autoritar şi Marcus se supuse.

Îşi desfăcu cordonul şi aruncă broşa care-i prindea toga. Tăcută ca ceaţa, pânza albă alunecă pe covor şi rămase goală dinaintea lui.

Exclamaţia lui îi desfătă urechile. Romanul ei nu avea nevoie să-l ştie pe Shakespeare. Era de ajuns să

se exprime în felul lui.

Îi mângâie sânul şi apoi îi luă între degete sfârcul întunecat. Se clătină şi îl apucă de braţ. Undeva, între dezbrăcat şi dezmierdare, uitase că era regină. Iubitul ei preluase controlul.

Aruncându-şi repede ce mai rămăsese pe el, o duse în pat, se întinse lângă ea şi-i atinse locurile unde nu putuse ajunge în trăsură, mângâindu-le pe cele deja cunoscute.

Încercă să se abţină, dar o cuprinse nerăbdarea şi îi răspunse cu aceeaşi ardoare, atingându-l, dezmierdându-l şi sărutându-l. Era perfect. Muşchi tari, sprijiniţi de părţile ei moi, şi atât de experimentat încât îi făcea să-i clocotească sângele în vene.

Îşi atinse limba de a lui, gustând cafeaua pe care o băuse la micul dejun şi gustul lui specific. Apoi, îl sărută pe gât, pe piept, pupându-l peste tot. O dulce agonie puse stăpânire pe ea.

Nici Marcus nu-şi pierdea timpul. Avea impresia că o atingea peste tot, în acelaşi timp – sânii, fundul, burta, triunghiul intim de păr pubian, genunchii, coapsele şi locul umed dintre picioare.

Trupul ei tânjea să se contopească odată cu al lui.

Degetele lui dădură de umezeala dulce.

— Dacă tu eşti Egiptul, înseamnă că am găsit valea Nilului.

Raven zâmbi şi tremură, zbătându-se sub el.

— Explorează-mă – murmură ea – acum.

Intenţionase să-i vorbească pe un ton poruncitor, de regină, dar sunase ca o rugăminte.

Îşi băgă degetele înăuntrul ei, mişcându-le înnebunitor. Îi găsi sexul, dar atingerea ei era nesigură.

— Explorează-mă – o îndemnă, la rândul lui.

Îl ascultă, dezmierdându-l, în timp ce-l auzea gemând.

— O sabie demnă de un cuceritor – zise ea, oglindindu-se în albastrul infinit al ochilor lui.

Zâmbi şi o sărută prelung, sorbindu-i respiraţia, oftaturile, viaţa.

Se vârî între coapsele ei, alunecos şi fierbinte, îşi încolăci picioarele în jurul lui, din instinct, când pătrunse în adâncul ei. Era mare şi puternic, dar se strecură cu uşurinţă în coridorul umed şi fierbinte; n-ar fi crezut că un bărbat atât de musculos putea fi aşa de uşor.

Ştia exact unde şi cum să dezmierde locul catifelat, înnebunitor. Plăcerea îi explodă în tot trupul. Îl simţi cutremurându-se, iar strigătul lui fu adevărată simfonie pentru urechile ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi până când se liniştiră. Îi simţea sperma pe picioarele ei, ştia la ce pericol se expusese, dar ştia de asemenea că nu exista altă cale decât să se supună iubirii ei adevărate, singurei ei iubiri.

Zâmbi la pieptul lui. Supunere? Se simţea mai mult o cuceritoare, iar cel învins era Marcus.

Îl sărută pe gât. Muşchii se încordară sub buzele ei. Mâini puternice se mişcau cu o delicateţe surprinzătoare pe părul, umerii şi braţele ei. Nu părea prea învins; credea probabil că preluase controlul.

N-avea decât să creadă. Ştia adevărul.

Se desprinseră încet, dar rămase cuibărită în braţele lui.

Îi dădu la o parte părul umed de pe faţă.

— Alte femei saturează apetitul pe care-l trezesc, dar ea îl sporeşte cu atât mai mult cu cât îl satisface.

— Deci, ştii piesa.

— Prezenţa ta m-a inspirat să-mi amintesc.

Îl strânse în braţe şi păstră în inima ei amintirea acestei clipe.

— Presupun că nu este momentul să-ţi fac reproşuri – zise el.

— Nu.

Apoi, adăugă cu un oftat:

— Hai, dă-i drumul. O să te sufoci dacă nu-mi spui.

— Nu prea îl respecţi pe Anthony al tău.

— Nu mi se părea că îl interesa respectul.

Marcus chicoti.

— Fir-ar să fie, Raven, încerc să fiu serios.

Grija îi palpita în piept ca o pasăre închisă în colivie. Nu era pregătită să devină serioasă. Nu voia să-şi părăsească încă lumea imaginară.

— N-ai decât să fii cât de serios doreşti, romanule – zise ea, încercând să se liniştească.

— Nu cred că romanul este stăpân pe poziţie. Ţi-am cerut să nu te îndepărtezi de casă.

— Mi-ai cerut.

— Nu despica firul în patru. Trebuie să fim prudenţi, cu toţii, până când va fi prins Quirke.

— Nu prea văd cum o să-l prindeţi.

— Se zvoneşte că a fost zărit.

— Îmi imaginez. Acum, când îl caută toată lumea, li se pare că-l văd peste tot. Doamna Reardon jură că ogarii vrăjitoarelor sunt pe urmele lui.

— Sper.

Raven n-avea chef să se contrazică. Vor reveni cât de curând la realitate... dar nu încă. Îi mângâie pielea în jurul sfârcurilor.

— Deci, după părerea ta, ar fi trebuit să renunţ la planul meu din această dimineaţă.

Se încordă.

— Nu poţi să te retragi întotdeauna în carapacea ta şi să fugi de probleme – zise el, dar nu i se părea că vorbeşte cu prea multă convingere.

— De ce nu? Eu aşa am făcut mereu. De ce nu alegi ce-i plăcut?

— Îmi este greu să te conving. Ce te-a făcut să alegi *Antoniu şi Cleopatra*!?

— Este piesa mea preferată. Şi, în afară de asta, costumele erau uşor de făcut.

— Vrei să spui, uşor de scos.

Se uitară unul la altul, zâmbind.

— Da, şi asta – zise ea.

— Şi ce urmează în repertoriul tău? Héloise şi Abélard?

— Luând în considerare starea bărbatului, ce rost ar avea?

— Sunt de acord cu tine, Pasăre Cântătoare. Ţi-aş întinde un prosop, dar mai mult decât atât n-aş face.

Lui Raven i se opri inima în loc şi îşi feri privirile.

Înainte să-i citească întristarea din priviri. *Pasăre Cântătoare*. Numele acesta îi reamintea de vremurile când nu se înţelegeau. Era o actriţă, o cântăreaţă, o străină care stârnea pasiuni şi cu care puteai să te distrezi.

Nu era adevărata lui dragoste.

O cuprinse panica pe moment. Nu putea continua aşa, la nesfârşit. Cel mai bun lucru era să plece mai repede.

Vorba cântecului: *Mâine*, *mâine şi iar mâine*. Într-una din zilele viitoare se va hotărî.

Îl sărută. Chiar dacă remarcase agitaţia ei, nu dădu niciun semn.

— Citatul pe care ţi l-ai amintit. Voiai să spui că eşti la fel de înfometat, nu-i aşa?

Ochii lui sclipiră încântaţi.

— Exact.

— Atunci, îţi sugerez să ne satisfacem apetitul, dacă vrem să fim capabili să ne vedem de treabă pe ziua de azi.

Capitolul 21

Raven şi Marcus nu se mai săturau unul de altul.

Zilele deveniseră ploioase, creându-i şi mai multe probleme pe moşie, dar, cu toate că muncea de dimineaţă şi până seara, se gândea neîncetat la Raven şi îi fierbea sângele în vine.

Plugul cu aburi sosi în sfârşit, dar nu se dovedi prea eficient.

Un nou arendaş, priceput şi cinstit, muncea cot la cot cu el, să înveţe fermierii cum să-l folosească. Dar acum, când natura capricioasă transformase totul în noroi, aratul mergea destul de greu.

Ar fi trebuit să intre în panică fiindcă întârziaseră însămânţările. Dar nu se gândea decât la picioarele lui Raven, încolăcite în jurul lui, la coapsele ei, care-l strângeau. Se gândea, de asemenea, la zâmbetul ei, atât de rar când o cunoscuse şi la mintea ei inventivă.

Nu cunoscuse niciodată o femeie cu atâta imaginaţie. În trecut nu dăduse importanţă acestei calităţi, dar Raven îi deschisese ochii.

Muncea din greu, trezindu-se cu noaptea în cap, iar seara se afunda în hârţoage, achitând note de plată, comandând provizii, gândindu-se cum să finanţeze sporirea numărului de bovine şi oi.

În după-amiezile ceţoase făcea dragoste cu Raven în colibă. Venea deghizată în diverse personaje din lumea ei imaginară. După *Antoniu şi Cleopatra* nu-i mai ceruse să participe decât ca iubit. Pentru el, juca diverse roluri – o Julietă tânără şi nerăbdătoare, tremurând sub el, oferindu-şi comorile cu o inocenţă rece, care, în curând ardea de cunoaştere; o Porţia înţeleaptă care implora îndurare când o lăsa să-i aştepte sărutul; o Kate, rea ca o scorpie, care se lăsa îmblânzită în zeci de feluri diferite.

Învăţă mii de lucruri despre ea – forma sânilor, curbura şoldurilor, culoarea pielii, mica pată întunecată de la baza spatelui, plăcerea pe care i-o stârnea când îi săruta partea din spate a genunchilor.

Îi plăcea, de asemenea când o amuza. Adică râdea şi el credea că o încânta. Discutau adesea despre moşie şi problemele pe care le ridica. Era de acord aproape întotdeauna cu părerile lui şi Marcus o considera un adevărat geniu.

Dar nu era atât de vrăjit să nu înţeleagă scopul deghizărilor ei. Rolurile pe care le juca îi ascundeau adevărata fire. Îşi ascundea secretele greu de intuit.

Aceasta era cea mai mare ironie din toate. O cunoştea şi totuşi nu ştia mai nimic despre ea.

Într-o dimineaţă furtunoasă, de la sfârşitul lui martie, stătea la biroul lui din bibliotecă, încercând să și-o alunge din gând şi să se concentreze asupra teancului de note de plată din faţa lui. Dar nu prea reuşea.

Tunetul care zguduia ferestrele, acoperi aproape bătaia din uşa bibliotecii.

Verii lui îşi făcură apariţia.

— Marcus – zise Brian cu obişnuitul său zâmbet jovial –, eram siguri că o să te găsim aici.

— Vrem să discutăm ceva cu tine – zise Douglas.

Deşi voia să pară serios, îi sclipeau ochii.

— Sper că nu despre diamante.

Marcus ridică vreo douăzeci de facturi şi le lăsă să cadă.

— N-am niciun ban de investit.

Douglas clătină din cap, prefăcându-se dezgustat.

— Nu vere, nu suntem destul de inconştienţi – interveni Brian – ca să avem altă soluţie pentru problemele tale.

— Apropo de soluţii – zise Douglas. Ce s-a întâmplat cu planul tău de a te însura cu o femeie bogată?

Marcus se uită de la unul la altul.

— Oare trebuie să-şi vâre nasul toată lumea în treburile mele?

Ridică din umeri, fără să-i răspundă.

— Planul a fost amânat – zise Marcus tăios, închizând subiectul. Nu renunţase complet la această idee, dar, pe măsură ce trecea vremea, i se părea din ce în ce mai puţin atrăgătoare.

Observase schimbul de priviri dintre verii săi. Știau despre după-amiezile lui petrecute cu Raven? Întâlnirile lor erau secrete, dar, când erau împreună, în colibă, niciunul din ei nu se mai gândea la discreţie.

Trebuia s-o lase în pace, pentru binele ei.

În curând o să dea de necazuri.

Dacă ar avea un dram de decenţă, ar face din ea o femeie cinstită. Îi venise firesc această idee şi îşi dădu seama că îi încolţise de mult în gând. I se părea cel mai natural lucru din lume să se însoare cu ea. Nici nu-şi imagina să ia în căsătorie pe altcineva.

Lady Stafford… Şi-o imagina în rochie de mireasă.

Lady Song-bird… Şi-o imagina goală.

Era o perspectivă apetisantă, dar, fir-ar să fie, existau atâtea piedici.

Şi totuşi…

Zâmbi ca pentru sine. Nu-i de mirare că amânase să-şi aleagă o mireasă. Avea deja una în gând.

— Nu mai este atent la noi – zise unul din veri.

Tresărind, Marcus îşi dădu seama că vorbeau despre el.

— Despre ce vrei să discutăm?

— Despre problemele tale şi cum le rezolvi. Cel puţin pentru început – zise Brian.

— Problema mea sunt banii. Sau, mai bine zis, lipsa lor. Aşa că, dacă n-aţi moştenit cumva bijuteriile Coroanei, nu prea avem ce discuta.

— Ştim – spuse Brian. Şi, după cum ţi-am explicat, de asta ne şi aflăm aici.

Păreau atât de hotărâţi şi încrezători, încât Marcus începu să zâmbească.

— Deci, fără diamante?

— Fără diamante – promise Douglas.

— Gooseberry[5] Ditchling şi Târgul de Ceainice din Cupru – zise Brian.

— Înţeleg – zise Marcus, complet nedumerit. Vrei să ne strecurăm prin mulţime şi să furăm bani din buzunare.

Brian se îndreptă de spate în scaunul lui.

— Într-un fel.

— Înainte să devii un nobil lord – spuse tânărul – cum îţi plăteai distracţiile?

— Ah, băieţi, a trecut un car de ani de atunci. Jucam cărţi, câte un meci de box din când în când. Dar, în primul rând, erau cursele de cai.

Baroneţii încuviinţară din cap.

— Presupun că nu vă gândiţi să mă apuc de box

5 Agrişe (engl.) (n.t.)

sau să joc cărţi. Deci, rămân cursele.

— Se dă întotdeauna un premiu pentru cea mai grea halbă plină cu agrişe – zise Brian –, dar nu cred să fie prea substanţial.

— Aş putea alerga mai repede decât calul meu. Abélard nu este cal de curse.

— Dar Lightening[6]?

Marcus oftă gândindu-se la armăsarul negru şi suplu, iute ca numele lui.

— L-am vândut acum zece luni.

— Este disponibil. Moşierul Clifton ne-a spus că este de vânzare. Proprietarul lui are probleme financiare, dar vrea ca animalul să încapă pe mâini bune.

Marcus se entuziasmă pe moment.

— Deci renunţă la el? Doar aşa l-aş putea aduce pe Lightening în grajdurile de la Beacon.

Verii se uitară unul la altul.

— Moşierul este gata să-ţi împrumute bani, ca să-l cumperi, – zise Brian. Din recunoştinţă că i-ai concesionat Humble Hall.

— Câtă generozitate.

Douglas ridică din umeri.

— Nu chiar. În loc de dobândă, ar vrea să cumpere casa şi pământurile. S-a ataşat de…

— Nu – zise Marcus.

Amândoi bărbaţii se arătau miraţi.

— Ai fost chiar atât de fericit acolo? – întrebă

6 Fulger (engl.) (n.t.)

Brian.

— Fericirea n-are nicio legătură cu asta. Tatăl meu a trăit la Humble Hall şi, înaintea lui, alţi zeci de Bannermani. Amy şi cu mine am crescut acolo şi a fost căminul Cordeliei ani de zile.

— Ah, tradiţia, înţeleg. Ai devenit un om de familie.

— Nu le spune celorlalţi. S-ar putea să râdă.

Baroneţii făcură câteva remarci la adresa cursei de cai, dar Marcus nu aprobă nimic din ce spuneau. Nu avea de gând să vândă pământul strămoşesc.

Nu ar putea oferi o motivaţie anume, în afară de ce spusese deja. Era hotărât să-şi ţină familia la un loc şi asta însemna să păstreze proprietăţile.

Un glas interior îl întreba care este diferenţa între a vinde şi a concesiona moşia la nesfârşit, aşa cum îi impunea actuala lui stare financiară. Dar nu ştia ce să răspundă.

— O să plecăm la Brighton pentru un timp – zise Brian, ridicându-se. De îndată ce se îmbunătăţeşte vremea. Gândeşte-te. Este tot ce-ţi sugerăm.

— Vei constata, vere – zise Douglas –, că este singura soluţie.

După ce ieşiră din cameră, Marcus se holbă pe fereastră, contemplând ploaia. Se gândea la Amy şi Cordelia, la părinţii lui care nu fuseseră niciodată alături de el când avusese. nevoie.

Oamenii îşi formau familii, nu noroi, stânci şi copaci. Oameni ca surorile, mătuşile şi rude prin alianţă, ca Ralph şi Irene. Şi soţii. Dacă ar vinde Humble Hall, ar avea bani să se însoare.

Poate ar fi mai bine. Gândul că o să-l călărească pe Lightening îi făcea sângele să fiarbă. Cursele erau un sport de om tânăr, iar el nu mai era tânăr deloc la treizeci şi cinci de ani. Dar fusese un bun jocheu. El şi armăsarul lui se potriveau foarte bine.

O lungă perioadă din viaţa lui cursele îi asiguraseră un venit uşor. Oare ar putea să o ia de la capăt?

Un trăsnet despică văzduhul, luminând aerul şi zguduind casa din temelii.

Era un semn.

— Raven – murmură el ca pentru sine. Vrei să fii a mea?

Rânji, amuzat de nebunia lui, dar întrebarea rămânea. Oare va accepta să se mărite cu el? Îşi amintea cât de inocentă şi nerăbdătoare se aruncase în mrejele iubirii, ca şi când de fiecare dată când se împerecheau ar fi fost prima oară. Deşi era atât de doritoare să se întâlnească cu el, nu semăna cu celelalte femei pe care le cunoscuse, interesate doar de cadouri. Raven îl dorea numai pe el. Probabil că se aştepta s-o ceară în căsătorie. Ei bine, aşteptarea ei luase sfârşit.

Marcus se simţea mai tânăr decât se simţise vreodată, pentru că luase o hotărâre înţeleaptă.

Oare o iubea? Nu ştia nimic despre dragostea dintre un bărbat şi o femeie, nu o văzuse în anii adolescenţei sale şi nici nu simţise iubirea părintească. Ştia doar că Raven îl obseda. Voia să-şi trăiască viaţa cu ea, în patul lui.

Ploaia nu se opri toată ziua, împiedicându-l să se ducă la coliba de vânătoare. Târziu, după-amiază, luă trăsura şi se duse la Humble Hall, unde aranjă cu moşierul să-l cumpere pe Lightening.

— O să mă ocup eu de toate detaliile, dacă nu te deranjează – zise Clifton şi Marcus fu obligat să accepte.

În timpul cinei, nu reuşi să-şi dezlipească ochii de la Raven. Arăta superb, în rochia ei verde, de smarald care dădea o sclipire întunecată pielii sale. Îşi imagină colierul mamei lui la gâtul ei. Minunat, se gândi el, deşi aurul nu era mai frumos decât obrajii ei catifelaţi şi nici rubinele mai strălucitoare decât buzele ei.

Ochii ei erau aidoma celei mai negre cernele, iar părul întunecat ca pasărea al cărei nume îl purta. Fir-ar să fie, devenea poet. Probabil din cauza rolurilor interpretate de ea după-amiaza.

Se gândea la trupul ei, la umerii, care îl îndemnau să sară peste masă şi să se repeadă la ea, o atitudine nedemnă pentru un conte.

Contesa de Stafford. Dacă ar fi, ar putea s-o ducă în camera lui.

Raven îi evită privirile insistente, dar ştia că le sesizase. Ştia după felul în care îi tremură mâna pe furculiţă, după cum îşi ţinea respiraţia uneori, ca şi când, absorbită de alte probleme, ar fi uitat că are nevoie de aer.

Se simţea privit de cei din jur. Mătuşa Irene remarcase în mod deosebit atenţia pe care i-o acordă musafirei lor. Îi zâmbi o dată lui Irene, dar privirile ei

îngheţate îl făcură să se înfioare.

Îi stătea pe limbă s-o întrebe care este capitala Egiptului, dar nu cadra cu scopurile nobile pe care şi le propusese. Totuşi, nu-l părăsise ispita.

Amy îl privea şi ea îngândurată. Marcus evită să se uite în direcţia ei, pentru că îi amintea de Paris. Trebuia să plece acolo; *dorea* să plece, dar erau atâtea de făcut la Beacon. Şi mai era şi Raven.

Ce va spune despre problema lor, de la Paris? Va trebui să afle. Nici Ralph, nici Cordelia nu prea aveau chef de conversaţie, aşa că mâncară mai mult în tăcere. După cină, se duse în bibliotecă să bea un pahar cu brandy şi să reflecteze când ar fi mai bine să facă anunţul.

— Te deranjează prezenţa mea? – zise Ralph, intrând fără să aştepte un răspuns.

În faţa unui pahar cu brandy, mângâia medalionul pe care-l luase cu el la cină. Marcus se simţi dornic să comunice cuiva hotărârea lui.

— Am hotărât să mă însor.

Ralph Dundreary îşi mişcă perciunii stufoşi.

— Mă aşteptam. Margaret Clifton va fi o contesă potrivită. Mică, dar cu şolduri destul de late. O să-ţi facă nişte moştenitori sănătoşi.

— Nu cu Margaret, cu Raven.

Ralph ridică din sprâncene.

— Doamne Sfinte, ţi-ai pierdut minţile?

Marcus îi aruncă o privire glacială.

— Ţi se pare o idee atât de îngrozitoare?

— În multe privinţe, este o femeie minunată.

Încântătoare, drăgăstoasă, atentă şi harnică. Obosesc numai când o privesc cum se agită cu copiii şi mieii.

— Atunci, de ce eşti împotrivă?

— Este americancă şi, pe deasupra, jumătate irlandeză. Actriţă. Şi, mai mult ca sigur, o hoaţă.

— Te referi la tablou.

— Bineînţeles că la tablou, doar n-ai uitat.

— Sigur că n-am uitat. Dar nu există nicio dovadă că ar fi ea – zise el, refuzând să ia în considerare faptul că o prinsese în biroul lui.

Spusese că voia să afle secretele Bannermanilor. Şi o crezuse.

— Este o femeie atrăgătoare, zise Ralph. Te înţeleg că i-ai acceptat avansurile şi că astfel de sentimente pot slăbi judecata. Dar este o stare trecătoare. Nu trebuie să te pripeşti cu căsătoria.

Marcus regretă că şi-l alesese pe Ralph drept confident. Ar fi trebuit să-şi amintească ce mult îi plăcea să ţină discursuri. Ar fi trebuit să tacă din gură.

— Nu intenţionez să mă răzgândesc – zise el.

Ralph sorbi din brandy, pierdut în gânduri pentru moment.

— Mai bine ia-o ca amantă cât mai stă aici. O să vă prindă bine la amândoi. Pe femei nu prea le interesează sexul. Iar, dacă este o excepţie – aşa cum bănuiesc – atunci satisface-i dorinţa. În felul acesta o să te linişteşti şi tu. Dar, însoară-te cu domnişoara Clifton.

Marcus ştia că Ralph vorbea ca la carte, dar asta nu-l împiedica să se înfurie.

— O să mă căsătoresc cu Raven. Dacă o să mă vrea. N-am idee dacă mă va accepta.

O exclamaţie, un strigăt – amândouă cât se poate de feminine – îi spuseră că cineva ascultă la uşa bibliotecii. Când o deschise nu văzu pe nimeni, dar auzi paşi pe scări. Umplu paharele şi i se alătură lui Ralph, lângă foc.

— Cine crezi că ar fi putut să fie? – îl întrebă Ralph.

— N-am nici cea mai mică idee – zise el.

Se temea să nu fi fost Raven. Ar fi vrut să o abordeze într-un mod deosebit.

Clătină din cap.

— Femeile din această familie sunt un mister pentru mine.

Fiindcă nu dorea să mai discute în contradictoriu apropo de Raven, deschise discuţia despre cursele de cai. Ralph se arătă mult mai entuziasmat.

— O să pariez şi eu o liră sau două.

— O să pariezi pe mine?

— Ori de câte ori o să aud că participi la cursă, îmi aminteşti de tinereţea mea.

— Şi eu care credeam că vreţi cu toţii să fiu decent.

— Nu toţi – zise Ralph, trăgându-se de perciuni. Nu în toate privinţele.

Mai ales în privinţa femeilor. Când venea vorba de sex, Ralph era un gentleman tipic victorian.

Se deschise uşa şi apăru Amy.

— Ce tot vorbeşti că te însori cu Raven?

— Intră, te rog, Amy – zise Marcus, fără să

clipească. Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu o să afli înaintea viitoarei mirese.

— Nu ai cerut-o în căsătorie?

— Nu. Şi nu ştiu dacă o să accepte.

O figură întunecată apăru lângă sora lui.

— Vrea să aibă propria lui actriţă – zise Irene, pe un ton veninos.

Strângea la piept o cutiuţă sculptată.

— Am încercat să-l previn împotriva ei, dar nu m-a ascultat.

— Deci, tu eşti cea care a tras cu urechea, mătuşă Irene. Nu ştiai că aşa n-o să afli niciodată veşti bune?

— Hm! – exclamă Irene. De data aceasta chiar că n-am aflat.

— N-am spus că sunt veşti proaste – zise Amy – cel puţin nu pentru tine. Îmi place femeia. Însă nu sunt sigură că ar fi înţelept pentru ea.

— Îţi mulţumesc pentru votul tău de încredere.

— Te aşteptai la altceva?

Mătuşa Cordelia intră în bibliotecă.

— Doamne – zise ea mirată – câtă agitaţie.

— Ah! – exclamă Ralph. Pofteşte, te rog, Cordelia.

— Da, sigur, – spuse Marcus. Vom avea nevoie de votul tău.

Începură să vorbească toţi deodată. Pickering-ii, Ralph şi Irene erau împotrivă. Cordeliei i se părea o idee minunată, iar Amy avea rezervele ei, nu în privinţa lui Raven, ci a lui.

— Ajunge – zise Marcus. Este absurd. O să fac ce este mai bine pentru Raven şi pentru mine şi cu asta

basta.

Amuţiră cu toţii. În afară de Irene. I se albiseră degetele în timp ce strângea cutia.

— Tabloul, Marcus. Nu uita că este o hoaţă.

— Ce-ai spus? – întrebă Amy.

— Tabloul de Landseer – zise Irene – cel care a fost furat de la Stafford House. Imposibil să nu fi auzit.

— Da, am auzit – zise Amy – dar nu ştiam că o bănuiţi pe Raven Chadwick.

— Numai pentru că Marcus este atât de vrăjit de această femeie încât refuză să cunoască adevărul.

Amy se întoarse spre fratele ei.

— Aşa este? Eşti îndrăgostit de ea?

— Sentimentele mele, surioară, mă privesc numai pe mine.

Se uită în jur.

— Se pare că alegerea mea nu vă este pe plac.

— N-a furat tabloul.

Marcus tresări surprins de vorbele lui Amy.

— Pari foarte sigură.

— Sunt foarte sigură.

Apoi, adăugă cu glas scăzut, împingându-şi bărbia înainte, sfidător.

— Eu l-am furat.

— Doamne Sfinte – zise Ralph.

— Vai de mine – murmură Cordelia.

De data aceasta, Irene fu cea care rămase tăcută.

Marcus văzu în ochii surorii sale că spusese adevărul.

— De ce? – o întrebă el.

— N-am de gând să-ţi spun. L-am vândut. Banii au fost cheltuiţi de mult.

Fratele şi sora se uitau unul la altul. Se făcuse linişte. Se auzea doar ticăitul ceasornicului.

— N-ai decât să hotărăşti ce vrei în privinţa căsătoriei tale cu Raven – zise Amy în cele din urmă – dar nu o acuza niciodată pe nedrept.

Ceva îl făcu să se uite spre uşa deschisă la figura care stătea liniştită în prag.

— Raven – începu el.

— Ieşi afară – şuieră Irene, scuturând din mână ca o pisică. Sunt treburi de familie. N-ai ce căuta aici.

Raven făcu un pas înainte, nu mai departe de clanţă.

— Bineînţeles că n-am ce căuta – zise ea, urmărindu-l pe Marcus. De fapt, n-am avut niciodată.

Plecă şi închise uşa în urma ei, lăsându-i singuri, cu privirile lor vinovate. Mătuşa Irene râdea isteric.

Capitolul 22

Raven se holbă pentru o clipă la uşa închisă. Simţea că îşi pierduse totul – stăpânirea, mândria, voinţa şi fericirea. Nobila familie discuta dacă era potrivită sau nu să fie soţia lui Marcus, ca şi când ea s-ar fi aşteptat să fie cerută în căsătorie. Sau, ca şi când şi-ar fi imaginat că lui Marcus îi place de ea.

Şi, cel mai rău lucru era că aveau dreptate.

Ieşi din bibliotecă, trecu în goană pe lângă majordom, care apăruse din umbră în spatele ei şi fugi

de la Beacon Hall, ca şi când ar fi fost urmărită de o mie de ogari.

Aerul rece al nopţii îi lipea de piele rochia de mătase şi îi ardeau obrajii, dar nu simţea decât că i se frânsese inima.

Lumea i se părea un loc străin, ca atunci când era mică, plin de umbre, nori şi vânt care gemeau printre copaci, aducând prevestiri rele.

Coborî scările în grabă şi alergă spre grajd, târându-şi trena prin băltoace. Nu-şi dorea decât să fie singură şi să-şi găsească un loc, cât mai departe de Marcus şi rudele sale.

Ajunsă în grajd, se sprijini de uşă să-şi tragă sufletul, mângâiată de căldura adăpostului. Caii nechezau în boxe. Trecu pe lângă ei, în beznă, oprindu-se lângă ultima boxă goală, unde îl văzuse odată pe Marcus hrănind un miel.

Uşa grajdului se deschise. Ţinându-şi respiraţia, căzu în genunchi pe paiele uscate.

— Raven.

Vocea lui Marcus o îngrozi. Nu voia să dea ochii cu el, nu voia să-i audă scuzele şi explicaţiile. Nu avea nevoie de explicaţii. Înţelesese deja prea mult.

Se aprinse un chibrit; sunase ca o împuşcătură în beznă. Lumina crescu în intensitate, pe măsură ce paşii lui se apropiau de locul unde se ascunsese. Caii se agitau în timp ce trecea pe lângă ei, dar Raven nu îndrăznea să respire. Se opri la intrarea în boxă, cu felinarul ridicat în mână. Îi privi pantofii murdari de noroi, dunga dreaptă a pantalonilor, haina impecabilă,

smocul de păr blond de pe frunte.

Părea un adevărat aristocrat în hainele lui de seară, cu cămaşa şi cravata albe ca gheata, în contrast cu costumul negru. Avea un aer aristocratic preocupat, şi destul de stânjenit. Dacă n-ar fi fost şocată de brusca întorsătură a evenimentelor, ar fi fost şi ea stânjenită.

— A fost revoltător din partea noastră – zise el.

— Absolut deloc – reuşi ea să spună. N-aveam ce căuta acolo.

— Nu era o conferinţă de familie, chiar dacă aşa dădea impresia. Ralph a venit în bibliotecă. Pe urmă a apărut Amy şi apoi, m-am trezit cu toţii pe cap.

Îşi trecu mâna prin păr.

— La dracu', nu ştiu cum s-a întâmplat, dar îmi pare rău.

Părea atât de sincer, de preocupat, încât îi venea să-l liniştească. Ce proastă era.

Inspiră adânc să se liniştească.

— Îţi accept scuzele – zise ea, pe un ton formal. Şi acum, te rog să pleci. Nu vreau să vorbesc despre asta, deocamdată.

Marcus atârnă lanterna de un cui, la intrarea în boxă.

— Nu.

Înaintă, foşnind paiele sub picioarele lui.

— Vreau să-ţi explic.

I se acceleră pulsul. Nu trebuia să-l lase să se apropie altfel o să…

Nu ştia ce ar putea să facă. Îşi înfipse unghiile în

palmă.

— Pleacă de lângă mine.

— Plângi.

— Nu mai plâng. Şi dacă o fac, este pentru că sunt furioasă.

— Te-am văzut adesea furioasă, Raven. Dar acum nu mi se pare că eşti.

Îi întinse braţul, dar se feri de el.

— Hai să nu ne mai prefacem – zise el.

Cuvintele lui o dureau.

— Nu ţi-au plăcut rolurile mele? Păreai amuzat.

— „Amuzat” nu este cuvântul potrivit. Dar nu ai interpretat niciodată un rol dintr-o piesă care să se termine cu bine. Iar eu, asta voiam să-ţi ofer.

Discuţia surprinsă în bibliotecă i se pecetluise în minte şi o învălui din nou umilinţa.

— Te referi la căsătorie.

— Ai ceva împotriva acestei instituţii?

Ţi-am spus odată că nu este pentru tine.

— Dar asta era înainte să facem dragoste.

Raven închise ochii, dar numai pentru o clipă, ca să nu izbucnească. Spusese *Dragoste*, singurul cuvânt pe care tânjise să-l audă. Dar se referise la sex, aşa că nu-i alina cu nimic inima rănită.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi, nu m-a făcut să mă răzgândesc – zise ea, cu un glas destul de timid.

Stătea atât de aproape de ea, încât ar fi putut să se sprijine de el. Mândria îi striga să-l alunge, dar sentimentele o îndemnau să-i caute compania.

— Vrei să spui că nu ţi-a plăcut ce am făcut? – o

întrebă el.

Se încordă. Îi stârnise pasiunea şi îi răscolise rănile.

— Bineînţeles că nu. Momentele acelea au fost ideea mea.

— Da – zise el – iar această propunere îmi aparţine.

Îşi atinse buzele de ale ei, ca un licărit de flacără.

— Spune-mi că nu vrei – murmură el.

— Nuli era imposibil să continue. Când îl privi, îi văzu focul albastru din ochi. O luă de umeri, ca să nu-i întoarcă spatele.

Era o nebunie.

— S-a terminat totul între noi, Marcus. Dă-mi drumul.

— Nu pot – zise el, zdrobind-o la pieptul lui.

Pasiunea lui o învălui, la fel de reală ca şi braţele sale; îi acoperi buzele cu ale lui şi-i astupă răspunsul furios. Îl lovi cu pumnii în piept. O strânse şi mai tare, băgându-şi limba în gura ei. Nu se putea, striga mintea ei. O zdrobea în îmbrăţişarea lui de fier, iar limba lui insistentă dansa lângă a ei… şi, cel mai rău era că nu voia să i se opună.

Încercă să-şi regăsească mândria, dar, pe măsură ce o părăsea furia, îi rămăsese doar durerea.

Şi dorinţa.

Ce fiinţă poetică era. Fugise de acasă, fugea de Marcus, dar nu putea fugi de ea însăşi. Deodată văzu lucrurile aşa cum ar trebui să fie. Nu avea nevoie de deghizare. O să-l iubească pentru ultima oară, nu ca

Cleopatra, Julieta sau Kate, ci ca Raven însăşi.

Raven Chadwick, faţă de negustor irlandez şi viitoare actriţă, se va da unui conte, într-un hambar cu paie.

Îi va da trupul şi inima.

Gemând îl sărută, la rândul ei, vârându-şi limba în adânca întunecime a gurii lui, strângându-l, frecându-şi sânii de pieptul lui, lipindu-şi şoldurile de el, până când îi simţea sexul lipit pe burtă.

Marcus gâfâi când o trase pe paie. Mâinile lui lacome îi pipăiau mătasea care-i acoperea sânii, coborând pe coapse, între picioare. Îi ridică rochia şi juponul, masându-i părţile intime, până când îi simţi umezeala prin ultimul strat subţire de veşmânt care-i separa degetele de fierbinţeala ei.

— Raven – murmură el, răguşit, în părul ei răvăşit.

— Exact, Raven – zise ea, în şoaptă. Nimeni alta.

Îşi deschise nasturii rochiei şi i se oferi. Îi linse sfârcurile, în timp ce tremurau sub limba lui.

Se desprinse de ea să-şi scoată haina, cravata şi cămaşa, în timp ce Raven îi lingea sfârcurile la rândul ei, simţindu-l cum tremură.

Se înfierbântaseră amândoi. Îşi aruncă hainele peste ale lui şi îl lăsă s-o pipăie, înnebunindu-i simţurile. Cu capul dat pe spate, se abandonase dezmierdărilor lui! Rochia ei de mătase trosnea pe paiele uscate şi se întrebă cum de nu luaseră foc. Dar singurul foc ardea între picioarele ei.

Când gura lui îi sărută partea interioară a coapsei, se încordă. Nu mai făcuse niciodată asta. Trupul ei

tânjea să se descătuşeze. O ajută, dezmierdându-i locurile intime cu limba, până când simţea că nu mai putea respira.

Văzu roşu pe dinaintea ochilor săi închişi; buzele şi limba lui îi ofereau extazul. Marcus se opri, înainte s-o înnebunească de tot. Băgându-se sub ea, cu pantalonii lăsaţi până la genunchi, o ridică peste el. În ameţeala pasiunii, îşi dădu seama că voia s-o protejeze de paiele tari.

Se lăsă încet, sărutându-l, în timp ce-l primea în adâncul ei, sorbindu-şi propriul gust de pe limba lui. Era o senzaţie ciudată, dar toată dragostea ei pentru Marcus i se părea ciudată, pentru că era atât de imposibilă.

O penetră de mai multe ori, până când valurile orgasmului îi zguduiră în acelaşi timp. Îi simţea sămânţa înăuntrul ei, caldă şi plăcută. Îşi strânse coapsele în jurul lui, mângâindu-i obrajii, cu capul plecat pe umărul lui. Pe măsură ce se destindea, îi sărută părul umed de pe piept.

Marcus o strângea în braţe, şoptindu-i numele şi suflându-i părul de pe tâmple. Rămase înăuntrul ei şi-i ascultă bătăile inimii.

Domolindu-şi respiraţia, se foi în braţele lui. Nu voia să-l lase pe el să se desprindă primul, îngenunche lângă el, în paie, netezindu-şi rochia pe coapse. Mătasea se udase, dar cui îi păsa de haine.

Îi privi bărbăţia. Se uită la părul negru, pubian, la pântecul suplu, la pieptul musculos. Zăbovi asupra gâtului solid, asupra cicatricei din bărbie, nasului

puternic, obrajilor ţepoşi şi, în cele din urmă, asupra ochilor care nu mai erau albaştri ca cerul dimineţii, ci întunecaţi, ca amurgul.

Făcuseră dragoste ca prima oară, cu rochia ridicată până la talie, lăsându-se asupra erecţiei sale.

Încalecă-mă, îi spuse. Şi îl ascultase atunci, la fel ca şi acum.

Prima şi ultima oară. Îşi feri privirile, înainte să-i vadă lacrimile din ochi. Voia să se ridice să plece, să fugă cât mai departe, dar se îndoia că ar reuşi să se ţină pe picioare. Cu mâinile tremurânde, se îmbrăcă, ascultând respiraţia lui, trosnetul paielor, bătăile propriei inimi când îl văzu aranjându-şi lucrurile.

Rămaseră în linişte, un timp. Ceva strălucea în paie. Îl luă şi-i întinse mâna.

— Căsătoreşte-te cu mine.

Se holbă la medalionul mic de aur din palma lui bătătorită.

— Ţi-am răspuns deja.

Cuvintele răsunară dur.

— Căsătoreşte-te cu mine – zise el, din nou.

— Nu poţi să mă întrebi la nesfârşit.

— Ba pot. Până voi obţine răspunsul dorit.

De ce? ar fi vrut să spună ea.

Pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume şi vreau să fii alături de mine pentru totdeauna. Asta ar fi vrut să audă.

Pentru că aşa trebuie să facem, indiferent de ce cred ceilalţi.

Asta ar spune dacă nu ar minţi.

— Vreau să fii soţia mea, Raven.

— Nu este nevoie să fii atât de onorabil. Nu m-ai obligat.

Îşi băgă bijuteria în buzunar atât de furios încât o înspăimântă, dar nu putea să i-o spună.

— Am zis că vreau să fii soţia mea şi am vorbit serios. Nu concep să-mi împart patul cu altcineva. Niciodată. O să mă străduiesc să te fac fericită.

Îi mângâie părul răvăşit într-o masă de bucle castanii. Se trase la o parte. Îşi simţea sufletul gol, rănit, mai rău decât groaza pe care o experimentase pe aleea din Savannah, mai rău decât orice cunoscuse vreodată.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Marcus. Provenim din două lumi diferite. Cei din bibliotecă aveau dreptate. Irene avea dreptate. Nu am ce căuta aici. O ştiu prea bine, chiar dacă tu nu ştii.

— Este o nebunie.

Se uită la pereţii din jur, la buştenii, la patul lor de paie.

— Parcă văd ziarele de scandal. „Înălţimea Sa a făcut dragoste cu viitoarea contesă în grajdul de la Beacon Hall”. Ar fi mai rău decât incidentul de la music-hall.

— Presupun că n-aş fi primul căruia să i se întâmple.

— Ar trebui să-ţi dai seama mai bine ca mine. Majoritatea femeilor ar fi de părere că sunt nebună, dar n-am ce face. Nu pot juca rolul de contesă. Îmi spun de mult că este timpul să plec. Ar fi trebuit să

ascult de glasul raţiunii.

Reuşi să se ridice, împleticindu-se. Veni lângă ea, într-o clipă, punându-i mâna pe braţ.

Nu contează ce vor sau ce cred ceilalţi – zise el – ci doar ce vrem noi.

Părea atât de sigur.

Se întoarse să plece, dar o copleşiră imaginile trecutului.

Marcus, în prima zi când se dusese la Lyceum, Marcus, sărutând-o în biblioteca de la Stafford House, Marcus mereu insistent, suspicios, luând tot ce-i dădea. Şi, în cele din urmă îi dăduse totul.

— Nu mă atinge.

— Raven…

Vocea lui era gravă şi insistentă. Nu mai putea să se abţină să-şi înăbuşe lacrimile.

Se întoarse cu faţa spre el, cu braţele în lături, cu obrajii şi capul ridicat, mândră.

— Dracu’ să te ia, Marcus Bannerman. Mi-ai trezit senzaţii pe care nu le voiam. Până la douăzeci şi şapte de ani m-am descurcat. Singură. Până ai apărut tu.

— Poate nu te-ai descurcat atât de bine. Ai ţinut lucrurile ascunse în tine. Aveai nevoie să vorbeşti.

— M-a costat scump faptul că am vorbit.

— Fir-ar să fie, Raven, nu înţeleg.

— Nici eu. Doar că am ştiut întotdeauna că relaţia noastră n-o să dureze. Şi în noaptea aceasta, mi-am dat seama că a venit timpul să plec.

— Te-am cerut în căsătorie. Ţi se pare chiar aşa o insultă?

Dacă i-ar fi spus că o iubea – fu cât pe ce să-i mărturisească – ar fi fost în stare să trăiască cu el, ca o simplă ţărancă, într-o colibă de vânătoare.

— Nu, nu o insultă. Doar că nu este de ajuns.

Nu-i aşteptă răspunsul. Ar putea să-i spună lucruri pe care nu le simţea. Din onoare. Îi citea intenţia în priviri.

Îi întoarse spatele şi ieşi din boxă.

— Dacă ai rămas gravidă? – o întrebă el.

Îşi ţinu respiraţia, incapabilă să mai facă un pas. Ştia cum să lupte ca să obţină ce dorea. Îşi strânse braţele în jurul ei, întărindu-se. Nu putea să-l privească, fiindcă şi-ar fi dat seama că dorea să-i poarte copilul în pântece.

Şi nu putea aduce pe lume un bastard.

Dacă mi-ar creşte burta, m-aş căsători cu tine şi când te-ai sătura să faci dragoste cu mine, m-aş uita în altă parte când ţi-ai vizita actriţele. Dar i-aş iubi pe copiii noştri şi pe tine, cu atât mai mult.

Dar îşi păstră această declaraţie în inima ei.

— Posibil – zise ea, arătându-se cât mai sinceră. N-o să plec din Anglia până n-o să fiu sigură.

Se uită peste umăr. Era atât de aproape şi totuşi îi despărţea o lume. Nu o lume, se corectă ea, doar un ocean. Însă era de ajuns.

— Am terminat cu deghizările, Marcus. Dacă este ceva, o să te anunţ.

Se îndreptă spre uşa grajdului.

— Dă-mi voie să-ţi aranjez părul – zise el.

— Am spus că am terminat cu prefăcătoria. Dacă o

să mă vadă cineva din familia ta, o să-şi confirme ceea ce bănuiau deja.

N-o opri. Când intră în Beacon Hall, lumina lămpii cu gaz căzu asupra părului ei răvăşit, buzelor umflate, rochiei pătate şi mototolite. Şi asupra unui fir de pai agăţat de poalele ei ude.

Frederick închise uşa în urma ei.

— Domnişoară Chadwick, vă simţiţi bine?

— Ca focul – zise ea, ştiind că ceilalţi o urmăreau şi o ascultau. Este o expresie americană care înseamnă că mă simt bine.

Urcă scările, cu capul sus, hotărâtă să-şi facă bagajele.

Raven plecă devreme, a doua zi de dimineaţă, lăsând scrisori de mulţumire pentru ospitalitatea arătată, fiecărui membru de familie şi câtorva servitori. Se acuză de asemenea pentru neplăcerile pe care le provocase.

Ploile încetaseră şi Marcus se apucă de muncă, dar un nor atârna deasupra casei de la Beacon Hall, oprind razele soarelui.

Amy şi Cordelia îşi petreceau zilele reînviind trandafirii din seră şi plimbându-se la oraş. Nu-şi imaginau ce făceau în Ditchling. Irene se fâţâia prin casă, strângând la piept cutia de lemn şi vorbind de una singură. De fiecare dată când o vedea, îl apucau frisoanele. Femeia nu era întreagă la minte.

Ralph şi baroneţii îşi făceau planuri pentru târg, aranjau pariurile, strângeau fonduri pentru Marcus şi Lightening.

Marcus muncea până la epuizare. Până şi Amy îi spunea s-o ia mai încet. Şi bea. Când încerca să se abţină, se gândea la Raven.

Îl refuzase şi plecase.

Moşierul Clifton, jovial ca întotdeauna, îl vizita adesea, să discute despre cursă şi, mai ales, despre dorinţa lui de a cumpăra Humble Hall. Câteodată, îl însoţea şi Margaret.

— Actriţa a plecat? – îl întrebă ea, la prima vizită.

Marcus o privise fără să-i răspundă şi, de atunci, nu mai pomenise de ea.

La două săptămâni după plecarea lui Raven, primise o scrisoare, prin care îl anunţa că nu este gravidă. O aruncase pe foc şi pusese la loc medalionul pe care-l refuzase.

Cu o zi înainte de târg, câţiva din foştii săi prieteni de chefuri, veniră de la Londra; şi băură împreună toată noaptea.

Înainte de cursă, Marcus recunoscu că făcuse două greşeli. Nu se antrenase destul cu Lightening şi nu se trezise complet din beţie.

Şi, în consecinţă, pierdu.

— Ai ieşit pe locul doi, la mică distanţă – spuse Ralph, încercând să nu se arate prea dezamăgit.

Dar prietenii şi familia lui pariaseră pe el. Le rămăsese dator.

De îndată ce va primi banii rezultaţi din vânzarea proprietăţii sale părinteşti, va avea grijă să-i despăgubească. Restul banilor vor fi folosiţi ca să achite facturile şi să uşureze greutăţile familiilor care

depindeau de el.

Când Margaret veni să-şi exprime regretul, se aduse în discuţie subiectul căsătoriei. Gata să se logodească, scăpase ca prin urechile acului, prefăcându-se mai beat decât era în realitate.

Ar fi trebuit să-i ceară mâna. Bogăţia ei i-ar ajuta mult pe fermierii de pe proprietatea sa. Şi, aşa cum stabilise Ralph, o să-i dea moştenitori sănătoşi. Deoarece, când era cu Raven, îi venise prima oară ideea să facă un copil! se gândea adesea ce plăcut ar fi. Dar visase întotdeauna fetiţe cu păr negru şi ochi sclipitori, căţărându-se pe genunchii lui.

Să se însoare cu Margaret? Poate, dar nu încă.

Iar acum, când avea un nou arendaş şi fermierii îşi vedeau de treabă, muncind pământul, îşi spuse că n-avea rost să mai rămână la ţară. Aşa că făcu ce ar fi trebuit să facă acum câteva săptămâni, timp în care fusese vrăjit de o pasăre cântătoare.

După ce îşi luă la revedere cu răceală de la sora şi mătuşile lui, plecă la Paris.

Capitolul 23

Raven îşi petrecu nopţile şi zilele în pensiunea Soho, unde stătuse în primele săptămâni când venise la Londra, aşteptând până va pleca acasă.

Când îi veni ciclul, îşi spuse că era mai bine aşa, că nu purta copilul lui Marcus; o ceruse în căsătorie din conştiinţă, nu din inimă.

Îi trimise o scrisoare, ca să-l scutească de griji şi

apoi îşi luase bilet de călătorie până în Savannah. Urma să plece peste două săptămâni. I se părea că mai era atâta timp, deşi nu ştia cum o să-i spună mamei şi tatii ce făcuse în Anglia. Şi de ce. Trebuiau să ştie, înainte să vină la Londra în vară şi să bată la uşa casei din Bolton Row nr. 12.

Cât să le spună? Totul. Nu, aproape totul. Erau unele detalii pe care le va păstra pentru sine, mai ales cele referitoare la coliba de vânătoare. Va spune că luase hotărâri proaste şi făcuse alegeri pripite, care îi aduseseră necazuri. Va da vina numai pe ea.

Ar trebui să râdă de această situaţie. Raven cea rezervată şi stăpână pe ea, fiica sobră, care nu-şi permitea să aibă sentimente, se întorcea la iubita ei familie, cu ochii goi şi supusă, cu inima rănită şi sufletul pustiu. Cel puţin, nu va plânge în faţa lor. Îi secaseră lacrimile.

În timp ce-şi pregătea bagajele pentru călătorie, dăduse peste pana de corb, pe care i-o dăduse Amy de mult, în Turnul Londrei, povestindu-i că Turnul şi Regatul s-ar prăbuşi, dacă păsările ar pleca de acolo. În timp ce mângâia pana lungă şi neagră, legenda şi dezastruosul ei costum de music hall i se amestecară în minte.

— Această Raven pleacă – murmură ea, îmbujorată de ruşine. Regatul va trebui să se apere singur.

Încercă să nu-şi facă inimă rea. Era singura vinovată de ce i se întâmplase. Se vârâse singură în focul pasiunii; undeva, în adâncul sufletului ei, ştiuse probabil că o să ardă. Cel mai rău era că o s-o facă

probabil din nou, dacă nutrea asemenea sentimente faţă de Marcus.

Era o constatare neruşinată şi egoistă.

Indiferent cât de mult se gândea, nu putea ascunde durerea ei de părinţi – şi doar venise aici pentru binele lor. Remarcă ironia. O să-şi răscumpere greşeala, chiar dacă i-ar trebui o viaţă.

Se ridică de pe scaunul de la fereastră, gata să plece la plimbarea de după-amiază, când se auzi o bătaie în uşă.

— Ai un musafir, fetiţo – zise doamna Goodbody, proprietăreasa. Lui Raven i se opri inima în loc.

— Nu vreau să văd pe nimeni.

— Domnişoara Halstead pare destul de inofensivă, zău aşa. Am poftit-o în salon.

Lui Raven îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama la cine se referea proprietăreasa. Mătuşa Cordelia! De ce venise? Se întâmplase ceva cu Marcus?

Trecu în grabă pe lângă doamna Goodbody, coborî scările în fugă şi se opri la uşa salonului. Cordelia stătea pe sofa, cu mâinile împreunate peste săculeţul din poala ei, cu un zâmbet bonom pe faţa ei zbârcită.

— S-a întâmplat ceva? – gemu Raven.

Cordelia se încruntă.

— N-am vrut să te sperii, draga mea. Cu Bannermanii se întâmplă întotdeauna ceva. Dar nu grav. Vreau să spun, niciun accident sau ceva de genul acesta. M-am gândit că ar trebui să discutăm.

Raven se aşeză pe sofa lângă ea, cu mâna la inimă.

— Lasă-mă să-mi trag sufletul.

— Vă aduc nişte ceai – zise doamna Goodbody, din prag, fără să se deranjeze să-şi ascundă curiozitatea.

— Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră – spuse Cordelia, punându-şi boneta şi geanta pe masa din faţa ei.

— De unde ai ştiut să mă găseşti? – o întrebă Raven.

— I-ai scris lui Marcus la Beacon Hall. Am văzut plicul. Scrisoarea l-a îndurerat. Nici măcar Irene n-a îndrăznit să-i mai treacă pe dinainte, zile întregi.

— Ah! – exclamă Raven uimită.

Singura dată când îi scrisese lui Marcus, îl informase că nu era gravidă.

— Au găsit trupul cumplitului administrator – zise Cordelia, la fel de calm ca şi când ar fi vorbit de vreme, întrerupându-i gândurile lui Raven – într-o zonă pustie din Downs, la câteva mile de Beacon Hall unde iarba creşte înaltă. Trebuia să treci foarte aproape ca să-l vezi.

Înainte ca Raven să-i răspundă, continuă pe acelaşi ton dulce:

— Nu mai rămăsese decât scheletul din el, din câte am auzit. Stătuse zile în şir în ploaie. Nu prea spun doamnelor astfel de amănunte. Eu am aflat de la Ralph.

Zâmbi conspirativ.

— N-a vrut să-mi spună de la început, bineînţeles. Are idei atât de demodate.

Raven n-o mai auzise niciodată pe mătuşa

Cordelia vorbind despre asemenea lucruri oribile. Se schimbase de când n-o mai văzuse şi nu numai după cum vorbea. Ceva…

Deodată, sesiză în sfârşit impactul veştilor comunicate de Cordelia. Arthur Quirke murise.

— N-am auzit. Se ştie de cât timp zăcea acolo?

— Doctorul spune că de câteva săptămâni, nu mai mult.

— După ce a căzut de pe cal.

— Oh, da, la câteva zile după aceea. Se pare că şi-a rupt gâtul într-un accident asemănător celui care ţi s-a întâmplat ţie. Felul în care a murit mi se pare binemeritat, nu crezi? Menajera jură că au fost ogarii vrăjitoarelor; dar eu sunt convinsă că propria lui răutate i-a venit de hac.

— Nu prea văd cum.

— Eşti mult prea inocentă, copila mea. Domnul Quirke era un dur. Îi plăcea să-şi bată calul. Probabil că animalul l-a aruncat din şa şi a fugit. Marcus spune că acest fapt dovedeşte că el ar fi fost vinovat de accidentul tău. Se pare că a fugit şi a fost destul de deştept să nu fie prins.

Oftă.

— Presupun că fiecare este bun la ceva.

Doamna Goodbody reveni cu ceaiul. După ce le studie pe cele două femei, satisfăcută în aparenţă că nu era nicio problemă, plecă în linişte, închizând uşa în urma ei.

Raven întinse mâna să ia o bucată de zahăr. Oare Arthur Quirke voise să se răzbune pe ea? Oare el

fusese cel care se strecurase în grajd şi tăiase cureaua de la şa? Marcus fusese convins, de la început, dar el era întotdeauna foarte sigur de părerile lui. Probabil că avusese dreptate în privinţa lui Quirke.

Şi îşi imaginase probabil că o împinsese cineva pe scări. Iar paşii de pe hol fuseseră doar în imaginaţia ei. Se aşteptase să aibă necazuri. De obicei, oamenii dădeau exact peste ce căutau.

Se aşeză din nou pe sofa şi îşi duse ceaşca la buze, mulţumită că nu va trebui să-i spună mamei sale să se teamă pentru viaţa ei. Şi pentru asta, îi datora mulţumiri Cordeliei.

— Marcus a fost un băieţel singuratic – zise Cordelia.

Raven se înecă cu ceaiul. Cordelia scoase o batistă şi i-o dădu.

— Ce te face să spui asta? – o întrebă Raven.

Ar fi preferat să-i declare că nu-i pasă de tinereţea înălţimii Sale şi că acum, după ce-i transmisese veştile despre Quirke, putea să plece.

Dar, după figura ei, arătă că abia acum intenţiona să-i destăinuie adevăratul scop al vizitei sale.

— Doar eu am avut grijă de el – oftă Cordelia – bietul diavol împieliţat. Trebuia să fie cineva şi sora mea nu era deloc potrivită, nici cumnatul meu. Nu este frumos să vorbeşti rău despre morţi, dar erau mult prea egoişti să fie părinţi. Nu aveau niciun pic de tandreţe, nici măcar unul faţă de celălalt. Amy a primit puţinele sentimente de care erau capabili.

Raven îşi imagină un băiat cu păr blond hoinărind

singur pe câmpii.

— Mi-am dat seama – zise ea, ca şi când subiectul ar fi fost închis şi ar trebui să discute despre altceva.

Dar Cordelia, instalată confortabil pe sofa, nu părea să fi terminat cu trecutul lui Marcus.

Înţelese brusc de ce i se păruse schimbată femeia. Nu mai era exagerat de roşie în obraji şi mirosea doar a lavandă, fără urmă de gin. Era trează. Raven se gândi la săptămânile petrecute la ţară. Preocupată de Marcus, nu prea o remarcase pe Cordelia. Abia acum îşi dădu seama că, în ultimele zile înainte de plecarea ei, Albert încetase s-o mai încolţească pe biata femeie în hambar.

Cordelia avea o privire pierdută.

— Era un băiat sălbatic, un zeu tânăr şi blond călărind cai mult prea mari şi puternici pentru el. Dar nu avea cine să-i spună să renunţe la acest sport periculos, în afară de o mătuşă agitată, rămasă fată bătrână, pe care n-o asculta nimeni.

— Pot să-ţi spun că surorile mele şi cu mine te-am fi ascultat.

Cordelia o bătu pe mână.

— Ştiu, draga mea. Tocmai de aceea mă aflu aici.

Inspiră adânc, înainte să continue.

— Daniel Lindsay era mai mic ca vârstă, dar la fel ca majoritatea băieţilor din estul Sussex-ului, îl idolatriza pe Marcus. Amy a încercat să le ţină pasul la amândoi, dar era fată şi nu o acceptau.

Clătină din cap.

— Biata Amy. Dar aceasta este altă poveste.

Marcus ţine la ea, mai mult decât ne dăm seama. Iar ei îi vine greu să-i împărtăşească afecţiunea.

Ochii ei cenuşii se umeziră când se uită la Raven.

— Băiatul are nevoie de cineva care să ţină la el. Cineva care să-l înveţe cum să iubească. Trebuie să înţelegi că nu ştie cum. Şi am hotărât ca tu să fii aceea.

Raven clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred ce aud.

— Te-aş lăsa să te gândeşti, dar n-avem timp. Înainte ca nepotul meu să facă o prostie, trebuie să-l înveţi cum să simtă.

Raven îşi feri privirile, şocată de absurditatea acestei sugestii. *Am încercat*, s-a gândit ea, stăpânindu-şi lacrimile neaşteptate. *Am încercat din toată inima*.

Cordelia se strâmbă, sorbindu-şi ceaiul rece.

— Margaret Clifton nu este bună pentru el – zise ea, mai mult ca pentru sine – dacă nu se întâmplă ceva, curând, o să se logodească.

Raven îşi feri privirile să-şi ascundă durerea.

— Cred că ar fi mai bine – reuşi ea să spună.

— Ba nu. Era cât pe ce să se întâmple după ce Marcus a pierdut cursa şi avea atâta nevoie de bani.

— Marcus a participat la cursă şi a pierdut?

— A lipsit foarte puţin să ajungă primul, mi-a spus Ralph. Toţi s-au gândit că logodna este inevitabilă. Şi, în primul rând, Margaret.

Cordelia oftă.

— Este o femeie hotărâtă. O să pună mâna pe el.

Raven ameţise. Se simţea ca un zmeu tras de o sfoară, obligată să sară de la un subiect la altul, fără nimic solid de care să se agaţe. Trebuia să scrie totul în ordine şi s-o roage pe Cordelia să completeze spaţiile goale.

— De aceea am hotărât că trebuie să te duci la Paris. Îţi dau adresa şi te ajut să faci pregătirile necesare. Marcus nu va mai fi acolo când ai să ajungi tu, dar nu-i nimic. Nu pe el vreau să-l întâlneşti.

— Nu pot să mă duc la Paris – zise Raven, zguduită – peste două săptămâni mă întorc acasă.

— Dar trebuie neapărat.

— De ce?

Cordelia clătină din cap.

— Îmi pare rău, draga mea, dar este singurul lucru pe care nu pot să ţi-l spun. Trebuie să afli singură.

— Nu – zise Raven – nici nu mă gândesc. Este o nebunie. Indiferent ce treburi are Marcus la Paris, îl privesc personal. Dacă are nevoie de o femeie să-l înveţe să iubească, va trebui să şi-o găsească singur şi să provină din lumea lui. În orice caz, să nu fie o fiică de negustor din Georgia care a încercat să devină actriţă. Nu am ce căuta aici. Sunt surprinsă că nu-ţi dai seama. Dar cred că Marcus a înţeles deja acest fapt.

În timp ce-i vorbise, Cordelia o ascultase liniştită, cu mâinile în poală.

— Este hotărârea ta finală?

— Da. Ţara în care intenţionez să ajung este Statele Unite, nu Franţa.

A doua zi de dimineaţă, cu noaptea-n cap, Raven plecă spre Paris. Nu ştia nici acum ce căuta acolo, doar că mătuşa Cordelia se dovedise foarte convingătoare. Nu-şi imagina cum de reuşise Marcus să călărească armăsari sălbatici în copilărie, fără voia ei.

Probabil că avea mai multă voinţă decât femeia care s-a îndrăgostit de el.

În inima ei bănuia de ce fusese de acord să plece, deşi ar fi preferat să joace pe toate scenele de music hall-uri, decât să recunoască faţă de Cordelia.

Voia să afle totul despre bărbatul pe care îl iubea. Nu dorea să-i facă vreun rău sau să-l stânjenească în vreun fel, indiferent ce va afla. Voia doar să-l înţeleagă, să ştie de ce se comportase aşa cu toată lumea – cu fermierii de la Beacon, Cordelia, Irene, Ralph, Amy şi o verişoară prin alianţă apărută pe neaşteptate de departe, la uşa lui.

Raven se gândise demult că ştia puţine despre el. Cât discutase cu Cordelia, reuşise s-o cunoască.

— Am hotărât să nu accept cererea în căsătorie a lui Ralph – îi declarase Cordelia când o însoţise pe Raven la Gara Victoria.

La fel ca toate lucrurile care o caracterizau, această afirmaţie venise pe negândite.

— N-am ştiut…

Raven nu se mai simţise în stare să continue. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia. De unde ar trebui să înceapă?

— Prima oară, mi-a cerut mâna cu mult timp în urmă, când eram tineri. Dar Marcus avea nevoie de

mine, şi niciunul dintre noi nu dispuneam de resursele necesare să ne întemeiem o familie. Acum, îmi dau seama că nu l-am iubit, altfel nu m-ar fi oprit nimeni şi nimic să spun da. Ne-am fi descurcat până la urmă.

— În dragoste este nevoie de doi.

— Într-adevăr. În anii cât am trăit la oraş, m-a aprovizionat cu gin. Ştii că n-ar fi trebuit să accept, dar mi s-a părut inofensiv. Şi apoi, când ne-am întors la ţară, unde prefer de fapt să locuiesc, şi m-a atacat monstrul acela oribil, am ştiut ce aveam de făcut. N-a fost uşor, dar m-a ajutat Amy. Era o fată bună, deşi nu vrea ca oamenii să-şi dea seama de asta. Ştiai că i-a învăţat pe copiii din Ditchling să picteze? Eram sigură că nu. Marcus credea că se duce la oraş să cheltuiască bani. Ar trebui să aibă mai multă încredere în ea.

În timp ce călătorea de-a lungul coastei engleze, în compartimentul de cale ferată a liniilor feroviare londoneze Chatham & Dover, Raven îşi aminti fiecare silabă din discursul femeii. Mai ales ultimele ei cuvinte.

— Trebuie să ai încredere într-un om, dacă vrei să înveţe să aibă încredere, la rândul său, în ceilalţi. Aminteşte-ţi de asta Raven, când vei fi la Paris. Ai încredere în Marcus. Indiferent ce o să descoperi.

Ai încredere în Marcus. Ai încredere în Marcus. Ai încredere în Marcus.

Cuvintele răsunau în şuieratul trenului şi apoi, când traversă Canalul, în drum spre Paris, în trăsura în care înainta pe străzile aglomerate, trecând de râul Sena, de catedrala Notre Dame, către hotelul recomandat de Cordelia. A doua zi, portarul, care ştia

engleză, îi chemă o trăsură care s-o ducă la o căsuţă în apropierea Sorbonnei.

Ajunse la destinaţia ei într-o dimineaţă însorită de aprilie. Casa nu-i sugera ce ar putea găsi înăuntru şi se întrebă dacă nu ar putea să adauge această călătorie pe lista greşelilor comise de când plecase din Georgia.

Bătu la uşă, în timp ce-i răsuna în urechi sunetul trăsurii care se îndepărta, amintindu-i de prima zi când venise la Stafford House. Cel puţin, aici nu era un cap de leu la uşă, care s-o intimideze. Dacă ar şti la ce să se aştepte sau ce să spună... În ciuda încurajărilor Cordeliei, avea senzaţia că făcea ceva rău.

O tânără femeie îi deschise uşa. O tânără foarte drăguţă, cu ochi căprui, sclipitori şi un trup suplu sub rochia simplă.

Nu era amanta voluptuoasă şi modernă din Franţa lui Marcus, aşa cum îşi imaginase uneori Raven. Deşi îi vorbea în franceză şi n-o înţelegea, părea foarte amabilă.

— *Parlez-vous anglais*? – o întrebă Raven când reuşi să-i oprească vorbăria.

— *Pardon*, *non* – zise fata, îngrijorată să nu-şi dezamăgească vizitatoarea.

Raven se gândi ce să mai spună. Nu prea vorbea franţuzeşte şi înţelegea şi mai puţin. Instrucţiunile scrise ale Cordeliei şi frazele notate o aduseseră până aici, dar refuzase să-i dea alte lămuriri.

— Père – strigă fata peste umăr.

Spusese mai multe, dar Raven auzise doar un cuvânt lung.

Un bărbat slab, grizonant, cu haină şi pantaloni largi, apăru în spatele ei. Îi zâmbi lui Raven.

— *Bonjour*, *mademoiselle* – zise el. Cu ce vă pot ajuta?

Raven oftă uşurată.

— Vorbiţi englezeşte?

— Nu prea bine, dar vom încerca să conversăm.

— Vorbiţi minunat.

O privi, aşteptând-o să continue.

— Sunt prietenă cu domnişoara Halstead.

Bătrânul ridică din umeri, arătând că nu auzise de ea. Raven se simţise dezamăgită.

— Şi a lui Marcus Bannerman.

— M'sieur Bannerman – zise fata, zâmbind.

— *Mon dieu*, n-aş fi crezut că veţi veni atât de repede.

— Mă aşteptaţi?

— Desigur. Ştiam că domnul Bannerman o să ia în seamă scrisoarea noastră. Dar am trimis-o abia săptămâna trecută. Este un adevărat mister.

Observă că fiica lui se încruntase.

— Spune că mă comport ca un necioplit, chiar dacă nu a scos nicio vorbă. Fiica mea vorbeşte cu ochii.

Îi făcu loc şi o pofti înăuntru.

— Entrez, s'il vous plaît.

Uşa se deschise într-un salon frumos decorat, cu mobilă tapisată, cu un covor rotund pe podeaua de lemn şi perdele cu volănaşe la fereastră.

— Permiteţi-mi să mă prezint – zise el, ducând-o pe Raven spre un scaun acoperit cu husă. Sunt Claude

Jenet. *Je vous présente ma fille* Arianne.

— *Enchanté*, spuse Raven. *Je m'appelle* Raven Chadwick.

Vorbi rapid cu fiica lui, care ieşi imediat din cameră.

— Arianne o să pregătească o mică gustare. Vin, cu nişte brânză şi pâine, nimic deosebit, dar soţia mea a copt pâinea de dimineaţă şi Arianne a adus brânza de la ţară. Nu este niciodată prea devreme pentru vin, *n'est pas?*

— *Merçi*, M'sieur Jenet, dar nu mi-e foame.

De fapt, nu credea că ar reuşi să înghită ceva.

Şi acum ce-o să mai spună? Stătea faţă-n faţă cu acest gentleman politicos care aştepta veşti de la Marcus în legătură cu ceva important, dar habar n-avea despre ce era vorba. Începu să-i prezinte problema ei, când Domnul Jenet se plesni peste frunte.

— *Pardon*, domnişoară Chadwick. Te ţin aici când doreşti să-i vezi pe ceilalţi. Într-o zi frumoasă, ca asta, s-au dus în parc. *Le jardin du Luxembourg* este aproape de aici. Dă-mi voie să te însoţesc... O să servim mai târziu vinul.

Plecă să discute cu fiica lui şi apoi îşi conduse musafira pe străzile aglomerate, către un parc împădurit. Într-unul din capete se ridica o clădire magnifică de cărămidă, cu trei etaje, cu multe turnuri, construite în cel mai grandios stil pe care îl văzuse vreodată Raven.

— Palatul Luxembourg, îi explică Jenet, fosta locuinţă a Mariei de Medici. În timpul Trevorilor, a fost o

închisoare. Iar acum – ridică din umeri – sunt birouri guvernamentale. O duc bine miniştrii noştri, *n'est pas*?

Se opri să se uite la iarbă, copacii şi florile primăverii. Raven ar fi fost vrăjită de privelişte dacă nu s-ar fi simţit atât de agitată.

— Ah – zise el, zâmbind. *À droite*.

Raven îl urmă. Zeci de parizieni, copii şi adulţi se plimbau pe alei, în faţa ei.

— Soţia mea, nu o vezi lângă heleşteu? Stă lângă băiat. Ne-a zărit. Ne face cu mâna.

Raven îi văzu: o doamnă cu păr cărunt şi un băieţel blond stând în iarbă, cu o barcă de jucărie între ei. Agitaţia se transformă în spaimă, în timp ce înainta lângă Jenet şi i se strânse inima. Indiferent ce o să afle, ştia că n-o să-i placă.

— Odile va fi încântată că aţi sosit – zise Jenet. Avem destule griji de când s-au născut tripleţii, dar iubim băiatul. Ştiţi doar că îl îngrijim de când a venit pe lume. O să-i simţim lipsa când o să plece.

Raven nu-şi putea desprinde ochii de la copil. Avea patru sau cinci ani şi-i făcea cu mâna entuziasmat lui Jenet. Se apropiaseră. Când ajunse la câţiva metri, distinse părul blond al copilului, ochii albaştri, trăsăturile care promiteau să devină puternice şi hotărâte.

Dacă ar fi făcut un copil cu Marcus şi i-ar fi semănat, aşa ar fi arătat, mai mult ca sigur.

Nici nu mai ştia pe unde mergea. Băiatul vru să se ridice în picioare.

— *Faites attention*! – îi spuse doamna Jenet.

— Îl cocoloşeşti prea mult – îi zise soţul ei.

Se uită la Raven.

— Poate că este normal, dar băiatul trebuie să înveţe totuşi să fie puternic. Vorbim englezeşte de faţă cu el, aşa cum ne-a cerut M'sieur Bannerman. John îi spuse *Oncle* Marcus – adăugă el, ridicând din umeri. Este mai bine, *n'est pas*?

Băiatul făcu un pas nesigur spre ei şi apoi încă unul. Piciorul stâng era mai ţeapăn decât dreptul.

Raven se lăsă în genunchi, să fie la acelaşi nivel cu el, în timp ce Jenet i-o prezentă pe soţia sa. De-abia îl auzea. Reţinuse doar numele copilului, John Bannerman, acelaşi cu al tatălui lui Marcus.

— Bună ziua – zise băiatul, înclinându-se stângaci – şi *bonjour*!

Era frumos, cu păr auriu, ochi albaştri ca cerul şi o bărbie puternică, aidoma celor din familia Bannerman.

Era de asemenea şchiop, dar asta nu conta. Dând din mână, Raven îl atinse pe fiul lui Marcus.

Capitolul 24

Ai încredere în Marcus.

La ce se referise oare?

Raven dădu la o parte părul copilului din faţa ei şi apoi se aşeză la loc pe scaunul incomod al trenului. Aproape ajunseseră. Coasta britanică rămăsese în urmă. Următoarea oprire va fi la Gara Victoria. Raven nu avea idee ce altceva îl aştepta.

— Unchiul Marcus o să ne întâmpine când o să

ajungem?

Raven ezită. Nu voia să-i spună că Marcus nu ştia că se aflau în Anglia.

— Ţi-ar plăcea? – întrebă ea.

John se lumină la faţă.

— Oui. Foarte mult.

Căscă.

— Pune-ţi capul în poala mea şi încearcă să dormi. Aşa, o să treacă timpul mai uşor.

John îşi încreţi nasul neîncrezător, dar, ca un copil politicos ce era, se întinse pe bancă. Raven îşi puse braţul pe trupul zvelt al băiatului, simţindu-i căldura. Oare aşa era să fii părinte, să ţii un căpşor în braţe, să protejezi un suflet inocent?

Oare asta făcea ea? De când plecase de la Paris, îi asigurase căldură, hrană şi adăpost, dar mai erau şi alte probleme, la fel de importante.

Poate ar trebui să-l ducă direct la Portsmouth, să-l ia pe vaporul care o aştepta în curând şi să pornească spre Savannah. În felul acesta, n-ar trebui să-i explice lui Marcus ce făcuse.

Şi va lua cu ea o parte din singura ei dragoste. John Bannerman era clar fiul lui. Numele, trăsăturile, culoarea pielii, iar Claude Janet îi dăduse de înţeles că aşa era.

Raven privi peisajul pe fereastră. Să păstreze băiatul era un vis nerealizabil, ca multe altele. Va trebui să dea ochii cu Marcus. Parcă se auzea explicându-i situaţia. Va vorbi repede ca să n-o întrerupă.

— Cordelia m-a rugat să mă duc la Paris şi când am sosit, familia Jenet se pregătea să plece în Provence, să-şi ajute fiica mai mare care născuse trei gemeni. Ţi-au scris să-ţi spună că nu-l puteau lua pe John cu ei, dar se vor întoarce peste câteva luni. Presupunând că eram acolo să iau băiatul, n-au vrut să accepte scuzele mele rostite cu jumătate din gură. De fapt, m-am ataşat de băiat. Nu puteam să-l las, mai ales că se aşteptau să-l iau.

Era purul adevăr. Dar demonstra că era o femeie băgăcioasă, care aducea necazuri oriunde se ducea.

Se gândea de asemenea la vorbele lui când se interesase dacă era gravidă. Probabil, dacă i-ar fi purtat copilul, căsătoria ar fi fost o consecinţă naturală, dar nu neapărat. Poate că se întreba dacă ar trebui să facă loc altei odrasle în Franţa.

Cordelia i-a spus că scrisoarea pe care i-o trimisese la Beacon Hall îl întristase. Dar s-ar fi putut să se înşele. Poate îl preocupau alte probleme – preţul îngrăşământului, vremea, piaţa incertă pentru carnea de vită.

Nu Pasărea Cântătoare. Ea zburase deja din viaţa lui.

Raven mângâie copilul adormit. Apoi îl lăsă când văzu că se agită. Sprâncenele lui erau negre pe obrajii lui palizi, rotunzi, iar buzele întredeschise în timp ce dormea. Îi şterse gura. Era cu el de numai două zile, dar nu ştia cum o să se despartă de el.

Ce nebunie fusese să-l aducă. Numai Flame ar fi capabilă de un asemenea gest. Dar simţise atâta

tandreţe pentru copil, parcă ar fi fost Angel. Era posibil, se gândi Raven, ca cele trei fiice Chadwick să semene mai mult decât s-ar fi crezut.

Băiatul a dormit tot drumul până la Londra, deşteptându-se entuziasmat. De la Gara Victoria, au luat o trăsură până la pensiune, unde doamna Goodbody îl alintă ca şi când ar fi fost nepotul ei. Raven nu-i dădu nicio explicaţie despre prezenţa sau identitatea lui, doar că ajutase un prieten.

În primul rând, trebuia să trimită o scrisoare Cordeliei la Stafford House, prin care s-o anunţe de sosirea lor. Dulcea, blânda Cordelia se dovedise o încurcă-lume de mari proporţii, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora. Probabil că deschisese scrisoarea lui Claude Jenet adresată lui Marcus şi hotărâse fără să se consulte cu nimeni, s-o trimită pe Raven la Paris, ştiind c-o să-l ia pe John acasă sau o să rămână cu el până se întorcea familia Jenet. În orice caz, o să-l implice pe Marcus.

Oare Marcus trebuia să se uite la Raven şi la fiul lui, şi să hotărască pe loc că nu putea trăi fără ei? Dar Cordelia ar fi trebuit să ştie până acum că înălţimea Sa nu putea fi dirijat, mai ales în dragoste.

Acţiunea femeii îi dăduse o ultimă lovitură devastatoare lui Raven. Uitându-se la copilul care semăna atât de bine cu tatăl său, se simţea mai mult decât oricând o intrusă, ştiind că o să-i părăsească pe amândoi.

Cordelia îi răspunse imediat la scrisoare. A doua zi de dimineaţă va fi singură la Stafford House.

— „Adu băiatul” – îi scrisese ea – „şi îţi promit că vom hotărî împreună ce să facem”.

Raven se simţea şi mai agitată. Nu-i plăcea sugestia femeii şi – nici nu avea încredere în ea, dar trebuia să plece acasă peste o săptămână, aşa că nu avea timp de pierdut. Acum, de când se lăsase de băutură, Cordelia începuse să dirijeze destinele tuturor.

Luă cu ea lucrurile băiatului. În trăsură, o bombardă cu întrebări.

— Unchiul Marcus o să ne aştepte? Va fi încântat să mă vadă? O să mă ajute să mă joc cu barca?

Raven încercă să-i explice că se duceau în vizită la unchiul său şi va cunoaşte un membru al familiei sale, gândindu-se că Marcus va fi acolo.

Spre surprinderea ei, Cordelia răspunse la bătaia în uşă.

— Probabil că ne-ai urmărit – zise Raven.

— Oh, da – răspunse Cordelia cu răsuflarea tăiată.

Îi zâmbi băiatului care se uită în jur, curios.

— Ce copil frumos.

Îi invită înăuntru. Frederick apăru, holbându-se la băiat şi murmurând ceva mai puţin politicos.

Se uită spre scara în spirală din spatele lui.

— Dar…

— Gata, gata – zise Cordelia în grabă – vezi-ţi de treburile tale, Frederick. Nu te îngrijora.

Clătină din cap.

— Lucrurile nu mergeau aşa când trăia fostul conte – zise el, îndepărtându-se.

— Haideţi în living-room, da? – zise Cordelia,

pornind pe scări, urmată de Raven şi John.

Zgomotul vocilor masculine de la etaj îi făcu să se oprească în loc.

— Credeam că eşti singură.

Cordelia îşi feri privirile.

Râsul ascuţit al unei femei o făcu pe Raven să-i îngheţe sângele în vene.

— Margaret Clifton – zise ea.

Îi venea s-o ia la fugă, dar picioarele refuzau s-o asculte.

Cordelia zâmbi.

— Da, a venit cu tatăl ei. Nepotul meu a invitat câteva cunoştinţe să-i prezinte pe Cliftoni. Mă tem că a venit la Londra să-şi comande trusoul. Şi să se logodească.

— M-ai adus special aici.

— Nu chiar. Dar a ieşit destul de bine.

Cordelia era extraordinară.

Raven era prea ameţită să se supere pe ea. Se uită pe scară, atrasă de o forţă care-i depăşea voinţa. Făcu un pas înainte şi apoi încă unul, până când zări pantofii şi pantalonii bărbatului. Ştia cine este. Nu era nevoie de râsul copilului ca să-şi dea seama.

Punând valiza copilului pe podeaua de marmură, îşi ridică ochii să întâlnească privirea rece, neîncrezătoare şi uluită a lui Marcus.

Lui Marcus i se opri inima în loc şi apoi începu să-i bată nebuneşte. Credea că n-o s-o mai vadă niciodată. Totuşi, uite-o, alături de băiat şi Cordelia, pe primele

trepte.

Îi luă un moment să remarce copilul. John, ascuns de atât timp, stătea în mijlocul holului de la Stafford House, părând pierdut în imensitatea camerei.

Doamne Sfinte, se gândi Marcus. Nu-şi imaginase că se va întâmpla aşa ceva. Toţi anii aceştia în care păstrase secretul… zburaseră într-o clipă.

John îl privi timid. Nu putea decât să zâmbească încurajator. Băiatul urca greu scările cu piciorul lui înţepenit. Marcus se îndreptă spre el, să-l ia în braţe.

— Eşti departe de casă, ticălosule – zise el, răvăşindu-i părul.

John îl luă de gât pe Marcus.

— Ştii, s-au născut cei trei bebeluşi – zise el şi apoi adăugă într-o răsuflare. Tata Jenet spunea că va fi greu, apoi a sosit domnişoara Chadwick şi iată-mă.

Marcus nu încercă să oprească entuziasmul băiatului.

— Dragul meu – zise Margaret, din capul scărilor – cine este copilul?

Coborî o treaptă şi apoi încă una, până o văzu pe Raven.

— Ce caută această femeie aici?

La dracu’! Fusese gata să o ceară în căsătorie pe Margaret, dinaintea musafirilor, clar îşi pierduse cumpătul şi acum…

Cordelia se grăbi pe scări şi luă băiatul.

— Hai în camera mea. Îţi dau nişte biscuiţi şi o să încercăm să ne cunoaştem mai bine.

Băiatul începu să protesteze.

— Îţi promit că o să-l vedem în curând pe Marcus. Adulţii au de discutat, aşa că nu are timp să se joace cu tine.

Până termină de vorbit, ajunse la capătul scărilor care duceau la dormitoare, cu băiatul de mână. Se mişca încet, şovăitor.

— Biscuiţi? – întrebă el, privind-o.

— Biscuiţi englezeşti minunaţi. Mult mai buni decât pateurile franţuzeşti cu care eşti obişnuit; pun pariu.

Nu auzi ce spuse băiatul. Cordelia ajunsese sus, lăsându-l pe Marcus în mijlocul scărilor, cu cea care era cât pe ce să-i fie logodnică în spatele lui şi cu singura femeie pe care o ceruse în căsătorie în faţa lui.

— Întoarce-te în living-room, Margaret. Vin şi eu imediat.

— Dar…

— Am spus imediat – zise el, cu o privire îndelung exersată, care nu permitea nesupunere.

— Bine. Dar nu întârzia prea mult. Avem oaspeţi!

Noi, se gândi el, ca şi când ar fi deja stăpână la Stafford House şi nu o simplă vizitatoare de după-amiază. Conştiinţa îl forţa să admită că nu se înşela prea mult.

Se întoarse din nou spre Raven şi uită de toate. Era palidă, se gândi el, în bonetă şi mantia neagră şi se citeau zeci de întrebări în ochii ei. Îl cuprinseră senzaţii pe care nu le simţise niciodată, ameninţând să-l sufoce. Prezenta neaşteptată a băiatului îl şocase, dar faţa iubită a lui Raven, care-l privea, îl uluise şi mai mult.

Îi venea să alerge pe scări, s-o ia în braţe să-i spună cât de mult îi lipsise. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse ce voia. Ultima oară fusese în grajd. Ce frumoasă i se păruse ora aceea preţioasă, dar, în cele din urmă, ieşise prost.

Acum trebuia s-o ia încet. Viaţa lui depindea de această clipă.

— Mă bucur mult să te văd.

— Nu cred. Ţi-am adus veşti proaste.

— Veşti proaste?

— Fiul tău.

I se opriră cuvintele în gât.

Ezită, gândindu-se ce să-i spună.

— John nu este o veste proastă.

— Atunci de ce…

— De ce l-am ţinut în Franţa? Nu pentru că voiam să fie acolo. Mi s-a părut însă mai simplu.

Văzu uimirea din ochii ei şi apoi mânia. Ce repede se înfuria când sesiza orice urmă de nedreptate aşa cum bănuia că este cazul de faţă.

— Sunt sigură că te întrebi de ce este aici, cu mine – zise ea – este o poveste complicată.

Dar lui Marcus nici nu-i păsa de ce. Deocamdată simţea numai uşurare şi, contrar tuturor aşteptărilor, se simţea optimist.

— Îl placi?

Observă că întrebarea o luase prin surprindere.

— Să-l plac? Este…

I se umeziră ochii, dar îşi ridică bărbia, la fel cum făcuse de sute de ori.

— Este minunat, curajos şi frumos. Este perfect.

— Nu l-am ţinut la Paris din cauza defectului său, Raven. Tresări. Pusese punctul pe i. Era aşa cum îl descrisese ea, un băiat minunat, curajos, frumos şi perfect. O iubea din toată inima.

Zâmbi ca pentru sine. Oh da, o iubea şi o va iubi toată viaţa. Această recunoaştere îi eliberă spiritul şi sufletul. Îi venea să ţopăie de bucurie pe scări, s-o ia în braţe, s-o învârtească până ameţea şi nu mai era în stare să-i alunge dragostea sau prezenţa lui în viaţa ei.

Era un om civilizat, cu responsabilităţi, dar devenea sălbatic când venea vorba de Raven. Nu existau reguli care s-o ţină departe de el.

Deocamdată, trebuia să predomine latura lui civilizată. Când erau singuri, îl dominau instinctele sălbatice.

Se uitau unul la altul în linişte. Se întoarse, ca şi când ar fi vrut să plece.

— Nu – zise el – te rog, nu pleca. Trebuie să discutăm după ce scap de musafiri.

— Dar…

— Dacă ai de gând să spui că nu ai ce căuta aici, te arunc pe umărul meu şi te car în living-room.

— Ai fi în stare, nu-i aşa?

— Bine că m-ai înţeles.

— Am ştiut întotdeauna că îţi place să fac ce vrei.

Îi vorbise fără ură şi i se păru că zâmbise.

Ca şi când ar fi fost chemat, Frederick apăru să-i ia boneta şi mantia. Mătasea de culoarea lavandei strălucea pe trupul ei suplu. Ţinea capul sus în timp ce

urca scările în faţa lui, trecând atât de aproape, încât îi prinse mirosul natural. Îi umplea nările, punându-i sângele în mişcare. Ce drog reuşea să-l excite? Îşi strânse pumnii, evitând s-o atingă, jurând că o s-o îmbrăţişeze mai târziu. Oricând, oriunde şi oricât dorea.

Fusese cât pe ce să ceară în căsătorie pe cine nu trebuie, să facă ce se aşteptau toţi, să-şi trădeze îndemnurile inimii. Se simţea ca un condamnat care fusese graţiat.

O duse pe Raven în living-room, unde îi aşteptau câţiva invitaţi bărbaţi şi femei, rude cu Marcus, precum şi Ralph, Daniel Lindsay, moşierul şi Margaret.

— Cred că majoritatea o cunoaşteţi pe domnişoara Chadwick – zise el.

Daniel o salută pe Raven, înclinând din cap, dar în rest, nu vorbi niciunul.

Margaret stătea ţeapănă pe sofa cu mâinile în poală, cu ochii îngustaţi, în timp ce privea în gol. Unul din bărbaţi le sugeră că ar fi timpul să plece, dar nu se mişcă nimeni. Un grup curios, se gândi Marcus, dar ar trebui să-l lase singur. Se simţea vinovat că îi dăduse speranţe lui Margaret. Mai târziu, o să-i ceară scuze. Mult mai târziu, după ce va vorbi cu Raven.

— Vă mulţumesc că aţi venit azi – zise el, uitându-se la toţi – dar a intervenit ceva neaşteptat.

— Ce se întâmplă? – întrebă Ralph, care stătea cu Daniel la pian.

— O problemă personală – spuse Marcus.

Apoi se adresă celor din cameră.

— Poate, altă dată, o să avem mai mult timp. Sunt sigur că Amy va aranja altă întâlnire. Regretă că nu a fost prezentă azi.

Era o minciună. Temându-se că o să-şi anunţe logodna, refuzase să rămână în casă.

Se uită la Margaret. Îl privea furioasă. Nu mai semăna deloc cu femeia blândă care presupunea că-i va fi soţie. Fierbea agitată din cauza vorbelor lui... a copilului venit pe neaşteptate, care semăna atât de mult cu el... a femeii pe care o crezuse plecată de mult. Privirea ei feroce, ochii duri, gura încordată, dinţii mici şi albi îi spuneau că nu era singurul sălbatic din cameră.

— Cine este? – şuieră ea ca o pisică furioasă, gata să sară la atac.

— Margaret – începu moşierul.

Fiica lui îi făcu semn să tacă.

— Eşti îngrijorată din cauza băiatului? – întrebă Marcus.

— Cine este?

— Nu aici, Margaret.

Dar femeia nu mai ţinea cont unde se află.

— Cine este?

Marcus nu o mai văzuse niciodată în asemenea hal. Şi spera nici să n-o vadă. N-avea încotro. Trebuia să continue. Zvonurile se vor răspândi oricum. Ar putea să le spună povestea pe care doreau s-o audă cu toţii. Oricum va fi adevărul în ceea ce-l privea.

— Un băiat de la Paris, pe nume John. Intenţionez să-l adopt.

— Şi o să locuiască împreună cu noi? Vrei să-ţi accept bastardul?

Câteva femei din cameră scoaseră o exclamaţie, inclusiv Raven, care stătea în spatele lui.

— Ei, ei – zise Ralph.

Marcus nu se gândi la altceva decât la cuvântul dur aruncat de Margaret.

— Ai grijă ce spui. Nu uita că nu suntem logodiţi.

Regretă cuvintele reci şi aspre, dar femeia reacţionase exagerat.

— Zău, Margaret – zise moşierul.

— Şi mama lui? – întrebă Margaret.

— Nu te priveşte.

— Intenţionezi să-l arăţi prietenilor tăi?

— Prietenii mei îl vor accepta aşa cum mă acceptă pe mine.

Se uită la câţiva bărbaţi.

— John va fi fiul meu, în toate aspectele.

Margaret îi aruncă o privire piezişă lui Raven.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că, dacă ar fi ceva scandalos de descoperit, ea ar fi implicată mai mult ca sigur.

Marcus nu lovise o femeie în viaţa lui, dar acum îi veni foarte greu să se abţină.

Dar Margaret nu terminase.

— Copilul este şchiop.

— Ah!

Strigătul lui Raven răsună în cameră.

— Ce inimă crudă ai.

— Într-adevăr, Dumnezeule – zise Daniel. Ai

dreptate, domnişoară Chadwick.

Moşierul Clifton se uită la fiica lui ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Nu trebuia să faci asta – îi spuse Marcus lui Raven, dar îşi fixase ochii ei negri asupra lui Margaret.

Era şi mai frumoasă când se înfuria.

Deodată, mânia lui se potoli. O s-o lase pe Raven, cea iute de mânie să se bată în locul lui. Margaret ar trebui să-şi dea seama că nu avea nicio şansă.

Dar continuă imprudentă.

— Tu eşti mama lui?

Răspunsul lui Raven o lovi la fel de iute şi dur ca o săgeată.

— Numai o proastă s-ar lepăda de acest copil.

— Marcus – zise Margaret, fierbând de furie – nu ai de gând să-mi iei apărarea?

Bărbatul ridică din umeri. Se uită la el, la Raven şi din nou la el. Era clar că îşi dăduse seama unde dusese ieşirea ei. Se uită prin cameră, ca şi când ar fi căutat ajutor; dar nimeni, nici măcar tatăl său, nu i-l dădu, aşa că se întoarse spre cel care fusese cât pe ce să-i devină logodnic.

— Este evident că prezenţa mea nu mai este dorită.

Se uita la el, aşteptându-se să protesteze. Marcus trebui să se stăpânească din toate puterile ca să nu ofteze uşurat.

— Pleacă, dacă vrei, Margaret. Este mai bine să-ţi urmezi conştiinţa.

— Bun!

Margaret se uită peste umăr la moşier.

— Hai, tată, du-mă acasă. La Sussex. Mă bucur că am venit la oraş, o să aflu ce fel de om este lordul Stafford. Niciun titlu nu merită atâta jignire.

Zicând acestea, ieşi din cameră. Moşierul zăbovi o clipă să-şi exprime regretul şi apoi se grăbi după ea. Invitaţii începură imediat să şoptească.

— Călătorie sprâncenată – zise Marcus. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată femeia aceasta.

— Nu ştiu ce părere ai, Marcus – spuse Daniel – dar eu aş avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul.

— Bună idee – spuse Marcus.

Se uită la Raven. Era roşie în obraji de indignare şi îl privea miratã.

— Ai enervat-o special – zise ea.

— Mi-a trebuit foarte puţin ca să-i aţâţ mânia – zise el.

— Te bucuri că a plecat.

— Mă bucur…

Se opri. Acum nu era momentul să-i spună totul, dar nu se mai putea abţine. Încercă s-o ia de mână, când o văzu pe Amy în prag, cu copilul în braţe. Era albă la faţă şi atât de emoţionată cum n-o mai văzuse vreodată.

Îi pieri toată bucuria.

— Amy.

— Ştiam că o să-l ţin în braţe într-o zi, – zise ea, oftând. Ştiam.

I se scurgeau lacrimile pe obraji.

— Atâtea minciuni. Să se termine o dată.

— Nu trebuia să faci asta – zise el când sora lui intră în cameră.

Mângâie faţa copilului. John o privea mirat, cu ochii lui mari, albaştri.

— Marcus spunea că erai la altă familie – zise ea băiatului – că se ducea la Paris numai pentru afaceri, dar eu ştiam mai bine.

Apoi, îi spuse fratelui ei.

— Iartă-mă că te-am urât. Ai făcut o treabă minunată. Este perfect.

Se uită prin cameră, până îl văzu pe Daniel la pian.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva – îi zise ea, îndreptându-se spre el.

Daniel se albi la faţă în timp ce o privea înaintând.

Se opri înaintea lui, alungându-şi lacrimile.

— Marcus susţine probabil că este copilul lui, dar minte, ca de obicei. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe fiul nostru.

Capitolul 25

S-au întâmplat atâtea în următoarea oră, încât Raven nu avu ocazia să rămână singură cu Marcus, să se scuze că gândise urât despre el, să-i spună că într-o zi va găsi femeia potrivită şi să-şi ia la revedere.

Oaspeţii plecară imediat, aproape daţi afară pe uşă de gazda lor. Cordelia veni să dea o mână de ajutor la grabnica lor retragere.

Raven voia şi ea să plece. Până la urmă, ajunse lângă Cordelia, în timp ce povestea amară se derulă

deodată. Daniel şi Amy stăteau faţă în faţă cu copilul între ei.

Marcus stătea tăcut în apropiere. Uneori simţea că o privea, dar ea nu putea să se uite la el.

— Am plecat în India, pentru că am crezut că nu mă iubeai – îi declară Daniel, fără să-i pese de cei care erau în cameră.

— Ţi-am arătat cât te iubeam – zise Amy. Doar m-am dăruit ţie.

— Aveam nevoie să-mi spui, cu gura ta.

— Şi eu la fel.

— N-aveam niciun ban.

— Ai fost un prost.

— Ar fi trebuit să-mi spui că eşti gravidă.

— Plecaseşi deja când am ştiut sigur.

— Ar fi trebuit să-mi scrii.

— De ce? Ca să te forţez să te întorci în Anglia şi să faci ceea ce era onorabil?

— Aş fi venit cu cel mai rapid vapor şi aş fi fost cel mai fericit om din lume.

— Dar nu ştiam asta. Şi n-am avut cum să-ţi scriu. Marcus m-a luat de la Londra ca să mă protejeze. Am refuzat să destăinuiesc numele tatălui. Nu ştia că era copilul tău. Ne-am păzit bine secretul.

Îi curgeau lacrimi pe obraji în timp ce se uita la John.

— Am renunţat la el. N-am vrut, dar Marcus a spus că trebuia s-o fac, pentru binele băiatului. A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

— Eu am greşit şi mai mult. N-ar fi trebuit să plec.

Băiatul se zbătu, dând din picioare între ei. Părinţii lui râseră, dar nu-l lăsară din braţe. Raven se întreba dacă fusese înţelept să afle care erau mama şi tatăl în felul acesta. Dar, în afară de neastâmpărul pe care-l arătase fiindcă era ţinut pe loc, părea fascinat de părinţii lui.

Raven nu mai putea rămâne. Era un moment prea intim. Poate ar fi trebuit să asiste şi Cordelia. Ea şi Marcus reprezentau familia. Ralph avusese bunul simţ să stea de-o parte, tăcut, iar Irene avusese cel mai mult bun simţ dintre toţi, pentru că nu apăruse.

Atentă la Daniel, Amy şi copilul mirat dintre ei, Raven se strecură afară din cameră. Acum îşi explica atâtea lucruri – ura lui Amy faţă de fratele ei, frustrarea lui Marcus, plecările lui frecvente la Paris, nevoia de a-şi consolida familia şi proprietăţile care să asigure bunăstarea tuturor, în ambele ţări.

Va încerca să fie fericită pentru ei toţi. Va dura un timp, pentru că era o fiinţă egoistă, dar, în cele din urmă, va vedea că totul se termină aşa cum trebuia.

În spatele ei, îl auzea pe Daniel, cerându-i lui Marcus mâna surorii sale.

— Ce minunat – murmură ea.

Gândea sincer acest lucru. Şi atunci, de ce se simţea atât de goală pe dinăuntru?

Stătea în hol, pregătită se plece, dar picioarele nu voiau să-i dea ascultare.

— Domnişoară Chadwick.

Se uită spre scările care duceau spre dormitoare. Irene îi făcu semn de sus. Gestul femeii părea foarte

insistent. Raven se îndreptă spre ea, intenţionând să-şi ia la revedere în grabă.

Irene strângea la piept o cutiuţă de lemn.

— Vino cu mine – zise ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Nu, nu trebuie să…

Dar femeia ajunsese deja în capul scărilor.

Raven o urmă, fără să vrea. Irene o duse în dormitorul ei, care era simplu mobilat, doar strictul necesar, aidoma stilului în care se îmbrăca femeia. Nu era nimic neobişnuit, în afară de cărţile de pe pat.

— Comorile mele – zise Irene.

Glasul ei, o făcu pe Raven s-o privească mai atent. Avea un aer visător, ca şi când ar fi văzut lucruri pe care nu putea să le vadă nimeni.

Raven se înfioră. Se retrase spre uşă, dar Irene îi blocă drumul, răsucind cheia în broască şi băgând-o în buzunar.

— Nu vrei să-mi vezi comorile? o întrebă ea.

— Mai târziu – zise Raven, dar acum trebuie să plec.

— Ba nu.

Gândindu-se că era mai bine să-i facă pe plac, Raven se apropie să se uite la cărţi, aşteptându-se să vadă tomuri de geografie, dar titlurile o uluiră: *Turcul desfrânat*, *Povestea desfrâului*, *Şcoala de la mănăstire*, sau *Experienţele timpurii ale unui tânăr flagelant*. Cea mai groasă dintre toate era una cu aspect enciclopedic, numită *Viaţa mea secretă*.

Auzise de asemenea publicaţii. Doamna Goodbody îi spusese că erau de vânzare în Soho.

— Dacă regina ar şti de ele – zise femeia – s-ar băga în mormânt, alături de prinţul Albert.

Dar nu-şi imagina că puteau fi atât de erotice pe cât sugerase proprietăreasa. Altfel, Irene nu le-ar fi cumpărat. Şocată şi fascinată în acelaşi timp, Raven întinse mâna să ia *Turcul desfrânat*.

— Nu – zise Irene tăios. Sunt ale mele.

Veni lângă Raven şi puse cutia pe pat.

— Uite – zise ea ridicând capacul – aceasta este cea mai mare comoară din toate.

În cutie, pe o perniţă de catifea neagră, era o broşă splendidă, cu un diamant de mărimea unei ghinde, într-o montură de filigran aurit, presărată cu diamante şi rubine. Impresionantă şi ţipătoare în acelaşi timp, era demnă de un rege.

— Nu ştie nimeni de ea – zise Irene în şoaptă. Nici măcar Roger…

Raven de-abia o auzea, fascinată de bijuterie. Sclipea frumoasă şi într-un fel malefică. Nu-i venea să atingă piatra. Nu putea decât să se uite la ea şi să se întrebe ce căuta în această cameră, în posesia unei femei despre care toată lumea ştia că este săracă şi dependentă de o familie care nu era a ei.

— N-o să fie a ta.

Vocea lui Irene tună în spatele ei. Se întoarse să vadă femeia lângă ea, cu vătraiul de la cămin în mână. Avea o privire sălbatică şi hotărâtă.

— Trebuia să fie moştenirea mamei tale şi, conform testamentului tatălui ei, proprietatea primului ei născut. Dar am luat-o eu. N-a ştiut nimeni. Nici

măcar prostul de frate-meu. După ce a plecat Anne, bunicul tău a risipit banii. Broşa era comoara lui ascunsă, dar i-am furat-o. Acum este a mea.

— Tu eşti cea care i-a scris mamei.

— Venea după diamant, dar era tot ce aveam ca să mă ferească de sărăcie. Credeau că sunt o rudă sărmană, care trăia din milă. Proştii. Apoi, ai sosit tu.

— Nu am venit după broşă.

— Ai aflat de ea. Şi Marcus te-ar fi lăsat s-o iei. Trebuia să te opresc.

Uimirea se transformă în groază, când Raven văzu adevărul.

— Tu m-ai împins pe scări.

— Ar fi trebuit să mori.

— Şi cureaua de la şa? Doar n-ai…

Irene râse.

— Roger a făcut-o pentru mine.

— Roger – zise Raven.

Bineînţeles, se gândi ea, lacheul. Roger Hammond, lacheul cu ochi de vultur căruia îi plăcea să rânjească.

— Tot el a trimis şi scrisoarea la music-hall. La rugămintea mea. Face totul pentru mine. Totul.

Irene învârti vătraiul. Raven se dădu înapoi spre pat. O cuprinse o spaimă binecunoscută. Se gândi la aleea din spatele casei sale din Savannah, la un soldat yankeu cu ochii răi care se năpustea asupra ei, la mâinile care o împinseseră pe scări, pe un coridor întunecat.

Se gândi de asemenea la clipa îngrozitoare când cedase şaua sub ea. Atât de mult… prea mult… şi într-

o clipă, îi dispăru frica.

Se uită la ea, la faţa ei zbârcită, la părul cărunt şi la arma din mână. Putea să se lupte cu o femeie în vârstă? Bineînţeles că putea dacă nu avea de ales.

Irene ridică sus vătraiul şi Raven se repezi asupra ei, lovind-o cu pumnul în bărbie. Femeia îşi dădu ochii peste cap şi căzu pe podea.

Raven se lăsă pe pat, aşezându-se pe „Turcul desfrânat”. Dar nici nu-şi dădu seama în timp ce privea femeia leşinată. Vechi imagini i se derulau în minte – ceţuri roşii, apăsătoare şi vagi.

Cineva bătu la uşă.

— Irene! Raven, eşti acolo?

Era Marcus. Părea furios. Marcus – când se gândi la el, uită de trecutul ameninţător. Cât de mult tânjea după îmbrăţişarea lui.

Stăpână pe sine, căută cheia în buzunarele lui Irene şi apoi alergă la uşă să-i dea drumul.

Se uitară unul la altul, fără să se mişte.

— Credeam că ai plecat din nou – zise el.

Arăta superb – chipeş şi viril.

— Nu – zise ea. Şi nici n-am de gând. Iar dacă vrei să scapi de mine, Înălţimea Ta, va trebui să mă arunci pe uşă afară.

Fără să-l lase să răspundă, se aruncă în braţele lui şi-l strânse, ca şi când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

— Te iubesc – îi şopti Marcus la ureche.

Era târziu. Stăteau singuri în bibliotecă, pe sofa, în

faţa focului aprins. Raven, cu medalionul de aur la gât, se cuibărise în braţele lui. Nu avea de gând să-i dea drumul.

— Mi-ai spus – zise ea. Dar nu te opri.

— Ce să nu mă opresc? Să-ţi spun sau să te iubesc?

— Ar fi trebuit să-mi împărtăşeşti sentimentele tale acolo, în grajd – zise el.

— Nu mi s-a părut locul potrivit.

— Te-am cerut în căsătorie.

— Şi ţi-am spus că nu este de ajuns.

Marcus zâmbi.

— Ce prost am fost. N-am înţeles ce voiai. Şi nu mi-am dat seama de ce nu puteam să mă despart de tine. Acum ştiu că te iubesc de mult.

Se gândi o clipă.

— Probabil, de când ai apărut aici, curajoasă, să-ţi ceri scuze pentru incidentul de la musichall.

Se cutremură.

— Trebuie să-mi aminteşti din nou.

I se lăţi zâmbetul pe faţă.

— Nu, dacă nu vrei. Dar nu-ţi promit că o să încetez să mă gândesc cum mă priveai de pe scenă. Îmi venea să sar peste reflectoare şi să te răpesc de acolo. Bineînţeles mi-am spus că eram furios, dar pe atunci comportarea mea era cam exagerată.

— Ştii ce efect are zâmbetul tău asupra mea? – îl întrebă ea, mângâindu-i buzele.

Îi răspunse cu un sărut.

— Nu-ţi dau drumul până nu fac o lady din tine.

— Ai toate şansele.

— Lady Stafford.

— Bineînţeles, milord.

— Ce frumos sună. Pari foarte ascultătoare.

— Nu-ţi face prea mari speranţe.

— Draga mea, draga mea Pasăre Cântătoare, totul este în ordine acum.

— Eşti incorigibil.

— Printre altele.

Deveni serios.

— Te deranjează dacă îţi spun Pasăre Cântătoare?

— Nu, acum nu mă deranjează. Însă, ar fi mai bine s-o spui doar în ocazii speciale.

— Ca acum.

Încuviinţă din cap.

— Şi în pat. Şi în grajd, nu uita. Mai ales, locul acesta îmi trezeşte amintiri deosebite.

— Dar fără trăsuri – zise ea – orice lady are o limită.

— Vom vedea – se mulţumi el să spună.

Se cuibări la pieptul lui şi Marcus o sărută în creştetul capului.

— S-au întâmplat atâtea – zise ea.

Marcus se uita la flăcări.

— Ţi-am spus că de îndată ce se căsătoresc, Amy şi Daniel vor pleca în India? Nu-mi place să mă despart de John, dar nu cred că o să-l lase în Anglia.

Se gândea la sora lui şi la copilăria lor din Sussex.

— Nu mi-am dat seama niciodată că se iubeau.

Cordelia ştia, bineînţeles, dar Amy a pus-o să jure că o să păstreze secretul. A stat atâţia ani, privindu-şi nepoata şi nepotul îndepărtându-se unul de altul. Presupun că de aceea s-a apucat de băut.

— Şi, când s-a lăsat, s-a transformat într-o adevărată forţă.

Ca toţi Bannermanii. Sigur, este o Bannerman prin alianţă.

— Formidabil. Ai dreptate! – exclamă Marcus. Şi nu uita asta.

Sesiză tresărirea fetei.

— Roger Hammond este la închisoare, Raven. Nu mai poate face rău nimănui. Sper să-l arunce în cea mai adâncă temniţă din Tyburn şi să arunce cheia.

Oftă.

— Îţi faci probleme din cauza lui Irene, nu? Ştii, a ameninţat-o pe Amy, spunându-i că o să scrie ziarelor de scandal despre John, dacă nu-i plătea cât voia. I-a trimis scrisori anonime, la fel ca mamei tale, în care-i preciza unde să pună banii, în Green Park.

— Cum a aflat de John?

— Probabil le-a auzit discutând pe Cordelia şi Amy. A fost ideea lui Hammond s-o şantajeze pe Amy. Şi, deoarece nu avea bani, a amanetat tabloul Landseer. Altă acuzaţie împotriva lacheului. Am găsit un plic cu facturi în camera lui.

— Oricum, Irene nu ştie ce face. Nu era în toate minţile ei când a încercat să mă lovească.

Marcus o strânse în braţe.

— Nu ştiu dacă vom putea s-o ajutăm. Doctorul i-a

administrat un sedativ. Ne-a recomandat s-o ducem într-o instituţie specializată, unde va primi îngrijirea necesară. Ralph a promis că o să se ocupe de ea. Este mult mai tare decât m-am aşteptat.

— Pickeringii pot fi o forţă – zise Raven. Nu uita.

— Pickeringii şi Chadwick-ii – spuse Marcus. Sunt un om terminat.

— Vrei să spui, norocos. După cum ştii, sunt o mireasă bogată… Ralph spune că broşa, pe care a crezut-o furată sau pierdută de mult, era moştenirea primului nepot din familie.

Se ridică, privindu-l cu ochii mari.

— Stau şi trăncănesc despre mine, ca o egoistă ce sunt şi nu m-am gândit o singură dată la mama şi tata, de când ţi-am spus despre scrisoarea care m-a adus aici.

— Deci, la ce te gândeşti?

— Că n-o să-şi recunoască fiica cea mare şi serioasă când o să mă vadă atât de ameţită, zâmbitoare şi îndrăgostită. Dar, în clipa în care o să te cunoască, dragul meu, o să înţeleagă exact de ce m-am schimbat.

Epilog

În luna aprilie al celui de-al doilea an de căsătorie, Raven Chadwick Bannerman, Lady Stafford, apăru în piesa irlandeză „Şcoala pentru Scandal”, la Teatrul Lyceum. Era un spectacol cu un număr limitat de reprezentaţii, dar pe Raven n-o deranja. Avea alte

lucruri la care să se gândească.

În loja familiei Bannerman erau părinţii ei, veniţi pentru a doua oară la Londra, Amy şi Daniel întorşi din India şi sora ei, Angel.

Şi, bineînţeles, Marcus.

Familia era aproape completă. Cordelia rămase cu cei doi băieţi ai familiei Lindsay, la Stafford House. Ralph rămăsese s-o ajute, deşi Raven credea că femeia ar fi preferat să fie singură.

Ca să-şi sărbătorească succesul minei lor de diamante din Africa de Sud, cei doi baroneți plecaseră în vacanţă, la New York.

Singurul motiv de tristeţe era moartea lui Irene, răpusă de pneumonie iarna trecută, fără să-şi mai vină în fire.

La sfârşitul piesei, Raven apăru pe scenă să primească aplauzele. Auzea ropotele furtunoase ale soţului ei. Nu era ea steaua. Onoarea îi revenea minunatei actriţe Ellen Terry, de la Teatrul Lyceum… Dar ştia că, pentru o americancă parvenită – aşa cum îi spunea în permanenţă Simon Normandy – făcuse faţă destul de bine.

Se întâmplaseră atâtea, din noaptea aceea, de acum doi ani când Marcus o ceruse în căsătorie, dar unele lucruri rămăseseră la fel. Roger Hammond se afla într-o celulă, la închisoarea Tyburn, spre uşurarea tuturor. Margaret Clifton se căsătorise cu proprietarul unei mori şi se mutase la Liverpool, iar moşierul renunţase la concesiunea asupra proprietăţii de la Humble Hall şi o înapoiase familiei Bannerman.

Iar ea se căsătorise cu marea ei iubire, cu omul care o învăţase ce sunt sentimentele. Şi era satisfăcută că şi ea făcuse acelaşi lucru pentru el.

În culise, familia se strânsese în jurul ei. Marcus îi dăduse o duzină de trandafiri şi o sărutase. O felicitară cu toţii, dar cel mai mândru era tatăl ei.

— Ai mult sânge irlandez în vene. Mă mândresc cu tine.

Raven îl îmbrăţişă.

— Recunoştinţa mea nu poate fi exprimată în cuvinte – îi murmură ea la ureche.

Thomas Chadwick se dădu înapoi şi îşi şterse o lacrimă din ochi.

— O să mă fac de râs în faţa soţului tău splendid, dacă nu încetezi cu vorbele astea dulci.

— Doar ştii cum sunt eu – zise ea, făcându-i cu ochiul – caldă, afectivă şi extravagantă în sentimente.

Angel râse.

— Semeni cu Flame mai mult decât ne-am imaginat.

Deveni brusc serioasă.

Aş vrea să fie şi ea aici, cu soţul ei Matt şi cei doi copii – un fiu şi o fiică.

Anne Chadwick clătină din cap.

— Un copil în Texas şi altul în Anglia. Pe tine, Angel, o să te închid în cameră, ca să fiu sigură că n-o să pleci de acasă.

— Este normal. – zise Amy – ca femeile să-şi urmeze bărbaţii. Uitaţi-vă la mine de exemplu. M-am dus tocmai în India şi cu cei doi copii după mine.

— Băieţilor le place, nu-i aşa? o întrebă Thomas.

— Bebeluşul este prea mic să vadă altceva în afară de leagănul său – zise Daniel – dar John este acum un copil fericit.

Se uită la soţia lui.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem. Cordelia se ocupă de ei, dar noi nu vrem s-o împovărăm.

Amy îl luă de braţ.

— De fapt, nu rezişti să stai prea mult departe de ei.

Cei doi se scuzară şi se întoarseră la Stafford House.

Thomas o privea serios pe fiica lui cea mare.

— Intenţionezi să fii actriţă?

Raven se uită la Marcus. N-ar fi vrut să-i spună acum, dar, în această noapte minunată, i se părea momentul cel mai potrivit.

— I-am spus deja domnului Normandy că, după ultima reprezentaţie a piesei, mă retrag.

— Jură că preferă să stea la ţară – zise Marcus – o să locuim la Beacon Hall în cea mai mare parte a anului.

— Aş putea să montez piese cu copii şi adulţi interesaţi, poate chiar să organizez un teatru local. Va fi o încercare interesantă.

Se uită la soţul ei.

— Dar nu cea mai mare dintre toate.

— Şi care ar fi aceea, draga mea? Căsătoria cu mine?

— Nu, nici vorbă. Mă gândesc din ce în ce mai mult

să devin mamă.

— Nu te îngrijora, draga mea – zise Marcus, mângâind-o pe păr – vom avea şi noi o familie, cât de curând.

— Mai curând decât crezi. Acum este aprilie. Ce-ai zice de un fiu sau de o fiică în octombrie?

Nu trebuia să-i explice exact ce voia să-i spună. Aruncând trandafirii în braţele lui Angel, o strânse la piept.

— Eşti sigură?

Raven încuviinţă din cap.

— Eşti bucuros?

— Da, sunt.

Sărutul lui îi demonstra cât de mult era.

Angel oftă.

— Surorile mele şi-au găsit bărbaţi potriviţi, nu-i aşa mamă? Şi eu o să fac la fel. Îmi doresc un soţ cinstit, puternic şi credincios. Nu-mi pasă cum arată sau câţi bani are, dacă mă iubeşte mai mult decât orice pe lume.

Anne o bătu pe mână.

— Sunt sigură că o să-l găseşti, draga mea.

Îi făcu cu ochiul soţului său. Erau căsătoriţi de treizeci şi doi de ani.

— Doar se ştie că femeile din familia Chadwick îşi aleg bărbaţi buni.

Sfârșit

NOTA AUTORULUI

Raven este a doua carte din trilogia despre surorile Chadwick din Savannah (Georgia) secolului nouăsprezece. Prima carte, *Flame*, prezintă povestea impetuoasei surori mijlocii care-şi găseşte fericirea alături de un fermier texan. În ultima carte, *Angel*, fiica cea mică, o fire blândă şi bună este atrasă de un aventurier răzbunător din iubita Irlandă natală a tatălui ei.

Evelyn Rogers
8059 Callaghan 102
San Antonio, Texas
Martie, 1994

A WOMAN OF SECRETS

Haunted by memories of the terrible night that left her innocence shattered, Raven Chadwick prefers the world of make-believe to the cruel realities of everyday life. So she leaves her girlhood home of Savannah to pursue a stage career—and uncover a mysterious family secret.

A MAN OF MYSTERY

In London, Raven meets Marcus Bannerman, the enigmatic Earl of Stafford. Powerful and hotly sensual, he fills her with doubt—and awakening desire. . .

A WORLD OF PASSION

Then Raven discovers the truth that was once hidden amid the shadows of the elegant Stafford mansion—a secret that could change her life. Only if she believes in herself and the man she adores will Raven be able to take on her greatest role : a woman ready to fight for her true, undying love!

"EROTIC, TITILLATING ROMANCE. SIZZLING PASSION."
—*Romantic Times* on *Desert Fire*

ISBN 0-8217-4800-9

PRINTED IN U.S.A.

ZEBRA
U.S.$4.99
CAN $5.99

U.K.$3.99
AUST.$9.95
(recommended)